

LECTUUR VOOR DE JEUGD

ANTHEA, EEN GEVANGEN KONINGSDOCHTER

HOOFDSTUK I *De gevangenen*

Anthea staarde voor zich uit in het blinkende zonnelicht, haar oogleden vielen telkens vermoed dicht, de ketenen om haar polsen en enkels hingen zó zwaar, dat zij ternauwernood staan kon. Het opgejaagde stof verhief zich in dichte wolken voor haar, terwijl de met oorlogsbuit beladen olifanten werden weggeleid. De hitte, die in verzengende stralen trilde op verblindend witte muren, viel neder op haar blote schouders, die niet voldoende bedekt waren door de haveloze kleren, die zij droeg, viel neder op haar prachtig goudblond haar, dat in dikke vlechten tot over haar middel hing. Zij zag de romeinse villa niet, noch het bladerdak der bleek-groene palmen, dat door geen koeltje bewogen, stijf stond afgetekend tegen den hemel, noch de eindeloze rij van olifanten. Zij zag het koele eiland van Brittannië, haar geboorteland, vanwaar zij was weggevoerd — als oorlogsbuit —, zij zag de groene schaduw der eikenbomen, de meidoorn-bloesems druipende van dauw. Zij hoorde niet het stampen der olifanten, het lawaai, dat paarden, drijvers en slaven maakten, zij hoorde het zachte, welluidende zingen der vogels in het bos, en de gedempte geluiden der verborgen dieren, die zich door de stille wouden voortbewogen, en toen — het schetterend geluid van krijgsrumoer, het trompetgeschal op een Britsen heuveltop, het gekletter van wapenen, dat al nader en nader kwam totdat . . .

„Hier, breng deze slaven naar het binnenplein! Vlugg wat! We hebben er enige prachtexemplaren van mannen en vrouwen onder!”

De ruwe stem van een langen gezetten Romein, verbrak Anthea's hartbrekend gedroom, terwijl ze de ketenen zwaarder dan ooit voelde drukken, toen de lange rij van gevangenen gedwongen werd, zich weder in beweging te stellen.

De slaven waren aan elkaar vastgeklonken, een lange dubbele rij vormden zij, strompelend achter de oorlogsbuit uit hun vaderland, half verstikt door het stof, dat de wielen van de wagens hunner veroveraars en hun dieren opwierpen. Anthea kon nauwelijks de eene voet na de andere slepen, en zij bloedden door de tocht in de hitte, die reeds voor het aanbreken van den dag begonnen was.

„Dus dit is mijn toekomstige gevangenis”, dacht ze met grote bitterheid, terwijl ze haar ogen ophief tot de verblindend witte muren van een schitterende Romeinse villa.

Anthea keek naar haar medegevangenen. Er waren een paar jonge meisjes bij als zij zelf, maar zij waren geheel zonder zelfbeheersing door al de doorgestane ellende. Als de slavenhandelaar er maar aankwam met zijn grote zweep in zijn hand, krompen zij al ineen en begonnen zij te jammeren. Hij was nu te uitgeput door de hitte om de zweep te gebruiken, terwijl hij hen beval wat vlugger op te schieten, maar meer dan één rode striem, onder het felle zonlicht, vertoonde zich op menige rug.

Anthea strekte haar schouders.

„Ik wil niet zijn als een van die!” sprak zij zichzelf toe, vol trots. „Ik ben een prinses! Laat die andere vrouwen jammeren aan de voeten van hun meesters en al martelen zij mij dood, ik zal hun tonen hoe een ware dochter van Brittannië zich in gevangenschap gedraagt. Zij kunnen mijn geest niet doden!”

De gevangenen werden gevoerd door een open ruimte bij de stallen, waar een aantal druk bezige, levendige jongens aan het werk waren om de wagens schoon te maken; vervolgens werden ze door een marmeren poort geleid in een veranda, die een groote binnentuin omgaf. De muren van het huis omsloten die veranda aan alle vier zijden, zij waren van wit marmer en begroeid met lange slingers van rode rozen.

De arme gevangenen hieven hun vermoeide hoofden op en keken om zich heen, en waren blij zich onder het koele dak der veranda te bevinden. Tussen de pilaren door, die de lange colonnade ondersteunden, zag Anthea de tuin, met zijn fontein in het midden, die omringd was door prachtige gele lelies, terwijl langs de paden bloeiende struiken en vruchtbomen stonden. Hier en daar op schaduwrijke plekjes stonden gemakkelijke stenen banken. Het was een verrukkelijke plek. Het water van de fontein, dat neerplaste in de wijde lelie-vijver, deed Anthea haar verdroogde lippen met haar tong bevochtigen. O, als de Romeinen haar maar eens even wilden laten drinken!

Maar nog veel belangwekkender dan de tuin waren de mensen, die er zich in bevonden. Hier waren naar alle waarschijnlijkheid haar toekomstige meesters, rijke en arrogante edelen. Daar was Caïsius Apolonicus, de generaal onder wiens bevel het leger, de strijd had gewonnen, die Anthea en haar metgezellen tot gevangenen had gemaakt. Hij stond op en liep op de slaven toe om ze te bekijken, en liet zijn felle blik van de een naar de ander gaan. Hij droeg een losse, witte

die hier en daar op haar gezicht te plakken, zoals het in die dagen de mode was om te doen. Lady Alice Fielding was een bijzonder mooie vrouw, daarenboven beroemd om haar geestigheid, haar scherp verstand en omdat zij zo goed op de hoogte was van de krijgskunde.

De moesjes-doo's stond gewoon op de toilettafel, zodat iedereen haar kon zien, maar zelfs de meest vertrouwde dienstbode of dienstknecht wist niet, dat de fraaie doos, een verborgen ruimte had, waarin het geheim bewaard werd door een veer, en die alleen bekend was aan Eleonore en haar ouders, ook wist verder niemand, dat de moesjes-doo's soms berichten bevatte in het fijnste schrift geschreven en misschien slechts uit enkele woorden bestaande, doch die van het allergrrootste belang waren.

Eleonore zeide geen woord van wat zij had afge-luisterd, want ze was nog maar een jong kind, en eigenlijk vergat zij het ook in de ontsteltenis en haast van de volgende morgen, want een bode op een met schuim overdekt paard, had de tijding gebracht, dat er een gevecht was geweest en dat Eleonore's vader zwaar gewond lag in de hoeve van vrienden op ongeveer twintig mijlen afstands.

Eleonore probeerde haar moeder moed in te spreken, terwijl zij haar hielp om zich gereed te maken voor de reis, die zij zou ondernemen met haar kamenier en een knecht. Maar het kind was erg eenzaam en bedroefd toen ze treurig voor het venster zat en de paarden nakeek, die de lange oprijlaan afdraafden en bij de gedachte aan haar gewonden vader en de gevaarvolle reis harer moeder begonnen haar tranen te vloeien.

Zelfs de heldere zonneschijn kon Eleonore niet verlokken om in de tuin te gaan en terwijl ze haar best deed om met schreien op te houden viel haar oog op een knot rode wol, die lag in het kabinet met glazen deuren in een hoek van de kamer. Haar tante had die wol gestuurd om tegen de winter polsmofjes en wanten voor de armen te breien.

Eleonore's gedachten vlogen weder naar haar vader. Verondersteld, dat het eens heel lang duurde, eer hij van zijn wonden was genezen. Het koude jaargetijde zou misschien aangebroken zijn, eer hij naar huis ver-voerd kon worden, en een warme bouffante zou mis-schien welkom zijn. Of de kleur wat fel rood en de wol wat grof was, deed er niet toe, dacht Eleonore, haar vader zou weten, dat er in iedere steek liefde was gebreid.

Het kind droogde dus haar tranen af, en terwijl zij twee stoelen tegenover elkaar zette, spande zij de knot wol over de hoge ruggen en begon een kluwen te winden.

In het volgende ogenblik liet ze die vol schrik val-len, want er was een getrappel van paardenhoeven op het plein aan de achterkant van het kasteel. Eleonore liep de gang in naar een raam en zag een zestal ruiters, die zij aan hun wapenrusting herkende als soldaten van Cromwell. Ze hield haar adem in, bevangen door grote angst, want in de keuken van het kasteel waren slechts oude Rupert, een keukenjongen, Eleonore's oude kinder-meid en enige dienstmeisjes — die met z'n allen niets konden uitrichten tegen zulke gewapende soldaten.

Wat kwamen zij doen? Het kind was blij, dat haar vader ver van huis was, weliswaar gewond maar in veiligheid. Haar moeder ook — en bij de gedachte aan haar moeder herinnerde Eleonore zich plotseling het geheim, dat in de porceleinen moesjes-doo's lag op de toilet-tafel.

Nauwelijks wetende, wat zij deed, rende Eleonore de gang door en de trappen op, angst leende vleugels aan haar voeten. Toen, terwijl zij hijgende in de kamer harer moeder stond, haar hand uitgestrekt om de kleine doos te nemen, bedacht ze, dat niemand het geheim

wist dan haar ouders en zij zelf.

„Maar misschien — misschien is 't geheim op de een of andere manier ontdekt,” dacht ze, „zelfs de muren hebben oren in deze donkere dagen. Verondersteld, dat het 't kostbare papier is, dat zij zoeken — de sleutel tot het geheimschrift — en dat zij weten waar de schuil-plaats is!”

Plotseling besloten pakte Eleonore de doos op, en na ze tussen haar kleren te hebben verborgen, vloog zij de trappen af en de kamer weer binnen, waar zij een ogenblik tevoren met het winden van de wol was begonnen.

„O, o, wat zal ik doen?” dacht het arme kind. „Wat moet ik beginnen, als zij mij gaan ondervragen en mis-schien bevoelen of ik de doos ook bij mij heb? En toen, snel als een bliksemstraal zag zij, wat zij doen kon.

Met brandende wangen en bevende vingers haalde Eleonore de doos te voorschijn en begon er de wol omheen te winden. Niettegenstaande het beven harer handen vloog de wol als bij toverij om de doos heen. Zou zij bijtijds zijn? Van uit de keuken hoorde zij de soldaten op drukke, boze toon met het dienstponeel spreken. De doos was bijna bedekt toen zij de voet-stappen der mannen in de gang hoorde. Een ogenblik nog en hij was verborgen. Ja, geen plekje was er van te zien. Nog een ogenblik en de soldaten openden de deur, en toen zij naar binnen keken, zagen zij een klein meisje, dat druk bezig was een knot wol op te winden tot een gladde ovale kluwen, die bijna te groot was voor haar kleine handen om vast te houden.

Slechts drie van de mannen waren binnengekomen, en Eleonore hield een ogenblik met winden op om een buiging voor hen te maken.

„Mijn ouders zijn van huis, heren,” zeide ze vriend-elijk, „en ik ben druk bezig, zoals u ziet, maar kan ik iets voor u doen?”

De mannen keken verwonderd naar haar, maar een van hen, trad naderbij en zeide: — „Wij wensen, dat u ons wijst, waar de porceleinen moesjes-doo's is.”

Eleonore's wangen waren even rood als haar wol, terwijl zij zij zich over de kluwen heenboog. Dus was het geheim uitgelekt! Zij had een gevoel alsof haar lippen te veel beefden om te kunnen antwoorden.

„U komt op een ongelegen tijd,” zeide ze. „Ik kan niet van mijn wol af gaan, want de poes zou kunnen komen en de hele knot in de war maken. Maar als u moesjes wenst te dragen, kunt u er een paar meene-men. Mijn moeder heeft de porceleinen moesjes-doo's op haar toilet-tafel staan.”

„Wijs ons dan de weg als een beste meid,” zeide de man overredend.

„Neen, ik kan hier niet weg,” antwoordde Eleonore. „Gaat u de trap maar op, en dan is het de eerste ka-mer links op de lange gang. Het is gemakkelijk te vin-den.”

En zo gingen de drie soldaten naar boven, terwijl het verschrikte dienstponeel in de keuken, niets kon of durfde uitrichten tegen het drietal, dat hen bewaak-te.

Maar de doos werd niet gevonden, al werden ook kasten en laden overhoop gehaald en muren en vloer aan een grondig onderzoek naar een verborgen schuil-plaats onderworpen, en ten laatste kwamen de mannen weer beneden en troffen Eleonore aan, druk bezig om een breiwerk op lange benen naalden op te zetten.

Diezelde avond reden Sir John en Lady Alice haas-tig huiswaarts, want de moedige krijgsman was niet gewond. De tijding was een list geweest om Lady Alice uit de weg te krijgen, want Cromwell's soldaten voch-ten liever dan dat zij haar slimheid tegenover de hun-ne moesten meten.

En toen haar ouders vroegen hoe 't kwam, dat de porceleinen moesjes-doos niet was gevonden, legde Eleonore de kluwen wol in de schoot harer moeder en terwijl zij die haastig afwond, werd het raadsel opgelost

„Een dozijn woorden,” zeide haar vader, „geschreven op een stukje papier zouden nu in de handen onzer vijanden zijn en al onze plannen hun bekend zijn geworden, als de tegenwoordigheid van geest en de vindrijkheid van een klein meisje, dit niet hadden voorkomen.”

LIEFDE TUSSEN HONDEN

Hoeveel honden, die samen zijn grootgebracht, van elkaar kunnen houden, bewijst de volgende, waar gebeurde, geschiedenis. Een houtvester, die na een wandeling door de aan hem toevertrouwde bossen, naar huis terugkeerde, vermiste op een gegeven ogenblik zijn beide honden, een teckel en een duitse herder.

Niettegenstaande herhaald roepen en fluiten kwamen zij niet te voorschijn of verrieden zij nergens door blaffen of jarken hun tegenwoordigheid. Het leek alsof zij plotseling door de aarde verzwolgen waren. Ook de volgende dag vernam men van beide honden niets, en werd er besloten om ze met enige mannen te gaan opsporen. De bossen werden in alle richtingen afgezocht, geen struik haast of hij werd nagezien. Eindelijk, na lang zoeken, hoorde men niet ver van de plaats, waar hij de beide dieren vermist had, een zacht hondenjanken; aan de stem herkende de houtvester zijn teckel.

Men ging op het geluid af en naast de jankende teckel vond men het lijk van zijn kameraad. De herder was, zoals later bleek, door een beroerte getroffen en de kleine teckel, die van zijn prille jeugd lief en leed met hem gedeeld had, had hem niet willen verlaten.

GEDURENDE ruim twee dagen had hij trouw de wacht bij hem gehouden.

KLEINE VERTELSLS VOOR DE KLEINSTEN

TWEE VERJAARSPRESENTEN

Wim had al een hele tijd zijn drie centen weekgeld opgespaard. Er was iets dat Wim heel graag voor moeders verjaardag wou kopen, en hij wist, dat het vijf-en-zeventig cent kostte. Er is heel wat tijd voor nodig, eer een kleine jongen vijf-en-zeventig cent heeft opgespaard, maar nu had Wim ze veilig en wel in zijn groen dik varkentje.

Hij had met vader over zijn present aan moeder gesproken, en vader dacht, dat moeder er heel blij mee zou zijn. En nu was moeder vandaag jarig en wou Wim naar de winkel gaan om het present te kopen, maar 't regende zóó hard, dat moeder hem niet durfde laten gaan.

„Maar moeder”, drong Wim aan, „ik móet naar de winkel, ik móet wat gaan kopen, toe laat u me alsjeblieft gaan”.

„'t Spijt me Wim”, zei moeder, „maar je bent wat verkouden en ik kan je in deze regen niet uit laten gaan. Je moet vanmorgen thuis blijven”.

Eerst wist Wim niet wat hij zou gaan doen. Omdat 't regende kon ook geen een buurjongen bij hem komen. Dus liep Wim maar achter moeder aan, terwijl zij 't werk deed.

Toen moeder z'n bed ging opmaken, stond Wim aan één kant en stopte de dekens voor haar in en hij was heel trots toen zijn kant even netjes was als die van

moeder. Hij hielp de spreid ook over 't bed leggen, keurig zag z'n bed er toen uit.

Moeder ging naar de naaikamer om daar stof af te nemen. „Och, och”, zei moeder tegen Wim, „Nannetje schijnt mijn knopendoos te hebben omgegooid, al de knopen liggen over de vloer, wat 'n rommell!”

„Ik zal ze voor u oprapen”, zei Wim, terwijl hij op handen en voeten over de vloer kroop, en de knopen begon op te rapen. „Ik speel, dat de knopen schelpen zijn en de vloer het strand”, lachte hij, terwijl hij al de knopen oprapte en weer in de doos legde.

Toen Nannetje begon te huilen, liep Wim naar haar toe om met haar te spelen. Moeder zette haar in de box, en Wim speelde, dat Nannetje een klein beertje was in een hok in Artis. Nannetje had dollé pret.

Toen de regen ophield en de zon begon te schijnen, liep Wim naar moeder om te vragen of hij nu naar de winkel mocht. Moeder zei: „Ja, als je je regencapce omdoet en je overschoenen aan, mag je gaan.”

Wim holde naar de winkel op de hoek en kocht het present, dat hij aan moeder wou geven. De meneer in de winkel pakte het keurig voor hem in. Wim haastte zich naar huis terug en gaf z'n pakje aan moeder.

„Hier is m'n verjaarspresent voor u, moeder”, zei hij.

Moeder pakte het present uit. 't Was een beeldig klein schaalpje met rode rozen er op. Wat was moeder blij!

„O, Wim, wat 'n mooi present heb je me gegeven”, zei moeder. „Je bent een lieve, kleine jongen, hoor, om moeder twee mooie presenten op één dag te geven.”

Wim keek heel verbaasd. „Ik heb maar één present voor u gekocht, moeder”, zeide hij.

Moeder glimlachte. „Ja, je hebt er maar één voor me gekocht, Wim, maar je gaf mij er twee. Het schaalpje is allerliefst, ik zal er goed op passen en 't gebruiken als ik visite heb, omdat 't zo mooi is. Maar 't andere present is ook mooi. Je hebt me de heele morgen met 't werk geholpen en Nannetje zoet gehouden door met haar te spelen. Dat was ook een present waar moeder héél blij mee was.”

UITSLAG RAADSELWEDSTRIJD 2de HELFT 1941

Hoewel ik tot mijn spijt vergat er aan te herinneren, dat de oplossingen der raadsels der 2de helft 1941 vóór 24 Dec. moesten ingezonden worden, stuurden toch negen jongens en meisjes hun oplossingen in. Er moesten 41 raadsels worden opgelost, doch daar in één raadsel een foutje was geslopen, er werd namelijk de naam van een badplaats gevraagd inplaats van een soort schip, tel ik dat niet mee. Hieronder volgen de namen van hen, die hun raadsels inzonden, het getal achter hun naam is het aantal hunner goede oplossingen. Zij, die 39 en 38 raadsels goed oplosten hebben een eersten prijs en mogen uit de Catalogus van Neerbosch, die daar op aanvraag gratis verkrijgbaar is, een boek kiezen van f 1.—. De overigen mogen een boek kiezen van f 0.75. De kinderen die een briefje bij hun inzendingen voegden met hun goede wensen voor het N. J., bedank ik daar zeer voor en wens hun wederkerig met hun ouders veel heil en zegen voor 1942.

- Sientje D. te Hulzen 37
- Joop van D. te Maassluis 38
- Hanna H. te Wemeldinge 37
- Toos P. te Zwolle 7
- Elly P. te Zevenbergen 39
- Bets S. te Cuyk 39
- Frits S. te Cuyk 37
- Ioke S. te Cuyk 33
- R. T. te Nijmegen 39

*12

LECTUUR VOOR DE JEUGD

ANTHEA, EEN GEVANGEN KONINGSDOCHTER

(Vervolg)

HOOFDSTUK III

Anthea wordt geslagen

Bij haar terugkeer in hun kleine vertrek in het slavenkwartier, vertelde Anthea aan Clytie, het voorval met den jongen Romein, dien zij in Antonia's tuin ontmoet had, en hoe vriendelijk, die voor haar was geweest.

Clytie zette de terra-cotta lamp, die zij had aangestoken op de vloer tusschen hen in, want zij waren vroeg ontslagen, en het was nog geen tijd om naar bed te gaan.

„Ja,” zeide ze, „dat moet Lucan Camillus, Antonia's broeder zijn geweest. Hoewel hij nog zo jong is, is hij reeds een van de leiders der meest invloedrijke partij in Rome, en Cornelius Antoninus, zijn vader, heeft meer macht in deze stad, dan eenige andere edelman. Je weet hoe grote strijd er op het ogenblik is, op allerlei gebied van politiek!”

Anthea wist er niets van, maar zij zeide: —

„Wat prachtig is het bij hen! Ik had nooit gedacht, dat zulke schitterende huizen en tuinen konden bestaan! En ik verbeeldde mij, dat ik heel wat pracht had gezien, toen ik bij mijn bloedverwanten in Londinium vertoefde.”

„De Antoninusfamilie,” ging Clytie voort, „is algemeen bemind, omdat zij allen zo goed en vriendelijk zijn. Zij geven aan de armen, en zij behandelen hun slaven zo menselijk als bij weinig Romeinen gebruikelijk is. Ik heb echter ook wel eens gehoord, dat de oude Cornelius zelf een streng heer is, maar dat de goede roep, die van hen uitgaat, voornamelijk aan zijn vrouw en zijn dochter en zijn zoon te danken is.”

„Lucan is erg knap, maar dat zijn de meeste Romeinen,” zeide Anthea met een peinzende uitdrukking in haar ogen

„Ja, dat is hij,” stemde Clytie toe, „maar hij is niet alleen knap doch ook heel moedig. Hij vocht tegen de Galliërs en in Jutland en in Spanje, eer hij zestien jaar oud was. Iedereen is vol lof over zijn grote moed en zijn buitengewone kracht. Hij heeft ook meegedaan aan de wagenrennen, maar verleden jaar is hij niet uitgekomen; waarom weet ik niet.”

Er werd zacht op de deur geklopt. Anthea keek vragend op.

„Ik begrijp wie het is!” Clytie sprong vlug overeind

en haastte zich om de deur te openen.

„Kom binnen Tisim,” noodde zij en legde toen aan Anthea uit: — „Tisim beloofde ons wat druiven te zullen brengen, als hij er kans toe zag.”

Tisim was een van de tuinjongens, een knaap van ongeveer een jaar of veertien.

Toen Anthea hem de eerste keer gezien had, terwijl hij enige werkzaamheden in de tuin verrichtte, was zij teruggeschrikt van zijn vreemd uiterlijk, want hij was een rasechte Nubiese neger, zwart als ebbenhout met dik kroeshaar, en een grote gouden ring in zijn neus. Ze was haar angst voor hem gauw te boven gekomen als zij naar hem keek, want hij grinnikte altijd tegen haar met de breedste glimlach, die zij ooit gezien had en waarbij al zijn ivoor-witte tanden te voorschijn kwamen. De blonde haren en de blanke gelaatskleur van Anthea hadden zijn bewondering opgewekt, en hij bood haar dikwijls een prachtige roos aan, als hij haar in de tuin tegenkwam.

Hij kwam nu glimlachend binnen met twee grote trossen fluwelig blauwe druiven in zijn handen.

„Hier zijn ze, Clytie,” zeide hij, „ik dacht eerst, dat ik geen kans zou zien ze te plukken, want de oppertuinman liet mij den helen dag niet uit zijn ogen gaan, hij lette voortdurend op me.”

Zijn stem was enigszins slepend en terwijl Anthea een van de trossen van hem aannam, deed iets in de treurige uitdrukking van zijn ogen haar vriendelijk vragen: — „Tisim, ben jij hier ook als een gevangene uit een vergelegene land?”

De glimlach speelde nog om Tisim's dikke lippen, maar al het stralende was er uit verdwenen.

„Ik kom uit de woestijnen van Nubië — o, wat zou ik niet willen geven om terug te zijn onder de rode zon van mijn geboorteland, en dat mijn voeten het brandende zand weer drukken konden!”

„Wat mij betreft, ik zou niets van zo'n gloeiende woestijn met brandend zand moeten hebben,” merkte Clytie op, terwijl ze opgewekt van de heerlijke druiven smulde.

„Het was mijn thuis,” zeide Tisim, terwijl hij treurig zijn hoofd schudde. „Ik kwijn hier weg in die overvolle, benauwde stad, ik heb hier dikwijls het gevoel, dat ik geen adem kan halen — alsof ik stikken moet! Vergeleken bij wat ik was, eer ze mij hier naar toe brachten, ben ik nu niet veel meer dan vel over been.”

Hij stak een zijner armen uit en draaide die ten

aanschouwe van de twee meisjes om en om. Nu, die was werkelijk heel mager, maar toch ook gespierd en lenig.

„Het is de malaria,” vertelde hij verder, „die mij verteert en de koude.”

„t Lijkt mij hier anders warm genoeg,” zeide Anthea, terwijl ze hem wat van haar druiven aanbod. „Maar ik kom dan ook uit een land met een veel koeler klimaat.”

„Het vriest hier in de winter,” verzekerde Tisim en rilde bij de gedachte, „en Caisius, onze meester vindt niet, dat wij arme slaven aanspraak kunnen maken op enige verwarming.”

„Hij is een krijgsman en zelf aan allerlei ontbering gewend,” vergoelijkte Clytie.

„Zijn er bossen in je vaderland?” vroeg Anthea, wier hart vol heimwee was en met smachtend verlangen uitging naar de met bomen begroeide heuvels van Brittannië. „Ben jij ook gevangen genomen in een gevecht, zoals met mij het geval was?”

„Neen, niet bepaald in een gevecht,” en toen ging Tisim op zijn hurken zitten en begon te vertellen.

„Mijn thuis was in de woestijn van Nubië,” zo ving hij zijn verhaal aan. „Vanuit onze hut onder de palmen der oase, konden we niets zien dan zand en nog eens zand, zover ons oog reikte, en heel in de verte enige lage heuvelen. Het was alles even heet en brandend onder de gloeiende stralen der zon. En hier is het zo kil, zo akelig kil! Ik ben tenminste blij, dat men mij hier in de tuin laat werken, want ik geloof vast, dat als ze mij binnenshuis werk hadden gegeven, ik niet in 't leven zou hebben kunnen blijven. Ik was gewend om de hele dag in beweging te zijn. Ik liep grote afstanden of ik reed op een kameel. We gingen jagen of vissen in de rivier aan de grens van de woestijn. Onze hele stam leefde in die oase van palmen, waar de bronnen waren, en daar had ik mijn vader en mijn moeder”. . . zijn stem begaf hem en Anthea's ogen vulden zich met tranen van medegevoel.

„Die Romeinen hebben geen plekje van de wereld met rust kunnen laten,” verklaarde Clytie. „Zij zijn nooit tevreden, al is hun buit ook nog zo groot.”

Tisim was zichzelf nu weer meester en ging voort: „Ik lig des nachts over mijn vroeger leven te denken en te dromen, dikwijls, o, zo dikwijls! En dan verbeeld ik mij in mijn droom, dat ik over het warme zand loop, of een kano maak om de rivier mee te bevaren. Thuis droeg ik een prachtige tijgerhuid, niet zo'n vod van een tunica.” Hij raakte het grove linnen met een gebaar van verachting aan. „En mijn vader droeg veren op zijn hoofd, zwarte en witte, van de struisvogels, die wij vingen op de jacht.”

En zo ging ons leven voort, wij waren een rustige vreedzame stam en deden niemand kwaad, totdat op zekere dag de Romeinen kwamen, de oase omsingelden en de hele stam gevangen namen. Wij waren geen grote stam, en tegenstand bieden zou niets gegeven hebben, de Romeinen waren zoveel talrijker dan wij.

„Werden je vader en moeder gedood?” vroeg Anthea.

„Neen. We werden allemaal meegenomen en op de slavenmarkt verkocht. Wie hen kocht of waar ze nu zijn, weet ik niet, evenmin als zij weten, waar ik ben. En of we het goed of slecht hebben getroffen met onze meesters, weten we natuurlijk ook niet van elkaar. Ik ben hier nu twee jaar, maar gewend ben ik aan dit leven nog niet, en ik zal er nooit aan wennen ook. Naast mijn ouders mis ik 't meest van alles mijn lievelingsleeuw Nino.”

„Een lievelingsleeuw!” riep Clytie vol verbazing uit, terwijl ze haar ogen wijd opensperde.

„Ja, we waren op een grote jacht, toen we Nino's vader en moeder doodden met de andere jongen, maar een van de jonge leeuwjes nam ik mee naar huis, om

mee te spelen en ik bracht hem groot met melk. Hij was niet groot van stuk en we groeiden samen op. We hebben samen heel wat stoepartijtjes gehad. Toen ik van hem moest scheiden, heb ik een hele nacht en dag gehuild. Mijn enige troost is, dat het mij gelukte om hem in de woestijn te laten ontsnappen, zodat de Romeinen hem niet te pakken konden krijgen.”

„Maar ik dacht, dat leeuwen altijd de meest woeste, ontembaarste dieren zijn, die bestaan”, zeide Anthea vol verbazing. „Ik heb er nooit een gezien, maar ik kijk wel eens naar het stenen beeld in de tuin, en dat vind ik echt om bang van te worden.”

„Ja, woest en ontembaar zijn ze, dat is waar,” gaf Tisim toe, „maar mijn Nino was voor mij zo tam als welk huisdier ook, hij hield verbazend veel van me, en zou me nooit enig kwaad doen. O, 't was zo'n edel dier! Hij is nu natuurlijk een volwassen leeuw, stellig echt een Koning van de woestijn. Hij was nog een jonge leeuw, toen ze mij gevangen namen.” Tisim schudde treurig zijn hoofd. „En dan te denken, dat wij elkaar nooit, nooit terug zullen zien!”

De arme jongen veegde zijn ogen af en de ring in z'n platte zwarte neus trilde.

„Misschien gebeurt het toch nog wel eens,” troostte Clytie met haar gewone optimisme. „'t Kan best zijn, dat je je vrijheid terugkrijgt en dan kan je naar je geliefde woestijn terugkeren.”

„Caisius zal mij nooit vrij laten, geloof dat maar! Daar behoef ik niet op te rekenen!”

(Wordt vervolgd)

EEN CHINESE LEGENDE

China kan aanspraak maken op drie grote nationale godsdiensten: Confucianisme, Taoïsme en Boeddhisme; toch kan men de Chinezen eigenlijk geen godsdienstig volk noemen. Als men de geschriften bestudeert, die betrekking hebben op deze verschillende godsdiensten, zal men er vele uitspraken in vinden, die de kiemen van Schoonheid en Waarheid bevatten en schijnen te spreken van een leven, dat hoogstaand, geestelijk en heilig is. Maar toch zijn het niet deze uitspraken, waar de Chinezen het meest voor voelen, maar meer die, welke wijzen op het nakomen der wet, op behoorlijk gedrag, en voorzichtigheid in de levenswijs. De strenge begrippen over behoorlijk gedrag, waarnaar zich de wel-opgevoede Chinezen gedragen, doen er hen als regel acht op geven, geen uiterlijke tekenen te tonen, van genoeg en verrukking, zodat een vreemdeling, die hen in het gewone leven van iedere dag ziet, geneigd zou zijn te besluiten, dat de Chinezen nooit vrolijk zijn.

Maar als diezelfde vreemdeling een van hun grote feesten kon bijwonen, dan zou hij waarschijnlijk toegeven, dat hij zich vergist had, want bij dergelijke gelegenheden schijnen al de opgepropte gevoelens dier schijnbaar onverstoerbare mensen los te barsten.

In de dagen toen China nog geen republiek doch een keizerrijk was, werd de keizer geëerbiedigd als een zeer belangrijk en heilig personage. Hij droeg de titel van *Zoon des hemels*, en was verplicht enige priesterlijke handelingen te verrichten, die door niemand anders vervuld mochten worden.

De legende van de Herfst Maan heet beleefd te zijn door een der Chinese keizers, die in lang vervlogen eeuwen leefde. Hij, zo meldt de overlevering, was op zekere dag alleen gezeten in zijn particulier vertrek, toen hem plotseling een fee verscheen. Zij gaf geen bijzondere reden voor haar bezoek op, maar begon een lang gesprek over verschillende onderwerpen, betrekking hebbende op zijn koninkrijk en zijn regering. Toen ze eindelijk opstond om heen te gaan, trok ze van onder de plooiën van haar zilverachtig gewaad een kleine,

gewoon uitzijnde wortel tevoorschijn. Deze overhandigde zij aan den keizer.

„Neem dit, o Zoon des Hemels, als mijn afscheidsgeschenk. Eet er van en laat er niets van over. Er van etende verkrijgt gij de onsterfelijkheid”. Na deze woorden, verdween zij.

De Keizer keek twijfelachtig naar de wortel. Misschien vertrouwde hij de woorden van de fee niet helemaal; misschien ook had hij geen behoefte om verandering te brengen in zijn gewone levenswijs. Men zegt wel eens: „Wie twijfelt is verloren”. In dit geval kostte de aarzeling van den keizer hem zijn wortel. Enige minuten later werd hij weggeroepen voor een belangrijke zaak; hij liet de wortel op de tafel liggen en dacht er niet meer aan.

Kort nadat hij was heengegaan, gebeurde het dat een jong dienstmeisje in de kamer kwam. In haar armen droeg zij een wit lievelingskonijn, en al rondlopende zong zij een vrolijk lied. Eensklaps viel haar oog op de wortel; zij stond stil en nam hem in haar hand. Zij kon haar nieuwsgierigheid niet bedwingen, ze proefde hem en vond hem lekker. Ze at hem helemaal op, en ging heen even vrolijk als tevoren.

Kort hierop kwam de Keizer in zijn vertrek terug en herinnerde zich de wortel. Hij keek haastig naar de tafel en zag tot zijn grote teleurstelling, dat het geschenk van de fee was verdwenen. Groot waren zijn spijt en zijn woede. Evenals vele andere mensen begon hij de waarde van zijn bezit pas te beseffen, toen het verloren was.

Onmiddellijk zette hij een grondig onderzoek op touw, en tenslotte kwam vast te staan, dat slechts één persoon, het jonge dienstmeisje, het vertrek had betreden. In zijn woede beval hij dat zij gedood moest worden en dat er in haar lichaam naar de wortel moest worden gezocht. De beul maakte zich gereed om zijn taak te gaan vervullen, maar reeds was de toverkracht aan het werk. Vleugelen van onsterfelijkheid ontsproten en daarmee vloog het meisje met evenveel gemak als een zwaluw. Zij zweefde naar de Maan en werd onsterfelijk. Daar woont ze nu met haar witte lievelingskonijn, en brengt haar tijd door met het mengen van onsterfelijkheidsdranken.

Een andere lezing der legende verhaalt, dat de Keizerin een elixer stal, dat door een fee aan den Keizer was gegeven en het opdronk. Voor deze wandaad werd zij gestraft door in een kikvors te worden veranderd en opgeblazen te worden naar de Maan, waar ze nog ge zien kan worden.

Een tijd geleden werd van de eerste overlevering der legende een toneelstuk gemaakt, dat opgevoerd werd bij het Feest van de Oogst Maan. Na de opvoering van het toneelstuk werd een prachtig tableau vertoont. Het gehele toneel was in een meer veranderd, waar glinsterende lotusbloemen op dreven, op een van de grootsten was een gouden beeld van Boeddha gezeten. Rondom vlogen lichtgevende vogels, zodat men de indruk kreeg in een toverland te zijn. Toen de vertoning was afgelopen werd een optocht opgesteld en de menigte begaf zich naar een altaar, dat stond op het marmeren terras van de grote Tempel der Tien Duizend Boeddha's. Hier was een reusachtige pyramide van chrysanthemums opgericht, terwijl het altaar zelf was beladen met offers aan de Maan: bloemen, vruchten en wijn. Over het geheel was een prachtige banderol gespannen, vervaardigd uit witte bloemen, die het opschrift droeg: „Ter ere van de Kuise en Reine Bol.”

Hier hield de optocht stil en de menigte verzonk in diep stilzwijgen. Toen werd een zacht gezang gehoord — een lofpsalm aan de Maan. Na afloop hiervan werd een vuurwerk ontstoken, terwijl tegelijkertijd een grote hoeveelheid wierook gebrand werd. De flessen wijn

werden van het altaar genomen en over het brandende vuurwerk gegoten. Deze wijnen zonden de vlammen hoog de lucht in, vanwaar zij een sterk licht wierpen op het omringende toneel.

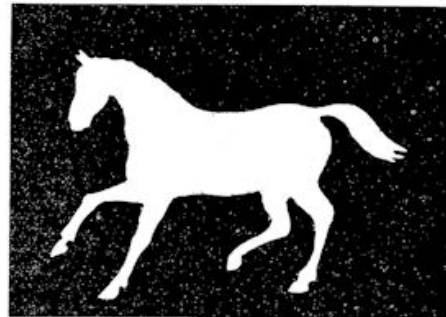
De menigte bleef kijken totdat de laatste vlammen waren weggestorven, en er slechts een smeulende massa overbleef. Toen was alle plechtigheid voorbij, en kreten van vrolijkheid en uitgelatenheid vervulden de lucht. Bij dergelijke feesten behoort in China altijd een kermis, waar de speelgoedkramen in groot aantal worden aangehouden. Poppen en kleine pagoda's van klei gemaakt, zijn zeer geliefd. De kinderen mogen dan een pop uitkiezen, waarop hun naam geschreven staat; en als het kind sterft, wordt de pop met het kind mee in het graf gelegd.

Niettegenstaande de Chinezen zo geknecht zijn aan zoveel bijgeloof en oude gewoonten, en aan hun nationale godsdiensten, hebben zij toch bewezen, standvastige Christenen te wezen, als zij eenmaal bekeerd zijn. In de Boxer opstand van 1899 begaven duizende Chinese Christenen zich liever in de dood, dan het ware geloof ontrouw te worden.

EEN TOVERPAARD

Ik wil jullie van een aardig kunstje vertellen, waar je erg veel plezier mee kunt hebben. Probeer het eerst zelf, dan ben je goed zeker van je zaak; en wijs dan aan je familie, vrienden of vriendinnen hoe ze een toverpaard op de muur kunnen zien.

Houd het paard, dat hieronder gedrukt is, onder een sterk licht. Je kunt het zonlicht of het elektrische licht gebruiken. Houd het ongeveer vijftien centimeter van je ogen af en vestig ze precies op het midden. Probeer je ogen er geen seconde van af te wenden of te knipogen. Kijk op die manier terwijl je langzaam tot vijftien telt. Kijk dan op naar het witte plafond of een licht gekleurde muur. Het paard zal verschijnen op het plafond of op de muur en zal zwart zijn inplaats van wit. Het zal in een paar seconden weer verdwijnen, maar je kunt het terugroepen zo dikwijls je maar wilt door de proef te herhalen.

KLEINE VERTELSLS VOOR DE KLEINSTEN WAT GROOTMOEDER ZICH HERINNERDE

I

„Vertelt u ons eens van het aller, allereerste ding, dat u zich herinnert, oma?” vroeg Jantje.

„Goed, laten we dan bij de kachel gaan zitten, en ik zal jullie van mijn zeereis vertellen”.

„Toen ik ruim twee jaar oud was en mijn broer vijf,

gingen we in Ierland logeren, bij de ouders van mijn moeder, die daar in een havenplaats woonden. Vader, die eerste stuurman was, ging ook mee, want hij had verlof. We gingen met een passagiersschip, maar van die reis is niets bijzonders te vertellen, want de zee was heel kalm en we zeilden rustig voort. In die tijd had je nog geen stoomboten, de schepen hadden grote zeilen en de wind blies ze voort over 't water, en 't duurde soms héél lang om van de ene plaats naar de andere te komen.

Een week zowat voor het passagiersschip, waar wij mede terug zouden gaan, weer aanlag, kwam op een avond de kapitein van een vrachtschip, dat in de haven lag, bij vader om te vragen of hij hem zou willen helpen, zijn eerste stuurman was namelijk ziek geworden en nu vroeg hij of vader diens plaats wilde innemen. Vader zei, dat hij hem graag van dienst zou willen zijn, maar dat hij moeder, met Jaapje, mij en de baby niet kon achterlaten. De kapitein had echter geen bezwaar om ons mee te nemen, we zouden zijn hut krijgen, zei hij, die natuurlijk de beste van het schip was, en hij zou wel in een andere gaan. Vader vond dit erg vriendelijk van hem en we gingen dus met z'n allen aan boord van zijn schip.

Moeder maakte met kussens en dekens een bedje voor Jaapje en mij op de grote hutkoffer en stopte ons heel stevig in, zodat we er niet konden afvallen als 't schip danste op de golven.

Moeder en baby sliepen in de kooi van de kapitein, zo heten, zoals jullie weten de bedden aan boord; maar de matrozen slapen in hangmatten, die aan de zoldering van hun verblijf zijn bevestigd, en die met de beweging van 't schip heen en weer zwaaien, alsof 't wiegen zijn.

Natuurlijk, *herinner* ik mij bijna niets van deze reis en hoe we allemaal aan boord kwamen, maar moeder vertelde er later dikwijls van, en daarom kan ik er jullie nu van vertellen.

Ik *herinner* mij alleen, hoe ik 's nachts wakker werd, omdat ik me heel akelig en misselijk voelde; Jaapje werd ook wakker en voelde zich ook ziek, en de hut ging op en neer. Moeder stond bij de tafel en hield er zich aan vast; toen ging de deur open en kwam vader binnen in zijn uniform met blinkende knopen, en z'n pet op, die doornat was; hij leunde over ons bed en sprak inmiddels met moeder, die gelukkig niet zeeziek was en de baby ook niet.

Vader kon niet lang bij ons in de hut blijven, want hij moest aan dek zijn om het schip te helpen besturen, hij deed dus zijn oliepak aan en verliet ons. Ik denk, dat ik toen in slaap viel, want 't volgende, dat ik mij *herinner*, is, dat ik de deur van de hut open zag vliegen en dat er een grote golf water naar binnen stroomde en dat alles kletsnat werd.

Verder *herinner* ik mij, dat er twee matrozen binnen kwamen; zij hadden geen kousen of schoenen aan en hun broekspijpen waren tot boven hun knieën opgerold. Zij hadden emmers en dweilen bij zich en sopten de vloer droog. Moeder was gelukkig met baby in de kooi, anders zou ze erg nat zijn geworden, denk ik.

Verder *herinner* ik mij, dat Jaapje en ik in de kooi speelden, dat we zeerovers waren in ons hol, en dat moeder, die aan de tafel zat, zei, dat we moesten oppassen om niet uit de kooi te vallen.

Ik *herinner* me niet, dat we vader nog eens zagen terwijl we aan boord waren, alleen één keer weet ik nog, dat was, toen hij moeder wat eten bracht en haar met een touw aan de tafel vastbond, zodat ze niet heen en weer kon rollen, omdat het schip zo slingerde.

Toen ik veel ouder was, vertelde moeder mij, dat we veertien dagen nodig hadden om naar Holland te komen, en dat iedereen dacht, dat het schip vergaan was, omdat we in zo'n hevige storm waren. De vreugde

was dus groot toen we veilig en wel aankwamen.

Het schip waar we op voeren, heette *Frederik Willem*, en toen we later nog een broertje kregen werd dat, *Frederik Willem* genoemd, als een herinnering aan het goede schip, dat ons niettegenstaande de hevige storm veilig en wel had thuis gebracht."

OM TE ONTHOUDEN

Slechts weinigen weten, hoeveel men moet weten, om te weten, hoe weinig men weet.

Werk kan alleen goed gedaan worden, als het van harte gedaan wordt, en niemand kan iets volkomen van harte doen, als niet het werk, dat hij doet, het werk is, dat hij doen moet.

HET BEOEFENEN VAN GELUKKIG TE ZIJN

Iemand heeft eens gezegd, dat gelukkig zijn iets is, dat beoefend kan worden, evenals het bespelen van een viool. Geef de mooiste viool, die er ooit bestond in handen, die ongeoeffend zijn, en wat een afschuwelijk geluid komt er te voorschijn! Maar uit de goedkoopste viool, kan de echte meester tonen, weten te toveren, die ons in verrukking brengen.

De omstandigheden, waar je in verkeert kunnen ver van ideaal zijn, maar als je er toe zet om de kunst van gelukkig te zijn te beoefenen, dan kun je er liefelijke muziek uit te voorschijn brengen. En het doet er niet toe hoe volmaakt je instrument is, hoezeer je omringd bent van alles wat begerlijk is, zonder dat je je oefent om gelukkig te zijn, is alles wat je verwachten kunt, slechts onwelluidende tonen.

SPREEKWOORDEN UIT ALLERLEI LANDEN

Mensen tellen niet, wat ze krijgen, ze tellen wat ze niet krijgen.

Kenya

Een boek is een tuin, die in de zak wordt meege- dragen.

Arabië

Een boek voor de eerste keer lezen is een goede vriend leren kennen; het een tweede keer lezen is een ouden vriend ontmoeten.

China

Rijkdom raakt ten einde door er van te gebruiken, ontwikkeling vermeerdert door het gebruik.

Zanzibar

BLADVULLING

"Probeer het nog eens," betekent niet altijd hetzelfde ding nog eens over te doen. Het niet lukken van iets, leert ons dikwijls wat wij vermijden moeten, maar geen mislukking mag een verontschuldiging voor ons zijn, om onze handen te laten hangen, met het besluit niets te doen. Probeer weer, zelfs al ga je iets anders proberen. Geen mislukking schrikt een jongen of meisje af, die weigert op te geven.

Hoeveel narigheid, waar we over getobd hebben, gebeurt nooit. Het is tegelijk treurig en vermakelijk, dat zoveel van ons getob te wijten is aan beproevingen, die ons nooit ten deel vallen. Wat zouden we veel gelukkiger zijn als we het tobben over de toekomst nalieten!

LECTUUR VOOR DE JEUGD

ANTHEA, EEN GEVANGEN KONINGSDOCHTER

(Vervolg)

En zo gingen de dagen voorbij. Zij vielen Anthea, wier vrijheid nooit aan banden was gelegd, die altijd had kunnen doen en laten wat zij wilde, lang en moeilijk. Haar plichten op zichzelf waren niet zwaar, Flavia koelte toewuiven met een grote waaijer van pauweveren, of boodschappen voor haar doen, of naast haar staan om haar zakdoek op te rapen, als zij die vallen liet, of haar 't een of ander aan te reiken en allerlei dergelijke bezigheden; maar wat haar 't zwaarste viel om te dragen, was, dat zij nooit een ogenblik had, dat zij haar eigen kon noemen, een ogenblik om te doen of te laten wat zij wilde en eens geheel tot zichzelf te komen.

Flavia, ijdel als zij was, voelde zich geveild, door de aandacht die haar mooie slavinh trok, waar zij zich ook met haar vertoonde, en zij liet niet na, zich er telkens op te verheffen tegenover haar grote kring van vrienden en vriendinnen, dat zij een koningsdochter tot slavinh had. De aandacht, die Anthea trok was goed en wel, zo lang zij er op kon bluffen, dat ze zulk een ongewone slavinh had, maar zodra Anthea een voorwerp van bewondering werd om haars zelfs wil, namen Flavia's donkere ogen een ontevreden uitdrukking aan. Als Flavia's bekenden hoorden, dat deze merkwaardige slavinh Latijn sprak, gingen zij haar allerlei vragen doen.

„Wat dacht zij van het Keizerlijke Rome?”

„Waren al de vrouwen uit het land harer geboorte blond en hadden ze allemaal blauwe ogen?”

„Waren ze in dierenhuiden gekleed of droegen ze gewone kleren?”

„Had de koningin, haar moeder, niet vooruit kunnen bedenken, dat opstand tegen het machtige Romeinse Rijk haar ondergang ten gevolge moest hebben?”

Anthea bewaarde bij dergelijke vragen met moeite haar zelfbeheersing, terwijl zij de kortste en meest hooghartige antwoorden gaf. Haar trotse minachting, die zij zich geen moeite gaf om te verbergen, vermaakte de verveelde, voorname Romeinen, die gewend waren, dat hun overwonnen vijanden zich voor hen in 't stof bogen. In de meeste paleizen waren jonge mannen, die weinig of niets om handen hadden, en Anthea vond

ze een verwijfde troep, met hun geparfumeerde toga's en hun slaven, door wie zij zich tot in de kleinste kleinigheden toe, lieten bedienen. Onwillekeurig vergeleek zij hen met Lucan.

Het was wanneer anderen meer dan een voorbijgaande belangstelling in haar slavinh toonden, dat Flavia jalours werd en er op haar gezicht een trek van groot misnoegen verscheen.

In een villa, die op een door olijfbomen beschaduwde helling van een der zeven heuvelen van Rome gebouwd was, had de oudste zoon des huiszes gevraagd, nadat hij Anthea een tijdlang vol bewondering had zitten aanstaren. —

„Is deze mooie Britse slavinh te koop, edele Flavia?”

„Nee, geen denken aan”, antwoordde het jonge meisje op bijna boze toon. Anthea wist het niet, maar dit was niet het eerste bod, dat op haar werd gedaan.

Was het mogelijk, dat zij haar hele verdere leven op deze manier zou moeten doorbrengen — een Romeinse slavinh? Anthea probeerde middeelen uit te bedenken om te ontvluchten, maar het leek haar iets onmogelijks. Waar kon ze heen gaan?

't Leek ook moeilijk om zich onkenbaar te maken.

Anthea ging als gewoonlijk op zekere morgen naar Flavia's kamer. Om precies te zijn was het eigenlijk al middag, want Flavia stond zelden of nooit vóór twaalf uur op.

Anthea liep door de gangen, die uitzagen op de tuinen, en wenste met een zucht, dat zij onder die schaduwrijke bomen naar hartelust kon dwalen. Terwijl zij door het grote huis liep, hoorde ze schreeuwen, hard gegil vermengd met hevig snikken. Haar wangen kleurden zich en haar hart klopte onstuimig. Wat gebeurde daar?

Zij schoof de purperen gordijnen terzijde van Flavia's kamer en schrikte terug van hetgeen ze zag. Flavia stond terzijde van haar bed, met een vuurrood van woede vertrokken gezicht. Een hoop scherven lag aan haar voeten. Een groot blad volgeladen met flessen en potjes en flacons met allerlei kostbare olieën en reukwaters en cosmetieken was gevallen, de meesten waren gebroken

en overal op de vloer lagen plekken olie en reukwater en zo meer, terwijl de kamer met de meest gemengde geuren was vervuld.

Anthea wierp hier slechts even een blik op, want haar ogen keerden zich naar het midden van de kamer, waar de arme Clytie zich onder de hevigste pijnen in allerlei bochten wrong en erbarmelijk gilte en kermde, terwijl een grote, sterke slaaf haar rug onbarmhartig met een zweep van lederen riempjes bewerkte. Haar kreten van pijn drongen door merg en been, Anthea kon het gewoon niet aanzien of aanhoren. Haar blauwe ogen schoten vonken. Ze bleef een ogenblik tussen de vaneen geschoven gordijnen staan, toen sprong ze naar voren en wierp zich op de slaaf, tweemaal zo groot als zij. Zij wrong de zweep uit zijn handen, en eer ze goed beseftte wat ze deed, sloeg ze hem met haar vuisten in zijn gezicht, zo hard zij maar kon. Anthea was een sterk meisje, getraind om oorlog te voeren en zich te verweren. De slaaf wankelde terug, hij begreep niet wat hem overkwam en was te verbaasd om te spreken.

Clytie keerde haar betrand gezichtje naar Anthea.

„O, Anthea! niet doen!” snikte ze. „Je weet niet, wat je doet!”

„Ellendige tyran!” riep Anthea uit, zich naar Flavia kerende. „Ze heeft dat zware blad toch niet met opzet laten vallen! O goden mijner vaderen, waar is rechtvaardigheid?”

Zij stond stil, en ademde diep van grote aandoening. 't Was haar op dat ogenblik volkomen onverschillig wat zij al of niet deed. Clytie was haar vriendin, en zij hadden haar onrechtvaardig geslagen!

Flavia had bij Anthea's uitbarsting eerst in de grootste verbazing toegekeken, zoals ieder gewoon meisje zou gedaan hebben; toen liet ze een spottend lachen horen en zeide: —

„Je hebt je lang bedaard gehouden, Britse. Je bent een ongetemde wilde, maar we zullen je wel temmen!”

Zich toen tot den slaaf kerende, beval ze: —

„Neem haar mee naar de binnenplaats, en geef haar honderd van je hardste zweepslagen. Laat haar daar liggen en geef haar geen hulp.”

Er waren twee sterke slaven nodig om Anthea weg te leiden, die op dat ogenblik werkelijk een jonge wilde was.

„Ik ben een koningin!” bracht ze uit. „Het is ondenkbaar, dat ik geslagen zal worden door slaven — de zonen van slaven!”

Zij schreeuwde en gilte en kermde niet van pijn onder de harde, wilde slagen zoals Clytie had gedaan, maar ze klemde haar tanden op elkaar tot alles zwart voor haar ogen werd en ze bewusteloos lag onder de medogenloze stralen der brandende zon.

Haar medeslaven vreesden de ogen van de hoofdslaven en durfden haar niet zoveel geven als een druppel water. Ze wist niet hoe lang ze daar in een flauwte lag. Toen ze weer tot bewustzijn kwam, bleef ze liggen, zoals ze was neergevallen, haar gelaat naar de grond gekeerd, gedurende een lange tijd, nog half verdoofd. Ze voelde niet alleen pijn, maar erger dan dat, schande en woede.

„Onrechtvaardig! onrechtvaardig!” In haar gedachten kwam dit woord telkens en telkens weer op de voorgrond. Na een poos begon zij helder te denken. Ze beurde haar hoofd op. Er waren vele

uren voorbijgegaan, want het was nu schemeravond. De grijze muur van het binnenplein wierp een lange schaduw af en de hemel werd door de ondergaande zon in de mooiste tinten gekleurd. Het was doodstil op het plein, er was niemand te zien, behalve, dat af en toe, de een of ander met haastige schreden overstak van de eene zijde van het huis naar de andere. Zonder dat iemand naar haar omkeek of zich om haar bekommerde, lag Anthea daar. Het werd donkerder. O, ze wenste niets liever dan te sterven. Was dit niet veel en veel erger dan de dood. Eindelijk lukte het haar met moeite overeind te krabbelen op haar knieën, toen op haar voeten. Ze kon zich ternauwernood staande houden, haar rug deed haar ontzettend pijn, en ze zag hoe het bloed langs haar armen tot in haar handen gedruppeld was. Ze verliet het binnenplein. In koele avondschaduw lag de tuin voor haar. Nog steeds eenigszins versuft, wankelde ze naar een groep bomen, telkens zich steunende tegen hun stammen. Eindelijk bij een gazon gekomen, liet zij zich op de grond zakken en voorover liggende, haar gelaat verborgen in haar armen, liet zij haar tranen de vrije loop. Toen ze eindelijk weer tot bedaren was gekomen, was het volslagen donker geworden. Haar krachten waren een weinig teruggekomen, en daarmee een nieuwe opwelling van vertwijfeling en woede.

„Ik zal mij wreken!” riep ze hard op. „Flavia zal bemerken, dat zij iemand als ik ben niet strafeloos op deze wijze behandelen kan! Ik kan een dolk krijgen van Clytie — o, goden van mijn land, wreekt mij, wreekt mij!” Zij hief haar armen naar den sterrenhemel op, en er in haar opwinding niet aan denkende, dat iemand haar zou kunnen horen, ging zij met tamelijk harde stem voort: — „Geeft mij het leven van haar, die mij met smaad en schande heeft overladen. Ik zal mij wreken, schenkt mij uw hulp bij het ten uitvoer brengen van mijn wraak! Ik wil, ik moet mij wreken — ” Een vreeselijke schrik deed haar hart bijna stilstaan. Zij hoorde een voetstap op het gras, die al naderbij kwam en een vreemde mannenstem sprak:

„Wat voor woorden zijn dat, die ik daar hoor? Wie zint er op wraak?”

(Wordt vervolgd)

GEESTVERSCIJNINGEN IN ONZE TUIN

Ik geloof niet, dat we ooit de middag en de avond zullen vergeten, dat we alleen thuis waren, hoewel mijn zusje Bep er niet graag aan herinnerd wordt.

Onze vader en moeder waren de vorige dag plotseling weggeroepen naar Amsterdam, omdat vaders enige zuster gevaarlijk ziek was. Ze zouden minstens twee dagen wegblijven, maar ze lieten ons achter onder de veilige hoede van ons dienstmeisje Annie, dat al bijna vijf jaar bij ons was.

De tweede dag, waarop we alleen waren, was een halve vacantie-dag van school en toevallig ook Annie's halve vrije dag. Moeder had gezegd, dat zij die niet moest verzetten, omdat ze wist, dat Annie zich al lang verheugd had op een verjaarsfeestje bij haar vriendin, dat juist op die dag viel.

„Ik vind 't eigenlijk maar half om jullie alleen te laten”, hoorde ik Annie zeggen, even na ons vroege middagmaal, terwijl Bep bezig was haar met de vaten te helpen. „Maar ik zal m'n best doen om van avond wat vroeger dan anders thuis

te zijn." „O, dat is niets nodig!" zei Bep haastig. „We zullen ons tot tien uur best alleen redden, hoor. En als Puck en Ellie zich soms zenuwachtig maken, dan ben ik er toch nog!" Wat een drukte en verbeelding! En ze is veertien — maar ruim een jaar ouder dan ik. Ik stak mijn hoofd om de keukendeur en grinnikte.

Bep keek nijdig naar mij om van af het aanrecht. „Zo Puck, ben ik de oudste of niet?" vroeg ze gewichtig.

„Nou, als 't gewed is," antwoordde ik lachende. „Maar heus, ik denk niet, dat ik je nodig zal hebben om mijn hand vast te houden."

Zodra Annie vertrokken was, begonnen we te overleggen, wat we zouden doen om de lange middag, die voor ons lag zo genoeglijk mogelijk door te brengen. De tuin was een en al zonneshijn. We woonden een kwartier fietsen buiten de stad in een ruim huis met een grote, ouderwetse tuin en onze vrienden en vriendinnen van school, benijden er ons dikwijls om.

„Laten we wat boeken mee in de tuin nemen," zei Ellie, die negen jaar was. „Best", zei Bep peinzend. „Maar ik ga eerst naar boven. Weet jullie, 't zal me benieuwen of Stans en Miek Hurst vanmiddag komen aanfietsen. Ze zeiden er gisteren zo iets van."

„Lieve help! Ik heb er helemaal niet aan gedacht, dat er soms bezoek zou kunnen komen," riep ik uit. „Was je er daarom zoo op gesteld, dat Annie uit zou gaan?"

Bep knikte en zeide: „Ja, 't leek me leuk om Stans en Miek hier te houden voor 't avondeten en als gastvrouw op te treden. Ik hoop dus, dat ze komen zullen."

„O, Bep! Maar heb je aan moeder gevraagd, om als—" begon Ellie, maar Bep viel haar in de rede. „Nee, maar moeder laat ze altijd voor 't avondeten blijven. Ik ga boven kijken of ik ze al zie aankomen."

Van uit ons slaapkamerraam kunnen we een heel eind van de straatweg zien. De oprijlaan naar ons huis loopt er op uit.

Ellie, die te jong is om vriendin te zijn met Stans en Miek, bekommerde zich niet over hen, maar met twee sprookjesboeken onder de eene arm en de poes onder de andere trok ze op haar eigen gelegenheid de tuin in.

Stans en Miek gaan op dezelfde H.B.S. als wij, en zijn dierbare vriendinnen van ons. Ik hoopte ook, dat ze komen zouden en voegde me boven bij Bep, die al uit het raam hing.

„Zuster Anna! Zuster Anna! Zie je nog niets komen?" zei ik voor de mop.

Bep keek speurend de straatweg af zonder te antwoorden.

Plotseling keerde ze zich naar mij om, met lachende ogen.

„Twee ruiters, die rijden als de wind!" riep ze dramatisch uit. „Of liever, twee fietsen die vliegen langs de weg! Kijk maar, 't zijn vast Stans en Miek!"

De gedaanten op de fietsen leken heus heel erg op onze vriendinnen, en even later wisten wij zeker, dat zij het waren.

Toen ze halverwege de oprijlaan, die wat steil naar boven ging, van hun fietsen sprongen, renden we naar beneden om hen aan de voordeur op te wachten.

We brachten een heerlijke middag door, we speelden eerst tennis, en deden toen allerlei andere spelletjes, waar Ellie ook aan mee kon doen. Toen

besloten we om ons avondeten buiten te hebben, en onze gasten hielpen om alles mee naar de tuin te dragen. Annie had een tulbandje gebakken, en er was jam en honing. Bep en ik konden in de keuken nu niet zo best opschieten. Ik sneed de boterhammen. Bepaald dun vielen ze niet uit, maar ik geloof niet, dat Stans of Miek het beter zouden hebben kunnen doen.

Bep zette thee. De anderen, die alles netjes op de tafel geschikt hadden, waren in afwachting, dat wij met de thee en de boterhammen zouden verschijnen.

„Ze zullen wel denken, dat we erg lang wegblijven," klaagde Bep. „Je zou nooit denken, dat er nog zooveel aan vast zat om alles voor 't avondeten klaar te krijgen, vind je ook niet, Puck?"

Ik stemde toe, terwijl ik mijn hand wreef, die pijn deed van 't brood snijden.

„Bep, ik hoop, dat ze honger hebben, dan zullen ze niet opzien tegen deze dikke pillen", zei ik. „Zouden ze te overhappen zijn?"

„Nou, ik denk, dat 't net zal gaan," zei Bep twijfelachtig. „En" ging ze voort, „ik geloof dat ik de thee veel te sterk heb gemaakt. Enfin, dan maar wat veel melk er in. Waar zet Annie die altijd, weet jij dat?"

„Nee, geen idé van. Ga jij maar op de zoek, dan breng ik de rest vast naar de tuin."

Ik zette de trekpot en de thermos-fles met warm water, de schaal met boterhammen en de boterpot op een blad, en ging er mee naar buiten.

Nadat we vijf minuten gewacht hadden ging ik weer naar binnen, juist bij tijds om een wanhoopskreet van uit de kelder te horen.

„Wat is er?" vroeg ik verschrikt. „Waar blijf je toch? Kun je de melk niet vinden?" „Jawel, ik heb ze gevonden — of liever de melk vond mij. Die wandelt op 't ogenblik over mijn jurk."

Bep kwam de keldertrap op met de melkkan halfvol en de voorkant van haar jurk doorweekt.

„Gelukkig greep ik de kan nog eer die echt viel," zei ze spijtig. „Denk er om, Puck, wij drinken onze thee tegenwoordig zonder melk, dat vinden we lekkerder!"

Ik knikte en nam de kan, terwijl Bep naar boven ging om een andere jurk aan te trekken.

Er vielen verder geen onheilen meer voor, en over 't geheel was 't avondeten een groot succes geweest. Maar later toen we door een geliefkoosd deel van onze tuin wandelden, hoorden we van Stans en Miek, wier familie jarenlang in de buurt had gewoond, iets, waar we verbazend van opkeken.

Op dit pad, zeiden ze, spookte het!

„Wisten jullie dat niet?" riep Stans uit, toen ze zag hoe verwonderd we waren. „Zeg, ik hoop niet, dat ik jullie bang heb gemaakt. 't Is natuurlijk maar nonsens."

„Bang gemaakt!" lachte Bep. „ik vind, dat een spook of geestverschijning juist het waas van geheimzinnigheid geeft, dat onze tuin nodig heeft. Alle ouderwetse tuinen horen hun geestverschijningen te hebben."

„Weet jij de geschiedenis, Stans?" vroeg ik.

„Ja, maar ze is natuurlijk nog al griezelig. Maar je zei immers, dat Annie wat bijtijds zou thuiskomen, is 't niet?"

Bep snoof minachtend. „Annie, wat had die er nu mee te maken?" vroeg ze. Toch zag ik, dat Bep angstig om zich heen keek en Stans zag het ook. Maar daar ik dol op spookgeschiedenissen ben, gaf ik Stans een ongeduldige por en zei: —

„Toe, stoor je niet aan haar, maar vertel op!”

„t Was niets bijzonders, maar ik denk, dat het feit, dat 't „onze eigen geestverschijning was,” zoals Ellie zeide de geschiedenis iets buitengewoons gaf in onze ogen.

„Eens, lang geleden, precies op de plek, waar we nu staan, was vroeger een diepe vijver,” zei Stans. „En op zekere avond, even na zonsondergang, kwam een minnend paar, dat om de een of andere reden niet met elkaar trouwen kon uit het zomerhuisje, ze wandelden arm in arm naar de rand van de vijver, en gooiden zich er in.

„En sinds dien tijd,” eindigde Stans, worden ze verondersteld gearmd uit het zomerhuisje te komen en te verdwijnen op de plek, waar vroeger de vijver was, even na zonsondergang, niet te middernacht — het gebruikelijke uur. O, ja, dat is waar ook — ze komen alleen bij afnemende maan, zoo was 't immers, hè Miek? Omdat het toen gebeurde.”

„En — en!” zei Ellie, met een angstig gezichtje, „nu is 't afnemende maan!”

Ellie is gauw opgewonden, en slaapt dikwijls slecht. Ik legde mijn arm om haar schouders. „Kom, kleine prul,” zeide ik, „denk er niet meer aan, of je droomt er vannacht van en schrikt dan walkker.”

„En dan ben ik bang, dat je moeder vindt, dat ik deze onzin niet had moeten vertellen,” viel hier Stans in. „Kom Miek, 't wordt laat. We moeten naar huis.”

Toen ze weg waren, voelden we ons erg verlaten. We brachten onze boeken en rackets en de rest in huis, en gingen in de huiskamer zitten wachten op Annie's terugkomst. We hadden haar overgehaald om Ellie voor deze keer te laten ophouden, maar ze begon erge slaap te krijgen.

„Zeg, zou 't niet vreeselijk zijn als vader en moeder weken wegbleven? zeide ze dramaties, toen Bep even na negenen, het licht aanknipte.

Ik knikte toestemmend, want om de waarheid te zeggen had ik datzelfde gevoel. Toen ontdekte ik, dat ik mijn zakdoek had verloren en herinnerde mij, dat ik hem nog had toen we naar de spookgeschiedenis luisterden.

Ik zeide 't tegen Bep, en na vergeefs in huis te hebben gezocht, besloot ik er in de tuin naar te gaan kijken.

„Zeg Puck! Pas op, dat je de spoken niet ziet,” zei Bep plagend. Ik aarzelde in de openslaande deur, en liet mijn ogen gaan over de schemerige tuin. Ik ben gewoonlijk heus niet bang van aard, maar — hoe 't kwam weet ik niet — ik denk, dat het door de griezeligheid van Stans' verhaal kwam, en het feit, dat het afnemende maan was, en dat we alleen waren, dat ik een gevoel had, alsof ik liever niet dat donkere pad wilde opgaan.

„De spoken kunnen ophoepelen,” zei ik geprikkeld. „Maar ik hoop, dat ik op die plek mijn zakdoek terug vind.”

„Wil ik met je meegaan?” vroeg Bep.

„Zoals je wilt,” antwoordde ik onverschillig. Ze hoefde niet te weten hoe opgelucht ik mij voelde. We liepen het pad af in de richting van het zomerhuisje. We konden het nog niet zien, want er was een bocht in het pad tussen het huisje en de plek, waar de vijver vroeger was.

„Ik ben blij, dat die vijver opgevuld is,” zei ik, en ik weet nu nog niet, waarom ik het fluisterde, maar alles was zo stil en donker om ons heen, dat ik me een beetje raar voelde. En toen —

Bep greep me bij mijn arm en duwde me verder in de schaduw.

„Puck, hoor je ook voetstappen?”

Ja, ik ook — duidelijk. Langzame voetstappen op het kiezel. En ze kwamen onze kant uit. „Na zonsondergang,” had Stans gezegd, „bij afnemende maan, omdat het toen was, dat 't gebeurde.”

Bep stamelde ik, „er bestaat toch niet zo iets als —” ik zweeg.

Om de bocht van het pad kwamen twee gedaanten,” twee heel vage gedaanten, die arm in arm liepen. En we stonden op de plek waar vroeger de vijver was.

Toen gaf Bep opeens een gil, die, zoals we later zeiden, vader en moeder stellig in Amsterdam hadden kunnen horen, en mij bij de hand pakkende, begon ze te hollen.

Ik weet niet precies hoe ik tot het besef kwam van onze vergissing, maar achter ons riep een van de verschijningen: —

„Duvekater! Wat is er aan de hand?”

Het moet de al heel ongeestverschijningsachtige uitroep zijn geweest, die me plotseling deed stilstaan. Bep zou voortgehold zijn, maar ik hield haar tegen en lachte zenuwachtig.

„Wat, zijn jullie dat?” riep Annie, op ons toesnellende. „Hebben jullie je pijn gedaan. Wat is er gebeurd?”

„Niets, Annie,” bracht ik uit. „We zullen 't je straks wel vertellen. We zijn een paar stomme idioten geweest, dat is alles.”

„Nu, ik ben blij, dat jullie niets mankeren,” zei ze. „Jullie liet me een ongeluk schrikken.”

„En jij ons ook!” antwoordde Bep, nog van top tot teen bevende. We — we dachten dat jullie geestverschijningen waren!”

„Geestverschijningen, nee — die is goed!” Annie lachte verlegen. „M'n verloofde bracht me naar huis, en ik dacht, dat mevrouw 't wel goed zou vinden als ik met hem door 't achterhek ging en mee door de tuin liet komen. Ik zal even terug gaan om afscheid te nemen.”

Bep en ik wandelden zwijgend op het huis aan. Even voor de deur hield Bep stil.

„Ik voel me als een ezel, Puck! En dat na wat ik vanmiddag zei. Ik zou m'n tong kunnen afbijten.”

„Kom, ben je mal!” zei ik, want ik weet hoe 't voelt om je vernederd te voelen, ik ondervond 't zelf meer dan eens. „Ik was zelf doodsbang. Het was dan ook griezelig, na dat onzinverhaal van Stans.”

„Ja-a, maar jij hadt niets gezegd van voor mij te zullen zorgen,” legde ze uit. En toen begonnen we allebei te lachen en dat deed ons goed.

„Wat zouden Stans en Miek lachen, als ze 't wisten,” zei Bep weer ernstig wordende. Ik begreep wat ze bedoelde.

„Nou, maar ze hoeven 't niet te weten,” zei ik. „Ik zal 't ze nooit vertellen.”

Bep gaf m'n hand een dankbaar kneepje. Ze wordt niet graag uitgelachen, en, wie vindt dat ook prettig?

„Maar dan is er Ellie nog,” zei ze. „Ze moet mij hebben horen gillen.”

„O, ik zal wel zorgen, dat Ellie zwijgt,” beloofde ik, terwijl we in huis gingen.

Maar dat was niet nodig. Ellie was in haar stoel in slaap gevallen, dus heeft ze nooit iets geweten van het voorval der „geestverschijningen” in onze tuin.

toga, waarvan de rode rand bevallig van zijn schouders afhing. Hij had Rome een dag eerder bereikt dan de gevangenen, daar zij door de geroofde buit, die zij moesten dragen, niet zo snel vooruit konden komen. Hij was een man met een streng gelaat, in hart en nieren een krijgsman. Achterover geleund op een rustbank, die met zijden kleden was bedekt, zat een mooie vrouw, die naar Anthea vermoedde de gemalin van Caius was. Zij liefskoosde een lievelingshond, die op haar schoot lag, en een zwarte slaaf, wuifde haar lucht toe met een lang gesteelde waaier van pauweveren, om haar koel te houden. Anthea zag de verveelde, zelfzuchtige uitdrukking om haar mond en ogen en de moed ontzong haar. Een jongere romeinse dame was naast haar gezeten, ook zij werd door een zwarte slaaf met een veren waaier koelte toegewuifd. Het derde lid van de groep stond op van een hoop kussens, die gestapeld lagen op het met stenen geplaveide pad, geeuwde en zeide: „Zijn dit dus de Britten, waar ik zoveel van gehoord heb?”

Zij was een meisje, van ongeveer Anthea's eigen leeftijd, met ravenzwart haar, dat in een losse wrong achter in haar hals door een gouden haarnaald werd vastgehouden, en donkere ogen, die onverschillig gleden langs de lange lijn der in ketenen geklonken slaven. Om haar armen droeg ze brede gouden braceletten, en het losse wittige gewaad, dat zij droeg werd bijeengehouden door een met juwelen bezette band, waarvan de robijnen en saffieren straalden in het zonlicht. Anthea voelde zich een ogenblik beschaamd over haar eigen voorkomen — haveloos, vuil — een slavine!

„Wat een wonderlijk uitzienende schepsels, Caiusius!” sprak van af haar rustbank de vrouw. „Wat een rare blonde haren en baarden hebben ze! Ik kan ze niet bewonderen!”

„Hoeveel er van, denkt u zelf te houden, vader?” vroeg het zwartharige meisje, dat van haar stapel kussens was opgestaan.

„Een paar maar, stellig niet meer dan een half dozijn op z'n hoogst”, was het antwoord van Caiusius.

„En vader”, vroeg het jonge meisje verder, „de dochter van de koningin, die de strijd zo lang tegen u volhield. Wijst u mij die eens aan.”

„Ja, laat ons die eens zien! daar ben ik benieuwd naar!” riep de andere jonge vrouw uit, die nog niet gesproken had. „Ik kan wel raden, wie het is, t is zeker dat grote lompe schepsel aan het einde van de rij, met die gesperde armen als van een man!”

Dus ze wisten al alles van haar af! Anthea richtte zich nog fierder op. Laten ze hun overwonnen vijandin, de gevangen koningsdochter bekijken! Zij zou nooit de moedige koningin, haar moeder, die zij dood op het slagveld had moeten achterlaten, onwaardig worden.

Caiusius gaf een kort bevel, en de slavendrijver stak zijn zweep tussen zijn gordel en sprong naar voren. Er was een gerinkel van ketenen en Anthea werd ruw bij haar arm uit de rij getrokken.

Zij was een lang, slank jong meisje, bevallig in al haar bewegingen. De gescheurde, gevlekte tunica, die zij droeg, kon niets afdoen aan de edele houding van een, die gewend was te bevelen. Haar prachtig goudblonde haar omgolfde een gelaat, dat beeldschon was, niettegenstaande het de zo duidelijke sporen droeg van stof en vermoeienis. Zij had heldere donkerblauwe ogen, en een schitterend blanke huid.

Zij zag haar overwinnaars met een fiere blik aan. „Maar deze is het niet, die wij bedoelden, dit is maar een jong meisje!” riep Pompilia uit. „Je wilt, geloof ik, proberen om ons een beetje voor de gek te houden, Caiusius!”

Caiusius glimlachte, een enigszins spotachtige glimlach was het.

„En tòch is zij het”, zeide hij, „de dochter van een oproerige koningin, en het is ditzelfde jonge meisje, dat jullie hier voor je ziet staan, dat de strijd mij bemoeilijkt tot de zon onderging. Ja, ze joeg zelfs met ontbloot zwaard en woedende oorlogskreten haar stamgenoten op, toen die, ziende dat zij de strijd toch zouden verliezen, zich wilden terugtrekken. Zij kostte mij menigen man, dat kan ik jullie verzekeren.”

„Meen je het heus, Caiusius?” vroeg Pompilia met haar kwijnende stem, „dat dit tengeren meisje met haar eigen handen vocht en van onze krijgslieden doodde en haar mannen ten strijd aanvoerde?”

„Jullie ziet haar”, Caiusius maakte een handbeweging in Anthea's richting. „Ik wil jullie de verzekering geven, dat ik nooit een moediger vijand tegenover mij heb gehad.”

Een toon, van iets, dat op bewondering leek, klonk in zijn stem door, maar op zijn streng gelaat vertrok geen spier.

(Wordt vervolgd)

EEN GEDACHTE VOOR

HET NIEUWE JAAR

In de donkere dagen van het heidendom, zat een keizer op de romeinse troon, Titus genaamd. Hij was een zeer verlicht man, en maakte vele wijze wetten voor zijn volk. Titus was voor zichzelf even nauwgezet als voor zijn volk, en onderwierp zijn daden aan een geregeld onderzoek.

Iedere avond, eer hij zich ter ruste begaf, riep de keizer zijn hovelingen tot zich.

„Vertelt mij, wat ik vanmorgen deed?” zeide hij dan.

„Wel, Sire, u reedt uit, eer de zon opging. U hebt de tempel van Saturnus op het gewone uur bezocht. U gebruikte uw ontbijt, u hebt gekegeld”, en zo voort.

„Maar deed ik niets goeds in die uren?” merkte de Keizer dan op. Dan gebeurde het wel eens, dat geen enkele door hem verrichte goede daad bedacht kon worden. Was dit het geval dan riep hij onveranderlijk uit:

„Helaas! ik heb een dag verloren”.

Niet lang vóór Titus op de troon van Rome zat, zwaaide daar een andere keizer de scepter. Maar op een gans andere wijze. Nero was een wrede en bloed-dorstige tyran, en bracht zijn korte leven in allerlei verkeerdheid en uitpattingen door.

Op zekere avond verloor Nero bij het spel een aanzienlijke som. Zijn moeder, Agrippina durfde hem hier niet openlijk een verwijt over te maken. Maar zij besloot haar slechten en roekelozen zoon een indirecte les te geven.

Zij bracht dezelfde som bijeen, en spreidde de geldstukken in rijen uit. Zij lagen in lange rijen op de tafels in de grote zaal, waar Nero zijn audienties gaf.

Nero kwam binnen, en toen hij die vele, lange rijen muntstukken zag riep hij uit: „Mijn moeder wat een enorme som gelds, wat gaat u daarmee doen? En waarom is het alles hier uitgestald?”

Agrippina viel op haar knieën. Deze zoon van haar was zulk een tyran, dat het best kon gebeuren, dat hij haar ter dood veroordeelde zelfs voor deze indirecte terechtwijzing.

„Mijn zoon! Het is, wat gij gisterenavond hebt weggegooid. Het is verloren geld!”

Uit deze twee geschiedenissen, kunnen jullie en ik een goede les trekken voor het N. Jaar. In elk van de 365 dagen, die nu voor ons liggen, hebben wij een kostbaar iets. Ieder van die dagen is een stuk van

LECTUUR VOOR DE JEUGD

ANTHEA, EEN GEVANGEN KONINGSDOCHTER

(Vervolg)

HOOFDSTUK IV.

Het bezoek te middernacht

„Ik ben afgeluisterd, men heeft mijn woorden verstaan!” mompelde Anthea. Ze kwam wanke-
lend overeind en keerde haar gelaat in de rich-
ting van den spreker. In de duisternis kon ze al-
leen de witte afschijn van een toga onderscheiden,
die gedragen werd, door wat haar een vrij kleinen,
mageren man toeleek. Een oogenblik had zij een
flauwe hoop, dat het misschien een medeslaaf was,
die gesproken had en dat die medelijden met haar
hebben en haar niet verraden zou, maar neen, al
was het ook zo donker, zoveel kon zij toch wel zien,
dat het geen slaaf was, die daar voor haar stond.

„Het spijt mij”, zeide Anthea op kalme toon,
„dat u gehoord hebt, wat ik zeide. Nu zal het mij
onmogelijk gemaakt worden mij te wreken.”

„De wrake komt u niet toe, maar een ander.”
De man kwam een weinig dichterbij en staarde in
haar richting bij zijn poging om te zien, wie het
toch wel zijn kon, met wie hij sprak.

„Weet ge”, ging hij voort, „dat ik om de woor-
den, die ik u hoorde uitspreken u kan overleveren
om ter dood gebracht te worden?”

Anthea verhief zich in haar volle lengte, al
kostte het haar moeite om een kreet van pijn te
onderdrukken, zó stijf en pijnlijk waren al haar
ledematen.

„Heer, slaat u dadelijk alarm. De Romeinen
hebben mij weggenomen uit mijn geboorteland en
er is mij niets overgebleven, waarvoor ik zou wen-
sen te leven, ik verlang niets liever dan te
sterven.”

„Het is treurig om een jong meisje, want naar
uw stem te oordelen, zijt ge dat, op deze wijze te
horen spreken.” De toon van den man was eerst
gestreng geweest, maar in zijn laatste woorden
ontdekte Anthea tot haar verbazing, iets dat op
medelijden geleek.

„Wie zijt ge en wat is de aanleiding tot uw zo
wraakzuchtige gedachten?” vroeg hij.

„Ik ben een Britse”, antwoordde Anthea. Zij
leunde tegen een boom, want zij werd weder over-
vallen door een gevoel van pijn en zwakte en had

de grootste moeite om zich staande te houden en
enige vastheid aan haar stem te geven. Ik behoor
tot de oorlogsbuit van Caius Appolonius en hij
heeft mij, op haar verzoek, als slavin aan zijn
dochter Flavia gegeven. Toen ik vanmorgen naar
haar toe ging —”. Zij zweeg even om zichzelf
meester te blijven, toen vertelde zij het hele voor-
val.

„En”, besloot zij, „vrouwen van mijn ras laten
zich niet slaan om de grillen van een verwend
meisje. Ik heb mijn goden om wraak gevraagd.”

„Uw goden kunnen u niet helpen, zij zijn niet
anders dan hout en steen.”

„Ik weet het niet. In ieder geval is mijn ver-
trouwen in hen zeer geschokt, misschien wel ge-
heel verloren, want zij hebben ons niet uit de han-
den der Romeinen gered, niettegenstaande onze
offers en smeekbeden.”

Zij staarde peinzend voor zich uit en zuchtte
diep; toen zich aanpakkende, riep zij uit:

„Waarom levert u mij niet dadelijk over? Ik
weet niet wie u zijt, maar —”. Het drong eens-
klaps tot haar door, dat hij niet tot het gezin van
Caius behoorde, en zij vroeg zich af, wat hij
’s nachts alleen in de tuin deed.

„Het doet er weinig toe, wie ik ben”, ant-
woordde de vreemdeling, „want u kent mij niet.
Ik kwam naar dit huis voor een kort bezoek, aan
wien, doet er niet toe, en nu dat afgelopen is, ga
ik mijns wegs en verlaat de tuin door de poort in
de achtermuur. Dochter, ik zou u een betere weg
willen wijzen, een weg niet van wraak, maar een
weg van liefde.”

„Zult u — gaat u mij niet overleveren?” sta-
melde Anthea verbaasd.

„Wilt u, als wederdienst voor mijn zwijgen,
doen, wat ik u ga vragen te doen?”

„Ik kan niet geloven, dat een Romein zoveel
barmhartigheid heeft.”

„Mijn God heeft mij een geest van barmhartig-
heid gegeven, die ik anders niet zou bezitten.”

„Jupiter?”

„Neen, en ook geen der andere Romeinse af-
goden. Er is goede tijding voor u en vrijheid.
Gave God, dat ik u tot Zijn eigendom kon maken,
zoals ik dat ben.”

De laatste woorden werden op zachter toon gesproken, als tot hem zelf.

Anthea voelde, dat zijn woorden een betekenis hadden, die zij niet begrijpen kon.

Haar wraakzuchtige stemming had haar verlaten, en tranen vulden haar ogen, terwijl de vreemdeling sprak, want hier was iemand, die vriendelijk was en begrijpend, en, dat voelde zij duidelijk, groot medelijden met haar had, en te vertrouwen was.

„Ik weet niet, wie u zijt”, zeide zij ten laatste, „maar wat u ook van mij vraagt, zal ik doen, als ik kan.”

„Bent u 's avonds vrij?”

„Ja, behalve als Flavia, mijn meesteres, naar een feest gaat, of er zelf een geeft, en dat gebeurt nog al eens.”

„Denkt u, dat u morgenavond vrij bent?”

„Ja, zover ik nu weet, ben ik dan vrij.”

Anthea vroeg zich verbaasd af, wat hij toch wel van haar verlangen kon. Maar iets in zijn stem en wijze van doen deden haar voelen, dat het vertrouwen, dat zij al dadelijk in hem had gehad, niet misplaatst was.

„Morgen dan dus, een uur vóór middernacht, zal ik iemand zenden, die u zal leiden naar een plaats, waar de waarheid gekend en onderwezen wordt. Kunt u op dat uur bij het kleine, groene poortje komen?”

„Ja, ik denk wel, dat het gaan zal; maar is het niet gesloten?”

„Het wordt opengelaten door iemand uit dit gezin, die de goede tijdingen heeft ontvangen, die ik u graag zou willen laten horen.”

„Hoe zal ik dezen boodschapper kennen, die u zendt?” vroeg Anthea.

„Hij zal u groeten en zeggen, dat hij komt van Paulus, eens Saulus van Tarsus genaamd. Daar aan zult gij hem kennen. Vaarwel! Vrede zij met u.” Hij keerde zich haastig af.

„Vaarwel”, antwoordde Anthea. Zij keek de gedaante in de witte toga na, totdat die in de schaduw der bomen verdwenen was en keerde toen langzaam naar haar slaapvertrek terug, waar Clytie koortsig en gewond tenneder lag, zich in grote ongerustheid afvragende, waar Anthea toch zou kunnen zijn.

Op haar vragen gaf Anthea alleen het korte antwoord: „Ik was in de tuin”.

Het grootste gedeelte van de nacht werd door Anthea doorgebracht met de verpleging van het Griekse meisje, dat door de wrede slagen, die zij had moeten ondergaan, ziek en heel onrustig was.

Clytie was de volgende morgen niet in staat om op te staan en nadat Anthea drinken en voedsel bij haar zieke vriendinnetje had neergezet, verliet zij haar met een onwillig hart. Zij dacht, terwijl het haar door haar stijve ledematen moeite kostte om te lopen en iedere beweging haar pijn deed: —

„Wat is dit voor een leven, waartoe wij veroordeeld zijn, door hen, die alles hebben wat zij maar begeren kunnen!”

Tot haar verbazing was Flavia die dag buitengewoon goed gehumeurd, en liet zelfs den dokter ontbieden om naar Clytie te kijken. Om de waarheid te zeggen, schaamde zij zich over haar hevige aanval van drift, en bestelde oliën en verzachtende zalven om Anthea's rug mee te behandelen. Deze onverwachte zorg deed een gevoel van dankbaarheid bij Anthea ontstaan, maar de wond aan haar trots toegebracht, genas niet.

Antonia kwam Flavia bezoeken, en de twee

vriendinnen hadden zich neergezet in de schaduw van de portiek, waar ze zaten te praten en te nippen van verkoelende dranken. Flavia, nog steeds met ongewone vriendelijkheid, had Anthea verlof gegeven te gaan zitten op een marmeren bank vlak in hun buurt. Ze kon alles verstaan, wat zij zeiden, en het woord „Christenen” riep haar belangstelling wakker.

„Er werden velen van hen ter dood gebracht”, merkte Flavia onverschillig op.

„Dat heb ik ook gehoord”, antwoordde Antonia, en ze keek ernstig.

„Ik begrijp niet”, ging zij voort, „waarom zij vervolgd moeten worden om hun godsdienstig geloof? We staan het vereren en aanbidden van Egyptiese godheden hier in Rome toe; waarom niet van den Christus, waar deze Christenen in geloven?”

„O, Antonia, je bent zeker niet op de hoogte van de leringen dezer secte”, verklaarde Flavia, terwijl ze haar hoofd schudde. „Mijn vader is vreselijk tegen hen gekant en hij verzekerde mij nadrukkelijk, dat het door en door slechte, godlasterende mensen zijn. Erger dan dat, hun bijgeloof leert hun, dat er slechts één God is, en dat iedereen, of hij nu slaaf is of keizer, hem aanbidden moet, en zij volgen, wat zij „de goede tijdingen” noemen, op, die deze leider van hen onderwees, die jaren geleden in Judea ter dood werd gebracht. Mijn vader kent den stadhouder, die destijds te Jeruzalem was, en onder wiens bewind deze leider werd gekruisigd, Pontius Pilatus, weet je. Hij en vader waren vrienden in hun jongensjaren.”

„Om je de waarheid te zeggen”, zeide Antonia, „kan ik niets zo bijzonder vreselijks zien in wat je me verteld hebt. Als dat alles is, wat zij onderwijzen —”

„Neen, neen, lieve Antonia, dat is niet alles. Het ergste in hetgeen zij leren is, dat zij aanbedding van den keizer weigeren. En meer dan dat, zij vergaderen 's nachts in geheime bijeenkomsten, waar zij plannen smeden tegen het leven van den keizer en tegen de hele Staat. Mijn vader heeft het mij zelf gezegd. Zij zeggen, dat zij de waarheid hebben, en zij spreken van „de weg”. Zij moeten ter dood gebracht, eer hun leer zich verspreidt.”

Uit deze woorden begreep Anthea, dat het iemand van deze secte was, die haar in de tuin had aangesproken, en het zou naar een geheime godsdienstige bijeenkomst zijn, dat men haar brengen zou om „de waarheid” te horen. Het gaf haar een angstig, onrustig gevoel en zij vertelde aan Clytie van het gesprek van Flavia en Antonia, dat zij had afgeluisterd. Clytie vertelde haar meer van de Christenen, hoe zij op Nero's bevel streng vervolgd werden en hoe ze gedwongen waren in 't geheim bijeen te komen, en hoe zij, als ze ontdekt werden, in de arena voor de leeuwen geworpen werden.

„Hun leer verspreidt zich dagelijks meer”, zeide Clytie, „en zelfs heb ik gehoord niet alleen onder het gewone volk, maar ook onder de hoogste standen.”

Anthea legde zich ter ruste en zeide goeden nacht, maar zij sliep niet. Af en toe stond zij op om naar de sterren te kijken door het hoge, getraliede venster. Eindelijk wierp ze een lange, blauwe mantel om, en sloop onhoorbaar naar buiten in de donkere nacht. Een poort vermijden, waar des nachts lampen stonden en een wacht over de slaven was uitgezet, sloop zij in de scha-

dúw van een muur voort, tot zij in de tuinen kwam. Een zacht naderbij komende voetstap, waarschuwde haar en het poortje ging open.

(Wordt vervolgd)

EEN EN ANDER OVER COLUMBUS

Niettegenstaande het reeds ruim vierhonderd jaar geleden is sedert Christoper Columbus in Amerika voet aan land zette, vinden de historie-schrijvers hem nog altijd een groot raadsel.

Gedurende al deze vele jaren hebben zij zijn leven bestudeerd en toch zijn zij er niet in geslaagd tot overeenstemming te komen waar precies de geboorteplaats van den beroemden zeevaarder was, noch waar zich zijn laatste rustplaats bevindt.

In de stad Genua, is een huis 37 Vico Dritto di Ponticello bekend als het Columbus Huis, en hoewel het over 't algemeen wordt aangenomen, dat de admiraal in 1446 in die stad geboren is, zoo wordt dit toch niet vermeld op de gedenkplaat die in dat huis is aangebracht. Op die gedenkplaat staat alleen, dat een deel van zijn jeugd daar werd doorgebracht, echter niet, dat hij daar geboren werd.

De Genuezen en vele historici houden het voor zeker, dat Columbus in Genua werd geboren. Waar precies weten zij niet, ook omtrent jaar en datum hebben zij geen zekerheid. Feitelijk is er, behalve dat de jonge Cristoforo Colombo (zoals zijn Italiaanse naam luidt), een goede opvoeding genoot, uitblonk in meetkunde en aardrijkskunde, en op jeugdige leeftijd naar zee ging, weinig bekend van den man, die later Amerika zou ontdekken. Later werd hij door de Spanjaarden Christobal Colon genoemd, en er zijn vele voorbeelden, dat men het er voor hield, dat hij van Spaansche nationaliteit was. Op Corsica, de bekende geboorteplaats van Napoleon Bonaparte, beweert men, dat Columbus daar in de stad Calvi is geboren. Ja, iedere bewoner van Calvi is er van overtuigd, dat Columbus daar het levenslicht aanschouwde, en om dit te bewijzen, zal iedere bewoner van Calvi u gaarne het huis zelf aanwijzen, waar de gebeurtenis plaats greep.

Het Columbus Huis in Calvi ligt vlak bij de citadel en in het metselwerk is een gedenkplaat aangebracht, waarop vol trots wordt bericht, dat „Christophe Colomb” daar geboren werd. De bewoners van Calvi zeggen verder, dat de historici gerust kunnen beweren, dat Columbus een Genuees was, zonder tekort te doen aan het feit, dat hij in hun stad werd geboren. Het eiland Corsica stond namelijk ten tijde van zijn geboorte onder het bestuur van Genua, dat destijds, grote macht had op de Middellandse Zee; Columbus kon dus wettelijk een Genuees genoemd worden, al was dan zijn geboorteplaats ook te Calvi op het eiland Corsica.

Er zijn echter nog andere lezingen over de nationaliteit van Columbus. Enige jaren geleden, kondigde een geleerd historicus, in een voordracht, die hij in de Portugese Academie van Wetenschappen hield, dat Columbus in Portugal was geboren. Documenten, die in Spanje zijn ontdekt schijnen echter voor zeker te bewijzen, dat hij een Spanjaard was en geen Italiaan. In papieren, die aan Columbus' ouders moeten hebben toebehoord wordt hij „Christobal Colon” genoemd. Deze Spaansche naam was destijds zeer algemeen

onder de Spaanse en Portugese Joden.

Over de laatste rustplaats van Columbus bestaat ook enig verschil. Daar het hier echter slechts om twee plaatsen gaat, is het geval niet zoo ingewikkeld als de vraag waar hij geboren is en wat zijn nationaliteit was. Er bestaat geen twijfel aan of zijn stoffelijk overschot werd in 1536 naar de Cathedraal van de stad Santo Domingo op Haiti gebracht. Columbus was in 1506 te Valladolid in Spanje, aan een gebroken hart gestorven, en hij werd begraven bij het klooster San Francisco, maar in 1513 werd hij overgebracht naar Sevilla, en drie-en-twintig jaar later naar Santo Domingo. Haiti behoorde toen aan Spanje, maar in 1795 ging het in bezit over aan Frankrijk, en dus besloten de Spanjaarden de overblijfselen van Columbus naar Cuba over te brengen, dat destijds een Spaanse kolonie was. De stoffelijke overblijfselen, die volgens de Spanjaarden van Columbus waren, maar waarvan de Fransen later beweerden, dat ze niet van Columbus waren, werden aan boord van een Spaans oorlogsschip gebracht en met grote plechtigheid naar de kathedraal van Havana gebracht. In 1898, toen Cuba vrij werd van de Spaansche overheersing, werden de overblijfselen naar Spanje teruggebracht en onder het plaveisel van de oude kathedraal te Sevilla ondergebracht. Dit is de Spaanse lezing van het geval.

De Fransen, die Santo Domingo veroverden, beweren, dat of de overblijfselen van Columbus' zoon, Diego, of van zijn kleinzoon, Luis, naar Havana werden overgebracht, terwijl Columbus nog rust in de kathedraal van Santo Domingo, welke plaats hij zelf in zijn testament bepaalde. Toen een loden kist in September 1877 in de kathedraal werd opgegraven was de Spaanse consul, die den koning vertegenwoordigde zó overtuigd van het feit, dat het werkelijk de kist met Columbus' overblijfselen was, dat hij onmiddellijk verzocht dat de kist aan hem zou worden overgedragen en geruild voor de kist, die in 1795 door Spanje was ontvangen en eerst naar Havana en later naar Sevilla was overgebracht. De Spaanse koning berispte en ontsloeg dezen consul omdat hij de documenten aangaande de ontdekking getekerd had. Moderne historici geloven, dat Columbus nog begraven is in de kathedraal te Santo Domingo.

De vraag dus waar Columbus precies geboren is en waar hij precies begraven is, is dus in raadselen gehuld.

KLEINE VERTELSLS VOOR DE KLEINSTEN

WAT GROOTMOEDER ZICH HERINNERDE II

„Laten we zeerovertje spelen”, zei Jaapje. „Ja, laten we”, antwoordde ik. Jaapje was zes en ik, Elsje, was vier jaar oud.

We hadden ook nog een broertje, dat ruim twee jaar oud was, en ook nog een heel kleintje, dat pas bij ons was gekomen. Als dus Jaapje en ik 's morgens gewassen en aangekleed waren, moesten we ons zelf het grootste deel van de dag bezig houden.

Vader kon natuurlijk niet altijd thuis zijn en met ons spelen, want hij was soms weken achtereen weg met zijn schip, waar hij eerste stuurman op was.

Dus op deze zonnige Meimorgen moesten

Jaapje en ik ons zelf vermaken. We sleepten moeders grootste wastobbe, die aan weerskanten twee grote oren had, in het midden van het kleine achtertuintje, en legden er een oude shawl in, om zacht op te kunnen zitteren.

Toen maakte Jaapje een mast van een oude bezemsteel en bond er een theedoek aan als zeil. We duwden de steel van de zeilzwabber door het eene oor en van de gangbezem door het andere voor roeispanten, en op weg gingen we op zoek naar zeerovers.

Af en toe stond Jaapje op — met z'n hand boven z'n ogen om ze te beschutten voor de zon, zoals hij zeelieden had zien doen — om de tuin af te zien, die we ons natuurlijk verbeeldde, dat de zee was, in de hoop de vijand in de gaten te krijgen.

Achter in het tuintje stond een oude pereboom, die juist vol in blad begon te komen. We waren verdiept in het uitkijken naar zeerovers en het werken met onze riemen, om over de golven, die volgens Jaapje „bergen hoog” waren, heen te komen, toen we geritsel in de pereboom hoorden.

Wat kon dat zijn? We keken en keken, met van angst bevende harten, en al gauw zagen we een bruin ding, met schitterende ogen, tussen de bladeren uitkijken.

„Een tijger!” gilden we, smeten onze riemen neer, en vlogen hals over kop het huis in. Moeder was bezig met koken en op de kleintjes te letten.

„Moeder, Moeder!” schreeuwden we, „er zit een tijger in de pereboom!” en vlogen toen naar onze gewone schuilplaats in de huiskamer, onder een tafel met twee kleppen, die, als ze neergelaten waren, bijna tot de grond reikten. We konden er altijd een prachtig hol van maken, door aan de eene kant, het tafelkleed naar beneden te trekken en er aan de andere kant een wiegedekentje te laten hangen. In die schuilplaats verstopten we ons en zaten we te beven van angst.

Zou de tijger binnenkomen en ons allemaal opeten? Toen hoorden we aan de voordeur bellen, en moeders stap door de gang, toen ze open ging doen.

Toen hoorden we stemmen, en er gingen voetstappen voorbij de deur, die we gauw gesloten hadden. Zou het de politieagent zijn, die met moeder in de tuin ging om de tijger te vangen? De tijger zou moeder toch niet doodmaken?

Toen die vreeselijke gedachte bij mij opkwam, begon ik te huilen, maar Jaapje zei: „Stel je niet aan als 'n baby”, en kroop onder de tafel uit om op verkenning te gaan, maar ik durfde niet onder de tafel uit te komen, uit angst, dat de tijger ineens door het wijd openstaande raam zou springen en mij opeten.

Eindelijk hoorden we weer voetstappen in de gang en moeder riep, dat we eens naar het mooie eekhoorntje moesten komen kijken, dat in onze pereboom gevangen was, door zijn eigenaar, een jongen van ongeveer vijftien jaar. De eekhoorn had de jongen in zijn vinger gebeten (die nu bloedde) in zijn pogingen om te ontkomen, maar hij lag nu rustig in zijn armen, en keek naar ons met zijn schitterende ogen en liet ons zijn pels aaien.

We mochten hem van moeder een klontje suiker geven, en hij was niets bang voor ons, en ik herinner mij, dat ik van achter moeders rokken keek, toen de jongen de voordeur weer uitging, en dat het mij half speet, en dat ik half blij was, dat de „tijger” bij slot van rekening maar een eekhoorn had blijken te zijn.

ALTIJD JE EIGEN ZIN KUNNEN VOLGEN

Je hoort wel eens kinderen, ja, en ook mensen zeggen: „Hè, ik hoop, dat ik de dag nog eens beleef, dat ik alles kan doen wat ik wil, in alles mijn eigen zin kan volgen”. Zij denken als ze dat bereikt hebben, dat ze dan gelukkig zullen zijn. Natuurlijk is dat een onbereikbaar ideaal, en als het verwezenlijkt werd, dan zouden zij zeer zeker niet gelukkig zijn.

Altijd je eigen zin te kunnen volgen is niet de manier om gelukkig te zijn. Daar kunnen we al heel gauw van overtuigd worden, als we eens om ons heen kijken en jongens en meisjes gadeslaan, wier ouders hen laten doen, wat ze willen. Zijn het gelukkige, vrolijke, beminlijke kinderen? Voor het meerendeel zijn het humeurige, zure, verwende kinderen. Niemand is er op gesteld om met hen om te gaan.

Het behoeft ons niet te verbazen, dat vrijheid om net te doen wat wij willen, om altijd onze eigen zin te volgen op ongelukkig zijn uitloopt. Precies doen wat wij willen, beteekent zelfzuchtig te zijn. Houdt iemand van zelfzuchtige mensen? Natuurlijk niet. Zelfzuchtige mensen krijgen hun zin, hun genoeg, door te treden op de rechten op het gemak van anderen. Het gevolg hiervan is, dat zij de naam krijgen van „alles behalve prettig om mee om te gaan”. Menselijke wezens zijn schepselen, die graag in groepsverband leven. — tot een kring behoren. Weinig mensen kunnen gelukkig zijn, als niemand zich met hen bemoeit. Om zich bevredigd te voelen, moet het menselijk wezen het gevoel hebben, dat hij deel uitmaakt van een groep of kring. Met andere woorden, hij heeft er behoefte aan, dat andere mensen van hem houden en hem iemand vinden, die van enig belang voor hen is.

Als steeds onze eigen weg te volgen, niet de weg tot het geluk is, wat zou dan een betere weg zijn? Vanzelfsprekend moeten we zo handelen, dat wij de eerlijke goedkeuring verdienen van onze vrienden en bekenden. Natuurlijk kunnen we niet ieders goedkeuring verdienen, daar behoeven we geen moeite voor te doen. Maar we kunnen altijd de goedkeuring verdienen van genoeg mensen van de goede soort, om ons te doen voelen, dat zij van ons houden en ons missen zouden, als wij hen ontvielen.

WAT EEN PAD WAARD IS

Wist je, dat een pad wel een paar tientjes per jaar waard is voor iemand, die een tuin bezit? De pad leeft op koele, schaduwrijke plaatsen en komt overdag niet dikwijls tevoorschijn. 's Nachts gaat hij aan de slag. Hij kan in één maaltijd honderd roze-luizen of vijftig wormen eten, en nog veel andere insecten. Als je zo gelukkig bent van een pad in je tuintje te hebben, wees dan heel vriendelijk voor hem. Je kunt hem heel goed tam maken, als je hem nooit maar ook nooit oppakt. Een pad is er vreeselijk bang voor om opgepakt te worden, hij wipt dan weg en verstopt zich.

De huid van de pad is ruw en wratachtig. Er zijn mensen, die denken, dat de wratten van een pad overerfelijk zijn. Dit is niet waar. Maar de wratten op een pad scheiden een melkachtige stof uit, die heel pijnlijk is als ze aan onze ogen of onze mond komt.

De pad is een keurig net dier, hij verwisselt dikwijls zijn pakje. Hij laat het nooit in je tuin slingeren, want, als hij zijn oude huid over zijn kop trekt, slikt hij die meteen in.

LECTUUR VOOR DE JEUGD

ANTHEA, EEN GEVANGEN KONINGSDOCHTER

(Vervolg)

„Zijt u gereed?“ vroeg een stem op fluisterton.
Anthea kon slechts een in een mantel gehulde gedaante zien.

„Ja, komt u om mij?“ vroeg ze.

„Ik ben gezonden door Paulus, eertijds genaamd Saulus van Tarsus, nu een apostel van Jezus Christus. Volg mij van dichtbij.“

Anthea volgde door de ingewikkelde bochten en draaien van de stille straten der stad. Eens verborgen zij zich in een portiek omdat een wachter voorbijging. Zij kwamen aan de buitenkant van de stad en staken een veld over. Hier onder het flauwe licht der sterren, zag Anthea op onregelmatige afstanden lage gebouwen verschijnen, en hier en daar bomen of rozestruiken. Zij waren op de kerkhoven.

Plotseling hielden ze stil voor een klein stenen gebouw, weinig hoger dan hun hoofden, en Anthea dacht, met een rilling, dat het een graf was. Maar zij vergiste zich. Haar gids klopte zacht op een ijzeren deurtje. Bijna dadelijk vroeg een stem, op zachte toon, van binnenuit: -

„Het woord?“

„Christus is opgestaan.“

De deur werd opengesloten en de twee traden binnen. Er werd een fakkel aangestoken en gegeven aan dengeen, dien zij volgde, maar zij kon niet zien door wien. Dicht volgende op zijn hielen, ging Anthea een trap af, vele treden naar beneden, toen door een onderaardse gang, voorbij vele bochten en zijgangen, terwijl het oranjekleurige schijnsel van de fakkel flikkerde op de vochtige stenen muren.

Na een lange afstand te hebben afgelegd, kwamen zij aan een andere deur, hetzelfde wachtwoord werd gegeven, en zij traden een groot, rond vertrek binnen.

„We zullen hier gaan zitten“, zeide haar begeleider, terwijl hij wees op een lage nis in de muur, die ruimte genoeg bood voor hen beiden om gemakkelijk te zitten. Hij wierp de mantel terug van zijn hoofd en van zijn schouders, maar hij droeg een masker, waardoor men niets zag dan de glans van zijn donkere ogen.

Anthea keek om zich heen. Het vertrek werd door fakkels verlicht, en was reeds dicht bezet

door mannen en vrouwen, van wie de meesten maskers droegen of dichte sluiers, uit angst voor spionnen, die hen zouden kunnen verraden. Zij zaten op banken of tabouretten, of stonden tegen de muren, meestal zwijgend of gedempt fluisterend. Midden in het vertrek was een open ruimte, waar een tafel stond, en daarop was een rol perkament en inkt en een schrijfstift en andere schrijfbehoeften. Daar zat de man, die met haar in de tuin gesproken had. Anthea wist, dat hij het was, zelfs nog eer zij hem een woord had horen spreken. Hij keek in haar richting, terwijl zij ging zitten en de blauwe mantel van haar goudblond haar liet glijden. Er kwamen nog enige mensen binnen, en tot haar verbazing zag Anthea, Tisius, den jongen uit Nubië, aan de overkant van het vertrek tegen de muur geleund staan.

Van het weinige, dat Anthea van deze verachte Christenen had gehoord, had zij verwacht, dat hun eredienst fantasties en schrikaanjagend zou zijn. Inplaats daarvan stond Paulus op en zij, die zaten stonden ook op. Zij zongen een gezang, overtuigd, dat niemand hen, zo ver onder de grond als zij waren, horen kon. De plechtige, verheven melodie en de mooie woorden, ontleend aan een psalm, ontroerden Anthea zeer. Toen het gezang ten einde was, knielden allen op de stenen vloer en verschillende mensen zonden een gebed op, roerend door het geloof en vertrouwen, dat er uit sprak. Zij gingen weder zitten toen Paulus het woord nam. Het was geen lange toespraak, maar zóó welsprekend, dat Anthea begreep, dat dit geen gewone man was; hij was geleerd, toch waren de woorden eenvoudig, en voor de eerste maal luisterde Anthea naar de geschiedenis van Jezus' offer voor de wereld en van een hoop, die reikt over het graf, en van een geloof, dat het hart vertroosten en de geest opheffen kan. Zij was zóó getroffen door hetgeen zij hoorde, dat het haar slechts een ogenblik leek, toen de toespraak ten einde was, en Paulus zijn armen ten hemel heffende, voor hen allen bad, dat zij de kracht mochten ontvangen om vervolging te verdragen en onder alles getrouwe getuigen van het Evangelie te blijven.

Bestormd door allerlei gedachten, volgde An-

thea haar onbekenden gids door de straten, die slechts verlicht waren door het schijnsel der talloze sterren.

Ze wist, dat hij ook een slaaf was, door zijn kleding en de metalen ring, die hij om zijn hals droeg.

Bij de poort, sprak hij voor de eerste maal, doch fluisterend :

„Ik zal hier zijn op dezelfde tijd over drie nachten.”

„Maar is het niet lastig en gewaagd voor u om te komen ?” fluisterde Anthea terug.

„De villa, vanwaar ik kom is hier niet ver vandaan, en niets wat ik kan doen om de zaak van mijn Meester te bevorderen, valt mij lastig. En wat het gewaagde betreft — ik ben in 's Heeren hand.”

„Hoe moet ik u noemen ?”

„Nereus, de vriend van Paulus.”

Hij knikte en verdween in de duisternis, en Anthea alleen gelaten, sloop naar haar kamer. Zij kon echter de slaap niet vatten door al de nieuwe gedachten, die haar in beslag namen.

Het meest van alles had haar de laatste volzin van Paulus' toespraak getroffen, en al probeerde zij het, het lukte haar niet, die van zich af te zetten. 't Was alsof zij hem telkens en telkens weder hoorde zeggen : „Kunt gij weigeren Hem te volgen en trouw te beloven, die om uwentwil de wrede kruisdood stierf ?”

HOOFDSTUK V

Het tweede bezoek.

De drie dagen, die volgden op haar bezoek aan de catacomben waren voor Anthea dagen, waarin zij door allerlei gedachten heen en weer geslingerd werd. Wat zou ze doen ? Sprak Paulus de waarheid, of was hetgeen hij leerde slechts ijdel bijgeloof, zoals Flavia het genoemd had. Dit was tenminste zeker, dat de mensen met wie zij te middernacht in de catacomben bijeen geweest was, niet de slechte samenzweerders waren, die zij, naar hetgeen ze van hen had gehoord, had verwacht daar te zullen aantreffen. Zij kwamen daar vreedzaam tezamen zonder wapens en in plaats van te spreken over de dwinglandij van den keizer of een partij tegen hem te vormen, aanbaden zij eenvoudig hun God en predikten een evangelie van vrede en liefde ! Zoals zij Paulus bekend had bij hun eerste ontmoeting in de tuin, had Anthea bijna alle geloof en vertrouwen in haar eigen goden verloren, want zij hadden niet weten te verhinderen, dat de Romeinen hen versloegen. Zij hield haar oren open voor ieder woord, dat zij over de Christenen te horen kon komen en zij vernam al heel gauw, dat zij zelfs in de voornaamste families werden aangetroffen. Zij kwam te weten, dat deze Paulus, hoewel een Romeins burger, van geboorte een Jood was, en dat hij de voornaamste leider was van de secte, die haar aanhangers had over geheel Azië en de ganse romeinse wereld.

Het bleek, dat Flavia's vader, die eenmaal jaren lang als consul in Syrië had gewoond, hem goed had gekend.

Flavia had tegen Antonia gezegd : „Deze man heette toen Saulus van Tarsus. Ik weet niet, waarom hij zijn naam heeft veranderd. In die dagen was hij een zeer geleerde, invloedrijke jongeman en hij verachtte de Christenen meer dan wie ook. Hij was zelfs een leider van degenen, die hen vervolg-

den. En zie nu eens aan, nu is hij hun leider geworden. Hij was op reis naar Damascus, opzette-lijk met het doel om ze op te sporen, en onderweg moet hij een soort geestvervoering, of ik weet niet wat, gehad hebben. Maar het wordt verondersteld, dat hij een soort visioen zag van dien Jezus, wiens volgelingen hij vervolgde, en daarna sloot hij zich bij hen aan en is een van de vurigsten, zoowel als de meest geleerde.”

Anthea probeerde boos op zichzelf te zijn, om de indruk, die haar geheim bezoek op haar gemaakt had, maar zij kon niet ontkennen, dat zij verlangend was om meer te horen. Zij kwam voorbij Tisius in de tuin op de derde dag, en hij bood haar een prachtige donkerrode roos aan waarvan de fluwelen bloembladen warm aanvoelden door de zon.

„Dank je wel, Tisius !” riep Anthea uit. „Wat een verrukkelijke roos !” Snel om zich heen ziende, vroeg hij fluisterend :

„Zul je vanavond hier zijn ?”

Zij knikte en liep door, daar ze niet langer durfde blijven. Anthea giste terecht, dat hij het was, die steelsgewijze de groene poort in de muur ont-sloot, nadat de slavenopziener zijn ronde had gedaan, want Tisius was als tuinknecht in het bezit van duplicaat-sleutels, vermoedelijk omdat zij wisten, dat hij er nooit over zou denken om te vluchten, hij was zo in 't oogvallend zwart.

Het was een snikhete dag ; Flavia was prikkelbaar, en de met marmer bevoerde paden waren als vuur onder de met sandalen beklede voeten. Het was midden Juni, en de effen blauwe hemel stond als een gloeiende koepel over de aarde. Niet gewend aan zulk een warm klimaat, voelde Anthea zich loom en lusteloos. Zij was blij, toen eindelijk de koelere avond kwam. Zij wachtte weder bij de poort op de bepaalde tijd tot Nereus verscheen. Zij herkende zijn stap, maar hij fluisterde haar het wachtwoord toe :

„Christus is opgestaan !”

„Wij moeten ons haasten”, zeide hij, „want de maan zal gauw opgaan. Ik werd opgehouden, want er wordt een feest gevierd in mijn huis.”

De twee gingen een hoek om, waar een olielamp voor een huis brandde ; bij het licht daarvan zag Anthea, dat hij een band om zijn hals had, waar een groot stuk metaal aan hing, met de letters „C. A.” er in gegraveerd.

„Zijn dat de initialen van de familie, wier eigendom gij zijt ?” vroeg ze, evenals hij, zo zacht mogelijk sprekend.

„Ja, 't zijn de beginletters van Camillus Antonius.”

„O !” Anthea maakte een beweging van schrik.

„Weet ge iets van die familie ?” vroeg hij, terwijl ze zich door een lange donkere steeg spoeden, niet veel meer dan een spleet tussen de muren.

„De dochter Antonia, is de beste vriendin van mijn meesteres”, legde Anthea uit. „En” — zij aarzelde — „eens heb ik de zoon, Lucan, gezien.”

Anthea vertelde hem het gebeurde met de ooring. „Ik weet, dat zulk een daad niet dikwijls voor een slavin zal plaats vinden”, eindigde zij.

„Lucan is vriendelijk voor zijn slaven”, zei hij, „en Antonia is algemeen bemind ; er zijn weinig jonge vrouwen in de patriciërshuizen te Rome, die een vergelijking met haar kunnen doorstaan.”

(Wordt vervolgd)

KLEINE VERTELSELS VOOR DE KLEINSTEN

VERDWAALD

III

Het gebeurde toen ik vijf jaar oud was.

Moeder was met Jaapje en mij naar tante Marie gegaan, die jarig was. Tante Marie had een schat van een baby, dus jullie begrijpt hoe heerlijk ik het vond, want mijn eigen jongste broertje was nu al bijna twee jaar oud, dus veel te groot om nog een baby genoemd te kunnen worden; maar tante's baby was een echte lange-jurk-baby; en tot mijn grote vreugde mocht ik op een laag stoeltje zitten en hem op schoot hebben, want het heerlijkste wat bestond, vond ik, als ik een baby mocht vasthouden.

Moeder had een nieuw recept voor een cake, en tante stelde voor, dat ze er samen een voor de thee zouden bakken, dus na een blik op mij en ernstige vermaningen om Robbie stevig vast te houden en moeder te roepen als ik moe werd, trokken ze samen naar de keuken.

Toen de cake zo ver was, dat hij in de oven kon, kwamen zij weer binnen en tante nam Robbie, die in slaap was gevallen, van mijn schoot en legde hem in zijn wieg. Moeder en tante gingen toen thee zetten, maar kwamen toen tot de ontdekking, dat zij bijna al de suiker voor de cake hadden gebruikt.

Nu was het de vraag, wie wat suiker kon gaan halen in 't kruidenierswinkeltje in de volgende straat, want Jaapje, die na schooltijd zou komen, was er nog niet.

„Laat mij gaan, moeder, ik kan 't best vinden, heus”, zei ik.

Moeder keek enigszins twijfelachtig naar mij.

„Weet je zeker, dat je de weg weet?”

„Ja, vast, ik steek de straat over en ga door 't kleine steegje hier schuin over, en dan is de winkel daar recht over.”

„Ja, dat is goed”, zei moeder, „kom gauw weerom en denk er om, dat je naar *links* gaat als je de straat bent overgestoken als je teruggaat.”

Zo trok ik dus op mijn boodschap uit, en bereikte al gauw veilig en wel het winkeltje, waar je zowat van alles kon krijgen, en dat behoorde aan twee oude juffrouwen, van wie er één zó doof was, dat ze in een wereld van volkomen stilte leefde en zich alleen met andere mensen in verbinding kon stellen, door van hun lippen te lezen.

Ik deed mijn kleine bestelling, en terwijl ik wachtte, dat juffrouw Keejet mij hielp, keek ik vol aandacht naar juffrouw Sara, die van de lippen van een ander klein meisje, dat in de winkel was gekomen, las, dat zij voor een stuiver bruine balletjes wou hebben. Juffrouw Sara herhaalde de woorden op vragende toon, en op een toestemmend knikje ging ze de balletjes afwegen en ik kreeg mijn zakje en verliet de winkel.

Ik ging veilig het steegje door, maar, helaas, ik was zó verdiept geweest in het kijken naar de dove juffrouw Sara, dat ik helemaal vergat, dat moeder had gezegd, dat ik *links* moest gaan als ik de straat was overgestoken, en ik ging *rechts*.

Inmiddels liep de korte winterdag ten einde, en 't begon te schemeren; in de lange straat kwamen de huizen mij onbekend voor: ik kon tante Marie's huis niet vinden. Eindelijk waagde ik het ergens aan te bellen, maar toen de deur geopend werd door een onvriendelijk uitzienend dienstmeisje,

durfde ik bijna niet vragen of hier tante Marie woonde.

„Neen!” en de deur werd voor mijn neus dicht gedaan.

Ik liep de straat verder in; het was nu helemaal donker, en ik belde hier en daar aan en werd steeds angstiger als ik bij iedere deur moest horen, dat men niet wist waar tante Marie woonde, en ik dwaalde steeds verder van huis af.

Eindelijk kwam ik aan 't eind van de straat, die uitliep op een druk plein, vol karren en rijtuigen en door elkaar wriemelende mensen. O neen, dit was de weg naar huis niet — en rillende en bevende van angst, keerde ik om en liep de donkere straat weer in, stak naar de andere kant over, stond stil en huilde.

Een paar kinderen, die uit school kwamen, stonden stil en vroegen waarom ik huilde en toen ik ze vertelde, dat ik verdwaald was en tante Marie's huis niet kon vinden, zeiden ze: „Kom, huil maar niet, wij zullen 't voor je vinden”, en mij bij de hand nemende belden ze bij verschillende huizen aan. Maar de mensen schudden alleen maar hun hoofd, neen, zij wisten niet, wie ik was of waar ik woonde. En zo liepen we de straat langs, tot ze eindelijk ergens aanbelden, en de dame die opendeed, toen ze haar verteld hadden, dat ik verdwaald was, keek naar mij en riep toen uit:

„Wel, lieve tijd! Het is kleine Elsje! Ja, ik ken haar; haar tante woont een paar huizen verder. Dank jullie wel kinderen, dat jullie zo lief bent geweest om haar te helpen zoeken. Ik zal haar thuis brengen!” En tegen mij: „Kom even binnen liefje, terwijl ik mijn hoed krijg”, en toen nam ze mij mee naar boven, naar een grote slaapkamer, waar een oude dame, met een witte nachtmuts op vol stroken, tegen kussens geleund in bed opzat, en ze zeide:

„Moeder, hier is kleine Elsje; haar moeder is vanmiddag bij Marie de Wit, en ze lieten haar een boodschap doen in de volgende straat, maar in 't terugkomen is ze verdwaald. Ik zet even m'n hoed op en breng haar weg.”

De oude dame, die er erg lief uitzag, riep me bij haar bed en gaf me een kus, toen gaf ze me een sinasappel, die op een bordje bij haar bed stond en zei: „Ga maar gauw mee met Lien en verdwaal nooit meer”. Een papegaai, die in een grote kooi in de kamer stond, riep: „Goeden dag, zoete Lorre!” waar ik om lachen moest. Even later kwamen we bij tante Marie aan, en hoorden, dat moeder zich vreselijk ongerust over mij had gemaakt en Jaapje naar de winkel gestuurd had om mij terug te halen. Toen hij me daar niet vond, was hij de straat op en neer gelopen en eindelijk terug gegaan, en moeder was juist bezig zich klaar te maken om mij zelf te gaan zoeken; julie kunt dus begrijpen hoe dankbaar zij de dame was, die mij had terug gebracht.

BLADVULLING

Er zijn jongens en meisjes, die al heel tevreden zijn, als zij werk afleveren, dat er mee door kan. Zij weten wel, dat er tekortkomingen aan zijn, maar ja, daar trekken zij zich niet veel van aan, ze vinden, dat ze er genoeg moeite op gedaan hebben. Dat is heel verkeerd. We kunnen niet volmaakt zijn, maar we mogen niet tevreden zijn met onvolmaaktheden, die we door ons meer in te spannen hadden kunnen vermijden. Zorg, dat je nooit werk aflevert, dat niet het beste is, wat je had kunnen doen.

KAMELEN

In allerlei opzichten zijn kamelen beter geschikt voor een reis door de woestijn dan welk ander dier ook. Het voornaamste is, dat zij in hun maag een aantal kleine cellen hebben, die een grote hoeveelheid water kunnen bevatten. Ook is hun reukorgaan zó ingericht, dat zij op een afstand water kunnen ruiken, waardoor zij er heen geleid worden als hun eigen voorraad uitgeput is. Als 't nodig is, kunnen zij 't wel zeven dagen zonder water stellen.

In de bulten op hun ruggen — sommige soorten van kamelen hebben één, andere twee bulten — ligt een voorraad vet opgeborgen. Gedurende hun lange reizen door de woestijn teren zij op deze vet-voorraad.

Als er een zandstorm is, zoals dikwijls gebeurt in de woestijnen van Afrika en Arabië, sluiten de kamelen hun neusgaten, en hun lange wimpers beschermen hun ogen voor het vliegende zand.

Hun twee tenen hebben een zachte soort van vleesbedekking, wat hun het lopen op het zand gemakkelijk maakt. Als ze gaan neerknielen om te slapen, zoals hun gewoonte is, wordt die houding gemakkelijk voor hen gemaakt door dikke peesachtige plekken in de buiging hunner poten en op hun borst.

De kamelen, die het vlugst lopen, zijn die met één bult. Ze kunnen zonder rusten vier-en-twintig uur doormarcheren; als ze dan gevoederd zijn met dadels en haver, met water of melk om te drinken, dan zijn ze weer klaar om verder te reizen.

Het haar van de kamelen levert een prachtige wollen stof, en hun melk is heel vet en voedzaam. Een kameel was de enige gelegenheid om in de woestijn te kunnen reizen in vroegere tijden en hier en daar worden zij nog voor dat doel gebruikt. Tot slot van dit stukje, een fragment uit *Hagar* van Is. da Costa, waarin de kameel bezongen wordt:

„De kemel! — 't Levend schip, dat door de
[zandzeebaren
zijn koers houdt, rijk bevracht met keur van
[Oosterwaren, —
't woestijnpaard, dat in 't zaal, hem door natuur
[gewrocht,
zijn ruiters rustig voert door d' eindeloozen tocht,
hem knielend afwerpt en weer opvangt, en,
[waar de oogen
vergeefs een waterdrop als uit te lokken pogen,
de karavane met zijn reuk ten dienste staat,
en wellen opspoort, die nog laven. Op de maat,
van dat de zon verrijst, vervolgt het dier te vrede

met onvertraagden vaart, met onverhaasten
[trede,
gelijk de kloknaald tikt, zijn weg, tenzij zich
[t' lied
versnelle, waar ook hij gevoelig 't oor aan biedt,
de klaagzang, niet altijd eentonig, van den
[drijver,
of wel, de lofzang van den pelgrim, vol van ijver
maar lijdzaam, die aan 't eind van 't onverkwik-
[kend pad
Jeruzalem zal zien, de onsterfelijke stad.

EEN GRAPJE

Leeraar: „Jan, als je niet beter je best doet, dan zal ik eens naar je vader gaan, om een consult over jou met hem te houden.”

Jan: „Dat zou ik u niet raden, meneer.”

Leeraar: „Brutale jongen, wat bedoel je?”

Jan: „Ja, ziet u, zo'n consult zou u vijf gulden kosten, want mijn vader is dokter.”

OM TE ONTHOUDEN

Anderen het leven aangenaam maken, brengt vneugde in eigen leven.

Wij allen leren gaan, door eerst te struikelen.

Het besef, dat ons nog veel ontbreekt, is de eerste stap op de weg der beterschap.

BLADVULLING

Met een moedig hart valt arbeid, hetzij hoofd- of handenarbeid licht. Maar als het hart binnen in ons voelt als lood, kunnen we niet goed en scherp denken. Het is dan onmogelijk om te werken met de geestkracht, die de beste uitkomsten geeft. Blijf dus onder alles moedig. Moed verloren is al verloren.

We verbazen ons wel eens over alles wat Edison in zijn leven heeft voortgebracht en als we dat doen zal het ons goed doen, om één ding van hem te onthouden. Een vriend, die hem gekend had, sinds hij een jongen van veertien jaar was, zeide van hem, dat hij in zijn leven nooit een dag in ledigheid had doorgebracht. Dat is één van de redenen van Edison's welslagen. Nu kunnen we niet allen Edison's zijn, maar toch kunnen ook zij, die slechts middelmatige gaven hebben ontvangen het door rusteloze vlijt en ijver een heel eind brengen.

LECTUUR VOOR DE JEUGD

ANTHEA, EEN GEVANGEN KONINGSDOCHTER

(Vervolg)

„Ge zijt gelukkig, Nereus. Ik wou, dat ik, als ik dan een slavinn moet zijn, in een dergelijk gezin zijn kon.”

„Is uw meesteres streng?”

„Streng of vriendelijk, naarmate zij gestemd is. Ze is driftig en eigenzinnig, en geen van haar slavinnen weet, wanneer een pak slaag haar wacht.” Anthea's wangen kleurden zich donkerrood, „werd ik zelf niet onrechtvaardig geslagen, omdat ik de partij koos voor een arm Grieks meisje?”

„Ja, ik merkte de sporen van de slagen bij u op. 't Spijt me voor u.”

„Zijt gij ook een Romein?” Anthea bekeek hem spiedend, maar hij droeg een masker en zij kon niets onderscheiden.

„Ik kwam het vorig jaar uit Griekenland.”

„O, daar komt Clytie ook vandaan! Zij heeft mij veel van dat land verteld. Ik vraag het, omdat er in mijn veroveraars weinig medegevoel is.”

„Lucan is bekend om zijn vriendelijkheid.”

„Hij is een uitzondering.”

Het tweetal ging weder door het lage stenen gebouw en daalde af naar het onderaardse vertrek en hier nam Nereus afscheid van haar.

„'t Spijt me”, zeide hij, „dat ik niet blijven kan, maar zoals ik u reeds vertelde, is er een feest bij mij aan huis, en ik zag alleen maar kans een ogenblik te ontsnappen. Ik kan u dus ook niet naar huis brengen, zoals ik graag zou doen, maar als u 't hem vraagt zal Tisius u begeleiden. Hij is sedert enige tijd een der onzen.”

„Hebt u u niet in gevaar begeven door mij te komen afhalen?” Anthea wenste, dat hij zijn masker zou optillen, zodat ze kon zien, hoe hij er uitzag.

„Neen, dat geloof ik niet, en ik verlangde er naar u weer te zien. Ik dring er bij u op aan, om een Christin te worden, Anthea, want dan zult ge begrijpen wat ware vreugde en vrede zijn.”

„Ik zal luisteren, dat beloof ik u, en nu waarwel!”

Op dat ogenblik verscheen Paulus bij de ingang van het vertrek, en niettegenstaande zijn gelaats-trekken door een masker bedekt waren, herkende hij Nereus dadelijk, want hij omhelsde hem hartelijk, en riep uit:

„Nereus, mijn geliefde! Vrede zij met u!”

De twee mannen wisselden een paar woorden en toen snelde Nereus heen.

Anthea nam plaats in dezelfde nis, waarin zij de vorige maal had gezeten en een oude man, die vlak bij haar stond, keek Nereus na en merkte op: „Hij is een onzer vurigste gelovigen. Wij danken veel aan hem.”

Wederom sprak Paulus, en toen de dienst ten einde liep, voelde Anthea, dat zij niet langer besluiteloos kon blijven. Kon zij weigerachtig blijven, als een stem tot haar ziel fluisterde, dat dit de ware, de levende weg was? Toen de mensen na het laatste gebed opstonden, naderde zij Paulus enigszins verlegen.

„Wat wilt ge mij zeggen, jonge dochter?” vroeg hij, haar doordringend aanzien. „Ik heb voor u gebeden.”

„O, Paulus, ik zou gaarne een Christin zijn!” Een instemmend gefluister werd vernomen van hen, die in haar nabijheid stonden en zij drongen om haar heen.

„Laat ons bidden voor deze nieuwe jonge dochter in Christus en de gelovigen knielden in een kring om haar heen en baden. Toen zij de zegende handen van den apostel op haar hoofd voelde, scheen een sterk en hoog besluit haar hart te vullen.

„Ik wil trouw blijven aan mijn geloof, wat het mij ook moge kosten”, verzekerde zij ernstig.

De vrouwen kusten haar en temidden van begroetingen, als een nieuwe bekeerlinge, schreed zij met hen voort door de lange, donkere gang, die naar de begane wereld voerde. Toen pas herinnerde zij zich, dat ze met Tisius naar huis had moeten gaan. Ze keek naar hem om, maar hij was er niet meer. Hij was laat gekomen en had achterin gestaan. Anthea bedacht, dat hij stellig had gemeend, dat Nereus voor haar zorgde, en dus haastig met vele anderen was weggegaan, die geen ogenblik langer durfden blijven dan strikt nodig was. Paulus verdween met de mannen en Anthea vroeg zich bekommerd af, of ze de weg naar huis alleen zou kunnen vinden.

„Ik moet het proberen”, dacht ze. Terwijl ze de hoge, vochtige stenen trap opging en in de bijna

grote waarde. Geen van die dagen mag weggeworpen worden of verloren gaan. Doch moet goed besteed en bovenal God gewijd worden. Bedenkt, dat wij van iedere dag ons hier gegeven, eenmaal rekenschap zullen moeten afleggen.

KLEINE VERTELSLS VOOR DE KLEINSTEN

MOOIE KLEREN

Margootje stond heel stil, terwijl haar grote zuster Paula haar nieuwe jurk paste en keek met voldoening neer op de mooie stof.

„Ik denk, dat ik 't erg prettig zal vinden om deze jurk aan te hebben”, zei ze.

„Maak maar dat andere menschen je er ook graag in zien”, zei Paula.

„Hoe kan ik dat nou maken?” vroeg Margootje verbaasd.

„Dacht je er over hoe mooi Lucie's jurk was, toen ze gisteren bij je kwam spelen?” vroeg grootmoeder, die in haar leunstoel bij 't raam zat.

„Nee, daar heb ik niet op gelet. Ze was zo kribbig en zo zelfzuchtig, dat ik blij was toen ze naar huis ging, al is 't misschien niet aardig, dat ik 't zeg”, antwoordde Margootje.

„Maar ze had toch wel een bijzonder mooie jurk

aan”, zei grootmoeder. „Ik zag het vanuit mijn raam, toen jullie in de tuin speelden. En hoe vond je dan het eenvoudige katoentje, dat Liesje aan had, toen ze een poosje later bij je kwam?”

„Was 't maar een eenvoudig katoentje, grootmoeder? Ik vond het erg leuk. Liesje is zo aardig en we kunnen altijd zo gezellig samen spelen”, zei Margootje.

„Maar haar jurk was toch lang zo mooi niet als die van Lucie”, hield grootmoeder aan.

„O, nu begrijp ik 't”, zei Margootje. „De jurk komt er niet zoveel op aan als 't kind, dat er in zit, om die mooi te maken; bedoelt u dat grootmoeder?”

„Precies”, zei grootmoeder.

OM TE ONTHOUDEN

Onze gedachten zijn hierin aan schapen gelijk, dat zij zorgvuldig gehoed moeten worden, zullen zij niet in een ommezien in de wildernis verstrooid zijn.

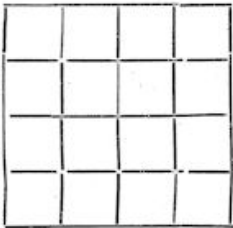
Die over de gebreken van anderen zwijgt geeft blijk van zelfkennis.

Ga nooit in een gezelschap, waar je niet zou durven bidden: „O, God, wees Gij in het midden van ons.”

Elkaar leren kennen is de grote levenskunst.

IN- EN UITSPANNING

No. 1. Kwadraatraadsel

Vul nevenstaand kwadraat zo in, dat de woorden van boven naar onder en van links naar rechts gelezen dezelfde zijn.

1. is een eigenschap van sommige water; 2. stad aan 't Gardameer; 3. rivier in Engeland; 4. als we in de loterij spelen, hebben we 'n goede of kwade . . .

No. 2. Ladderraadsel

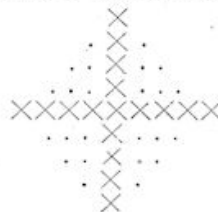
X . . . Op de kruisjesrij moet iets komen te staan, dat
 X . . . op 1 Jan. in vele huiskamers een plaats krijgt.
 X . . . 1. weekdier; 2. meisjesnaam; 3. huisdier; 4.
 X . . . peulvrucht; 5. plaats in N. B.; 6. vogel; 7.
 X . . . groente; 8. veldheer uit de 80 jarige oorlog;
 X . . . 9. dient om iets te doen ontbranden; 10. water-
 X . . . dier; 11. vrucht; 12. eten de varkens; 13.
 X . . . meisjesnaam; 14. deel van een schip.
 X . . .
 X . . .
 X . . .
 X . . .
 X . . .
 X . . .
 X . . .

No. 3. Welk spreekwoord?

Als je uit elk der onderstaande woorden drie opeenvolgende letters neemt, dan vormen die, naast elkaar gezet, een bekend spreekwoord. Handwerkles,

Caroline, oppotten, kindertjes, hebzuchtig, Benjamin, overgrootvader, Teobald, veroveren.

No. 4. Kruisraadsel

Vul nevenstaand figuur zó in, dat op de kruisjesrijen een meisjesnaam komt. 1. Medeklinker; 2. lokmiddel; 3. jongensnaam; 4. bij 4 moeten de vervoermiddelen stilhouden om te betalen; 5. de bedoelde naam; 6. stad in Nederland; 7. vis; 8. meisjesnaam; 9. klinker.

No. 5. Vijf verborgen plaatsen in Nederland

1. De jongen kwam buiten adem aangerend.
 2. Ik heb uren nodig gehad om dat werk af te krijgen.
 3. Je hebt zo veel stomme fouten in je opstel, dat je het moet overmaken.
 4. Wie zijn die drie dames, die je zoeven groette?
 5. Veeg monden en handjes af kinders, dan mogen jullie naar buiten.

No. 6. Welk woord?

Een woord bestaat uit elf letters.
 6. 3. afgekorte meisjesnaam.
 8. 4. 11. leveren de schapen.
 2. 9. 7. 1. zintuig.
 10. 5. voegwoord.

No. 7. Letterraadsel.

Vorm een woord uit onderstaande letters.
u. u. u. d. n. n. a. e. t. r. k.

lege hof kwam, waar de ingang tot de catacomben was, hoorde ze in de verte een verward gegons van stemmen en zag zij een schijnsel, wat haar het licht van vele fakkels toescheen. De hemelen werden verlicht over een grote oppervlakte door een rosse gloed, zodat bomen en rotsen even goed te zien waren als bij dag. Zwarte gebouwen staken tegen het licht af. Rome stond in brand!

Met de anderen deinsde zij terug. In haar twijfel, welke kant zij zou opgaan, was zij eensklaps alleen. Zouden die voortwoekerende vlammen, die zij nu met kracht zag opslaan, ook de weg, die zij gaan moest, versperren?

„Ik moet onmiddellijk doorlopen” begreep Anthea, en haar kleren, zo dicht mogelijk om zich heen trekkende, begon Anthea zo snel zij kon zich voort te spoeden.

Snelle, haar volgende voetstappen, deden haar omkijken. Toen zag zij Nereus, verlicht door de steeds toenemende gloed achter hem.

„Anthea!” riep hij buiten adem uit. „Waar is Tisius?”

Een gevoel van grote opluchting kwam over haar.

„Hij is stellig naar huis gegaan. Ik werd opgehouden, want ik vertelde Paulus, dat ik ook geloofde en zij baden voor mij.”

„God zij geloofd! Kom, wij moeten ons haasten. Ik was bang, dat Tisius geen bescherming genoeg voor je zou zijn in een nacht als deze. Jij bent onder de grond geweest, en deze brand heeft al twee uur gewoed, kom!”

Hij begon zo snel hij kon te lopen, en Anthea bleef aan zijn zijde.

„Kun je mij wel bijhouden? Vermoeit het je niet te veel?”

„Je vergeet, dat ik een Brit ben”, antwoordde Anthea.

Toen zij de straten der stad bereikten, raakten zij in een toneel van de grootste verwarring. De angstige stemmen der mannen, het gegil van vrouwen en kinderen, vervulde de lucht en de straten werden versperd door heen- en weer hollende mensen, die tevergeefs water aandroegen of huisraad en kostbaarheden meesleepten. De hele stad was in rep en roer. Nereus en Anthea konden zich ternauwernood een weg banen door de angstige menigte. Boven al het rumoer uit, hoorde men het geloei der vlammen, het neervallen van stukken hout en steen, terwijl de rook verstikkend en de hitte bijna onhoudbaar was.

„Zouden we hier levend uitkomen!” bracht Anthea uit.

„Het moet!” Nereus greep haar bij een arm en het tweetal liep door zijstraten en nauwe stegen. De brand was thans gevaarlijk dicht bij hen. Maar zij moesten tot elke prijs voorwaarts. Vonken vlogen door de verzengende lucht, Anthea's kleren werden geschroeid. Zij liepen een plein over. Hoewel nog altijd vlug, begon hun pas toch in snelheid te minderen, want het plaveisel was zóó heet, dat zij het door hun sandalen heen konden voelen. Eindelijk bereikten zij de straat, waar Anthea's meester woonde. Anthea had ternauwernood adem genoeg om Nereus te bedanken toen zij voor het poortje in haar eigen muur stond.

„Je hebt je leven voor me gewaagd.” Ze probeerde hem te bedanken, maar hij legde haar het zwijgen op.

„Als je je niet haast, zullen ze je hier zien, 't is bijna zo licht als overdag”, drong hij aan. „Vaarwel.”

„Kun je het paleis van je meester bereiken?”

„Heb geen angst over mij.”

Hij was verdwenen en zij snelde door de tuin naar het slaven-verblijf. Gelukkig waren al de villa-bewoners op het terras aan de voorzijde, angstig toeziende, hoe de brand steeds groter afmetingen aannam. Anthea slaakte een zucht van dankbaarheid, dat zij haar eigen verblijf kon bereiken zonder opgemerkt te worden.

Clytie stond bij de deur naar haar uit te kijken.

„Anthea!” riep ze uit, „waar ben je geweest? Ik heb al een paar maal moeten zeggen, dat je je ziek voelde en niet naar de brand kondt komen kijken, en die is aangestoken door die vreselijke Christenen; het bericht kwam zo juist uit het paleis van Nero. Ze zullen allen ter dood gebracht worden, en de volgende week moeten we allemaal naar de tempel van Jupiter gaan en hem offeren, of we worden voor de leeuwen geworpen. 't Zal jou niet kunnen schelen om je goden ontrouw te worden, is 't wel? Tisius wordt ook vermist.”

Clytie zweeg om op adem te komen.

Aan Jupiter offeren, of voor de leeuwen geworpen te worden?” Anthea bedekte haar ogen met haar handen.

HOOFDSTUK VI

Een meesteres wordt een vriendin

„Anthea, ga je gereed maken om uit te gaan. We zullen vandaag het schouwspel in de arena bijwonen!”

Anthea haastte zich om Flavia's bevel te gehoorzamen, door haar beste gewaad aan te trekken van prachtige groene zijde, geborduurd met randen van veelkleurige zijde. Zij liet Clytie haar lange haren borstelen en een krans van rode rozen om haar voorhoofd leggen. Ze nam inplaats van de waaijer van pauweveren, een kleinere van witte veren en wachtte toen tot Flavia zou komen. Toen deze verscheen, vertrokken zij met Flavia's moeder en een vriendin van haar.

„Ik begrijp niet, waarom Antonia niet mee kon gaan”, klaagde Flavia op ontevreden toon. „Ze verzint altijd de een of andere verontschuldiging. Ze is voor een romeinse veel te teerhartig. Ze kan niet verdragen, iemand te zien lijden.”

„En ik zie niet in”, viel haar moeder in, met haar verveelde, lusteloze stem, „waarom je oom niet met ons meegaat. Hij heeft niets te doen.”

„O, hij is te lui.”

Deze woorden sloegen op Caisius' broeder, die een consul was. Hij was juist teruggekeerd van zijn laatste standplaats in zijn provincie. Hij vertoefde nu al enige weken in hun huis, hij was erg op zijn gemak gesteld, doch zeer aangenaam in de omgang.

Flavia had hem gevraagd met hen mede te gaan naar het Colosseum, maar hij had geweigerd, zeggende, dat hij liever wilde rusten en lezen, maar iets in zijn weigering had Anthea's achtendocht opgewekt.

Zij herinnerde zich de avond waarop Paulus in dit huis op bezoek was geweest. Ze had zich afgevraagd, wien of wie dat bezoek kon gegolden hebben. Ze wist, dat het haar meesteres niet kon zijn, noch haar vader of haar moeder, en een slaaf of slavin kon het natuurlijk niet zijn. Tullius was er toen al geweest. Ze vroeg zich af, of hij een Christen zou zijn.

Het vooruitzicht naar de grote arena te gaan, waarvan zij zoveel had gehoord, trok Anthea eerst erg aan. De straten waren vol mensen, die allen in

één richting gingen — mensen, die verzet waren op vermaak, zelfs midden in een door brand vernielde stad. Overal waar men heen zag waren sombere zwarte muren, met lege vensteropeningen, waardoor men de blauwe lucht kon zien.

Er woei as door de straten, wat Flavia zeer onaangenaam vond en waarom zij Anthea gebood een met zilver doorweven sluier over haar heen te werpen, om haar tegen de rondwaaiende, roetachtige vlokken te beschermen. Sedert de grote brand was uitgebroken was er een week voorbij gegaan, en de mensen, die huis en have verloren hadden, dwaalden dakloos en wanhopig rond en riepen om wraak.

Hoe het gerucht ontstaan was, wist Anthea niet, maar er werd gemompeld, dat de keizer zelf de brand had ontstoken. Nero was een tyran, en het kon gemakkelijk waar zijn; maar hij had onmiddellijk verklaard, dat het 't werk der Christenen was, en er was een strenge vervolging op touw gezet.

(Wordt vervolgd)

EEN EN ANDER UIT HET LEVEN VAN
WILLIAM BOOTH

HOOFDSTUK I

Knaap en jongeling

William Booth werd geboren te Nottingham op de 10de April 1829. In de eerste jaren van zijn jeugd stond hij niet onder godsdienstige invloed, was er geen remmende hand op zijn eigenschappen, geen poging van welke aard ook om zijn karakter te vormen of leiding te geven. Opgroeijende bleek hij zeer driftig te zijn, een overheersende wil te bezitten en over alles zijn eigen mening te hebben. Hij ging op avonturen uit met de ondeugenste jongens uit zijn omgeving en had de leiding bij ieder spel of wat er verder ondernomen werd. Van zijn geboorte af was hij in nauwe aanraking met het lawaai en de overbevolking van een industriegebied. Toen William dertien jaar oud was, werd door het onverwacht vervallen van een hypotheek, waarvoor zijn vader borg was, diens ondergang verhaast en het gezin in armoede gedompeld. Tot aan die tijd was William opgevoed als zoon van een welvarend zakenman. Hij was naar een der beste scholen van Nottingham gezonden, en was daar zeer populair bij zijn schoolmakkers; en nu op de leeftijd van dertien jaar werd hem gezegd, dat hij leerling-bediende moest worden in een uitdragerswinkel in 't armste deel van Nottingham. Deze verandering was een grote beproeving voor den levendigen knaap, maar zonder twijfel raakte hij door hetgeen hij in dat soort zaak meemaakte, terdege bekend met de ellende en ontberingen der armen.

Ongeveer een jaar later, maakte de bijna plotselinge dood van zijn vader een diepe indruk op hem, en van af die tijd begon hij belang te stellen in de godsdienst. 't Duurde niet lang of hij ontdekte dat de Verzoeningsdood van Jezus Christus alles inhield, wat hij nodig had om in de behoeften van zijn ziel te voorzien; hij zag ook in, dat alleen in Christus het geneesmiddel kan gevonden worden voor al de wonden der wereld.

Dadelijk na dit keerpunt in zijn geestelijk leven begon hij deel te nemen aan de open-lucht-diensten in de achterbuurten van zijn geboortestad. Hij predikte in de openlucht, knielde en bad in de straten, en leidde diensten in de huizen der ar-

men; inmiddels werkte hij voor zijn dagelijks brood van zeven uur 's morgens tot dikwijls zeven of acht uur des avonds. Vanaf het ogenblik zijner bekering was het zijn vaste overtuiging, dat de vneugde over eigen redding slechts blijvend kon zijn door iedere poging in het werk te stellen om anderen te redden. Daarom besteedde hij al zijn vrije tijd om anderen met zijn Heiland in kennis te brengen. In verloop van tijd beperkte hij zijn werk niet alleen tot de achterbuurten, maar ging ook in de omtrek der stad uit prediken, maar tot dusver met geen ander doel voor ogen, dan om als leek ieder uur van zijn vrije tijd in de dienst van Christus te besteden.

Toen hij zes jaar in betrekking was geweest in de uitdragerswinkel, begon hij naar iets anders uit te zien. Maar als het tegenwoordig moeilijk is werk te vinden, destijds was het nog veel moeilijker. Maanden lang zocht William Booth in zijn geboortestad naar een behoorlijk middel om zijn brood te verdienen, de hulp inroepende van ieder van wie hij kon denken, dat die iets voor hem kon doen. 's Avonds en des Zondags wijdde hij zich aan zijn werk in de achterbuurten, dan zocht hij de zondaars, troostte de stervenden en predikte in de huizen der armen. Eindelijk, ziende dat er te Nottingham geen werk voor hem te vinden was, vertrok hij, met ledige zakken, maar even vurig van geest als altijd, naar Londen, en daar vond hij gelukkig na korte tijd werk.

HOOFDSTUK II

Begint te Londen te prediken

Zijn dagelijks werk was hard, niet naar zijn zin en vermoeiend, maar toch gaf William Booth zich aan zijn evangelisatie-arbeid op Zondag en op zijn enige vrije avond in de week. Dikwijls als de dienst was afgelopen en hij nog even had nagepraat met de weinigen, die zijn enthousiasme deelden, was hij genoodzaakt de hele weg terug te hollen naar zijn kosthuis eer de deur zorgvuldig voor de nacht gesloten was.

Hoe meer hij van Londen zag, des te vuriger werd zijn wens om de mensen met Jezus Christus bekend te maken. In die dagen was dronkenschap ontzettend algemeen. Leerplicht bestond niet. De nauwe straten wemelden van haveloze, ongewassen kinderen, die meestal blootvoets waren, die liederlijke taal uitsloegen en vloeekten, en in veel gevallen misdadig waren, wier ouders of de luie lawaai-schoppers der herbergen waren, of de afgetobde slachtoffers van gewetenloze uitzuigers. Iemand kon niet ver indringen in welke stad ook, zonder dergelijke mannen en vrouwen en hulpeloze kleine kinderen tegen te komen, die afgezakt waren tot beneden elke gelijkenis van menselijkheid. Het was in deze straten, overvuld met die verwaarloosden en onwetenden, dat de roepstem tot William Booth kwam om zijn ganse leven te geven aan de prediking van Verlossing door Jezus Christus.

(Wordt vervolgd)

OM TE ONTHOUDEN

Vrees voor het ongeluk baart velen groter leed dan het ongeluk zelf.

Laten je daden getuigen van de geest, die in je woont.

Alles aandurven is volstrekt nog niet alles kunnen.

KLEINE VERTELSLS VOOR DE KLEINSTEN

PIETER'S TENT

„Nora!" riep Pieter over de heg. „Kom eens hier en kijk eens wat een mooie tent ik gemaakt heb!"

Maar geen klein meisje kwam aangelopen. In de veranda zag hij een garenwinder staan met een knot katoen er omheen. Op dat ogenblik verscheen Nora's oudste zuster en zeide: „Nora heeft op 't ogenblik pianoles en daarna moet ze deze knot katoen voor moeder opwinden, dus ze kan niet bij je komen."

Pieter probeerde te glimlachen terwijl hij beleeft zeide „'t Is jammer!" maar hij zou veel liever verdrietig hebben gekeken. „Waarom moest Nora nu juist muziekles hebben en daarna nog katoen opwinden?" vroeg hij zich af.

Pieter had zoo juist een tent gemaakt, helemaal alleen. Hij had een oude tochtdeken over het droogrek gegooid en de punten met stokjes in de grond vast gemaakt en zo was 't een pracht van een tent geworden.

„Ik zal vragen of Jan bij me komt spelen," besloot hij, en holde de tuin van zijn buurjongen in. Hij zei me gisteren, dat hij van morgen erwten moest doppen, maar daar zal hij nu wel mee klaar zijn.

Maar Jan was nergens te zien. De lege teil stond op een bank, wachtende om gevuld te worden. Pieter riep hard: „Jan, waar ben je, kom eens kijken wat 'n mooie tent ik heb gemaakt!"

„Jan is niet thuis!" riep z'n moeder, „hij is naar de tandarts om een kies te laten vullen." „Wat jammer!" zei Pieter weer en ging bedrukt naar zijn eigen tuin terug. „Ik zal vragen of Carla bij me komt spelen," dacht Pieter. „Ze is zeker thuis, want ik zie haar speelgoed overal in de tuin liggen."

Maar Carla had 's nachts oorpijn gehad, vertelde haar moeder en deed nu een dutje, en dus keerde Pieter ongetroost naar zijn eigen tuin terug. Hij ging regelrecht naar zijn mooie nieuwe tent en stapte er binnen. Wat een lange, eenzame morgen zou dat worden! Hij zuchtte diep. O! ik wou, dat ik iemand had om mee te spelen! Iedereen heeft wat anders te doen en wat treft dat nu akelig, juist nu ik een tent heb gemaakt!" Hij was bijna op 't punt om te gaan huilen. Maar ineens bedacht hij zich wat. Nora zou zeker ook veel liever in de nieuwe tent spelen, dan rechtop voor de piano te moeten zitten en toonladders te oefenen.

Het was ook veel leuker om hier in een koele luchtige tent te liggen, dan in een stoel bij den tandarts te zitten, zoals Jan.

„Kom," dacht Pieter, terwijl hij opsprong, „ik moet iets verzinnen om voor Nora en Jan te doen, dat ze prettig zullen vinden. Wacht, ik zal de katoen voor Nora gaan opwinden en de erwten voor Jan gaan doppen. „Dat zal echt een verrassing voor ze zijn, en dan hebben ze voor de koffie nog wat tijd om te spelen."

't Viel Pieter niets mee om die hele knot katoen op te winden en de erwten te doppen, hij was er moe van geworden. Maar terwijl hij iets voor anderen deed, had hem dat geholpen om te vergeten, dat hij eenzaam was. „Ik zal Carla's speelgoed ook nog opruimen," dacht hij terwijl hij de straat overstak en haar voortuin binnenging.

Juist toen hij alles netjes in de veranda had gelegd, kwam Carla naar buiten, helemaal opgefriest door haar slaapje. „En weet je wat we nu zullen doen?" zei ze. „Moeder heeft mij wat biscuitjes gegeven en wat bessen en die gaan we dan opeten in jouw nieuwe tent. Ik zag hem vanuit mijn raam, hij is enig. En, laten we dan vragen of Nora en Jan ook komen. Ik zal aan moeder vier papieren schoteltjes vragen en dan delen we de biscuitjes en bessen in vieren.

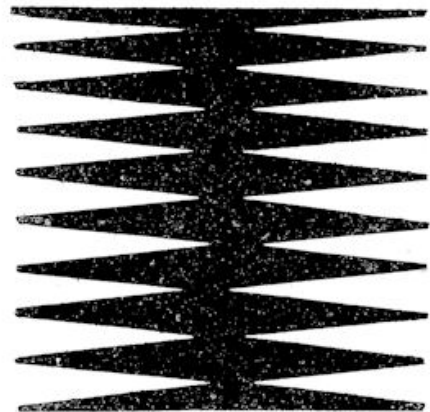
„O, ja, wat een leuk plan! laten we dat doen!" riep Pieter verheugd uit. En even later zaten Carla en Pieter in de nieuwe tent en terwijl ze nog druk bezig waren de biscuitjes en bessen eerlijk te verdelen, kwamen Nora en Jan de tuin ingelopen. „Hoera!" riep Jan opgewonden, „ik kan in de nieuwe tent spelen, ik zag hem al in de verte toen ik van den tandarts kwam, maar ik bedacht me ineens dat ik erwten moest doppen en dat ik geen tijd zou hebben om te spelen. Maar iemand verraste mij door ze te doppen, terwijl ik uit was. En nu mijn werk klaar was, mocht ik van moeder gaan spelen."

„Terwijl ik les had, heeft ook iemand voor mij het katoen opgewonden," glunderde Nora. „Dank je wel, Pieter. Mijn zusje vertelde me, dat jij 't voor me gedaan hebt. Nu kan ik met jullie spelen. En kijk eens hier is een grote rode appel, die gaf mijn pianofuffrouw mij, omdat ik de toonladders zo goed speelde. We zullen hem in vier partjes delen, voor ieder een stukje."

En zo weergalmde de nieuwe tent al gauw met het gegons van vier gelukkige kinderen, die er in speelden, maar de gelukkigste van alle vier was Pieter, die had ondervonden hoe gelukkig het je maakt, als je wat voor anderen doet.

OPTIES BEDROG

Wat denk je, is onderstaand figuur langer dan het breed is? Kijk goed en zeg dan wat je denkt. Neem nu een centimeter of een eindje papier en meet eerst precies de lengte van het figuur en dan de breedte en dan zul je verbaasd zijn te ontdekken dat het figuur een volmaakte vierkant is.

OM TE ONTHOUDEN

Met tobben is niemand ooit iets verder gekomen.

LECTUUR VOOR DE JEUGD

ANTHEA, EEN GEVANGEN KONINGSDOCHTER

(Vervolg)

Iedere dag was er een van koortsachtige angst geweest voor Anthea, in de week, die achter haar lag. In die eerste plaats was zij genoodzaakt geweest aan Clytie te vertellen, wat de reden was van haar afwezigheid op de avond van de brand. Anthea wetende, dat zij geen vrees behoefde te koesteren, dat haar vriendin haar verraden zou, vertelde de ganse geschiedenis van het begin tot het einde.

„En zo kwam je veilig door de brand?” bracht Clytie uit. Ze zag haar medeslavin aan met een uitdrukking van angst en bekommernis op haar lief rond gezichtje.

„Ik besef nu achteraf nog meer dan ooit, hoe moedig Nereus was,” verklaarde Anthea. „Hij had niet voor mij terug behoeven te komen, en ik weet niet tot hoever hij zichzelf in gevaar bracht door zijn afwezigheid op het feest in het huis van zijn meester, maar zeker is het, dat hij geen ogenblik aarzelde, terwijl hij mij door die afschuwelijke brandende straten begeleidde. Telkens en telkens weer, dacht ik, dat wij er nooit door zouden komen, want overal op onze weg brandde het.”

„Maar Anthea, besef je, begrijp je wel, in welk een ontzettend gevaar je je hebt begeven? Ik weet, dat de eerste keer, toen je naar die geheime bijeenkomst ging, het was, omdat je Paulus wilde horen spreken, maar waarom ben je weer gegaan?”

„O, Clytie, hoe kan ik je dat uitleggen? Ik wilde, dat ik de welsprekendheid van den apostel had, om je te vertellen van het geloof, dat ik nu bezit. Clytie, ik ben een Christin geworden!”

Anthea hief haar blauwe ogen ten hemel en haar ganse gelaat straalde.

Clytie was zeer onder de indruk, maar ook zeer bekommerd. Zij probeerde Anthea te overtuigen, hoe ontzettend gevaarlijk het was om een Christin te zijn, en smeekte haar die onzinnige godsdienst op te geven. Maar Anthea liet zich door niets afbrengen van een besluit, dat onwrikbaar vast stond.

„O, Anthea!” riep Clytie plotseling uit, „je zegt, dat Tisim ook op de bijeenkomst was. Hij is nog niet teruggekeerd!”

„Wat?” riep Anthea ontzet uit.

„Neen, en toen de brand uitbrak moest de sla-

venopziener op Caisius bevel de rondte doen, en ik zeide hem, dat je ziek waart en dus keek hij hier niet naar binnen, maar o Anthea, hoe schrikte ik, toen ik door het geschreeuw en rumoer wakker werd, en zag dat je verdwenen waart! Tisim werd vermist, arme jongen!”

„Hij is zeker gesnapt, maar Nereus scheen iedere steeg en omweg te kennen, en wij holden eigenlijk de hele weg.”

Anthea fronsde haar wenkbrauwen en keek op naar hun kleine venster. Het stukje hemel, dat zij er door zien kon, was rood gekleurd door de oploeiende vlammen.

„Wat zullen ze met hem doen?” vroeg ze angstig.

„Ze zullen hem doden, als ze weten, waarom hij de hele nacht uit was. Misschien kan hij de een of andere verontschuldiging bedenken, die hem redden kan.”

Anthea dacht na.

„Ik betwijfel of een Christen liegen zou,” zeide ze.

Dit alles ging Anthea door de gedachten, terwijl zij een week later met haar meesteres op weg was naar de arena. Wat was er geworden van den Nubiesen jongen? Niemand, die het wist. Er was overal naar hem gezocht, maar hij was op de avond van de brand verdwenen, Anthea hoopte dat hij een toevlucht had gevonden in het huis van de een of andere Christen, want Caisius had verklaard, toen er bericht kwam van het paleis van den keizer, dat het opsporen van hen, die in het geheim Christenen waren, nu in alle ernst begonnen zou, dat ieder, die tot zijn huis behoorde, zich voor Jupiter buigen moest, binnen een week na het begin van de grote brand. Dat zou vandaag geweest zijn, maar om de spelen in de arena, had hij de tijd uit gesteld tot het begin der volgende week. Anthea durfde zich niet indenken, wat het zijn zou, als zij wierook branden en zich buigen moest voor een romeinse god. Zij durfde er niet aan denken! Wat zou ze doen? Ze verbande de vraag uit haar gedachten en de opwindning van het gaan naar het Colosseum hielp haar om te vergeten.

Pompilia en haar dochter hadden zetels, vlak bij de arena van waar zij alles, wat er gebeurde,

uitstekend zien konden. Zij namen plaats op de kleden en de kussens, die de slaven voor hen terecht schikten. Anthea keek om zich heen.

Nooit had zij zich zo'n grote ruimte kunnen voorstellen, aan alle zijden omringd door hoge cirkelvormig gebouwde muren, terwijl door iedere ingang, dichte mensendrommen naar binnen stroomden en verkopers van vruchten en allerlei lekkernijen hun waren aanboden.

„Ben je niet verbaasd over ons Colosseum?” vroeg Flavia vriendelijk, ziende hoe verwonderd en bewonderend Anthea rondkeek.

„Ja, dat ben ik zeker, Edele Flavia!” antwoordde het meisje.

Hoe 't kwam wist zij niet, maar zij was niet langer vertoornd op haar meesteres.

„Als ik 't niet gezien had, zou ik 't niet geloofd hebben.”

„O, wacht maar tot de spelen beginnen, dan zul je nog wel anders opkijken! Je hebt nog nooit onze beroemde gladiatoren gezien.”

Een kennis, die boven hen zat, boog zich voorover en vroeg: „Gaan ze ook Christenen voor de wilde beesten werpen?”

„Ja,” antwoordde Flavia opgewekt, „ik heb gehoord, dat ze er een massa hebben.”

Anthea was zo verschrikt, dat haar hart bijna ophield te kloppen. Ze zag ternauwernood Nero, een dikke, verwijfde vorst, met een krans rozen om zijn hoofd, omringd door vleierende hovelingen en gediensstige slaven, binnenkomen. Ze keek niet naar de strijd op de met zand bestrooide vloer in de arena beneden, de beroemde gladiatoren hadden geen bekoring voor haar. Ze zag hoe de mensen met hun duimen naar beneden wezen onder oorvendovend geschreeuw, en ze wist, dat een der gladiatoren moest sterven. Toen kwam het schouwspel waarop zij wachtte en waarvoor zij vreesde — het binnenkomen der Christenen. Wat waren zij een groepje bleke opeengedrongen mensen, vijftig of meer in aantal, beide mannen en vrouwen! Er was geen paniek, op de kalme aangezichten stond geen angst te lezen. Zij zouden waarschijnlijk gewent hebben te blijven leven, maar zij verkozen liever te sterven, gelovende. Zij waren gebonden en stonden midden in de arena, hulpeloos maar geen ogenblik aarzelend. Meer zag Anthea niet. Zij bedekte haar gelaat met haar handen toen zij een dof gebrul hoorde. De kooien waren geopend, en de leeuwen werden losgelaten. Zij wrong haar handen en trachtte het gejuich der menigte niet te horen.

Flavia wierp een blik op haar en vroeg:

„Waarom kijk je niet naar het schouwspel?”

Eindelijk was alles voorbij, en zij stonden op om heen te gaan.

Het zand in de arena was rood gevlekt.

„Martelaren bloed!” zeide Anthea tot zichzelf.

„Ik had nooit gedacht, dat je zo teerhartig was,” zeide Flavia onverschillig. „Jullie Britten schijnen van een gevoeliger maaksel dan wij Romeinen.”

Toen Anthea niets antwoordde, keerde Flavia zich tot haar moeder met de woorden:

„Eigenlijk houd ik zelf niets van dergelijke tonelen. Die Christenen staan zo hulpeloos tegen die grote wilde dieren en dat is niet mijn opvatting van eerlijk spel.”

Bij het verlaten van de arena, dacht Anthea nog steeds aan de betekenis van alles, wat ze had bijgewoond. Zij wendde aangesproken door een groepje kennissen, die op 't punt waren in hun draagstoelen te gaan, om naar huis te worden ge-

dragen. Zij bleven staan om een praatje te maken. Anthea's aandacht werd getrokken door de angstige kreet van een kind, dat voor een naburig venster stond.

Daar, vlak boven Flavia's, zich van geen gevaar vermoedend hoofd, stond op een zuil, een reusachtige, ornamentale bronzen vaas. Door de brand was de zuil ondermijnd, en een grote barst gaapte onder de vaas. Het kind, een haveloze jongen, had geschreeuwd om te waarschuwen, maar door het geroezemoes der mensen, die van alle zijden uit het Colosseum stroomden, was Anthea de enige, die het hoorde. Slechts een ogenblik keek ze als verwezen, toen ze zag hoe de barst onder de vaas groter werd en het enorme stuk brons begon te wankelen. Toen zonder zich een ogenblik te bedenken, sprong ze naar voren, greep Flavia bij de schouders, en trok haar terug met zoveel haast, dat Flavia bijna omviel. Het was geen ogenblik te vroeg, want met een oorverdovend gekraak kwam de prachtige urn naar beneden, temidden van een massa stenen en stukken kalk.

Pompilia viel flauw, en de mensen in haar omgeving gilden luid in hun grote schrik. Het duerde enige ogenblikken eer de verwarring eindigde.

Slechts Anthea behield haar zelfbeheersing en Flavia, na een ogenblik van toornige verbazing, zo ruw te worden aangepakt door een slavin, zag dat haar leven door Anthea gered was. Zij zeide slechts: „Zorg jij voor mijn moeder, Anthea, tot we thuis zijn.”

Om de waarheid te zeggen had het voorval weinig indruk op Anthea gemaakt, zo vervuld als zij was van de Christenen in de arena, maar Flavia nam het gebeente meer ter harte. Daar ze feitelijk een edelmoedig karakter had, voelde ze, dat ze haar slavin grote dank verschuldigd was, voor het redden van haar leven.

„Ik weet,” zeide ze tot Anthea, „dat je mij als je vijandin beschouwt, omdat ik behoor tot een volk dat je veroverd heeft. Je hadt heel goed zonder mij terug te trekken, de vaas kunnen laten vallen en ik zou onmiddellijk gedood zijn.”

Anthea maakte een tegenwerpende beweging, maar Flavia ging voort: „De edelmoedigheid van die daad kan ik nooit vergeten, want er zijn niet weinig slavinnen, die in jouw geval, maar al te verheugd zouden geweest zijn om mij voor hun ogen vermorzeld te zien. Ik heb geen beloning voor je, die ik voldoende acht, maar als er ooit iets is, dat je graag wilt hebben, of waarvoor je hulp nodig hebt, kom dan tot mij.”

Flavia had genegenheid opgevat voor haar trotse, Britse slavin, en het voorgevallene verdiepte de verandering in haar gevoels, die in de laatste tijd over haar was gekomen.

Wat Anthea betrof, zij bewoog zich als onder een schaduw, de schaduw van de arena, die haar al dichter en dichter omsloot. Die verdiepte zich nog toen ze twee morgens later werd gestoord in het luisteren naar een der geleende griekse slaven, die Flavia voorlas, door het haastige binnentreden van een man, die kwam zeggen, dat Tisim was gevonden.

„Wat — de zwarte jongen? Breng hem hier!” riep Flavia uit. „En breng er mijn vader van op de hoogte,” voegde zij er bij.

De slaven sleepten Tisim naar binnen. Hij was geketend. Zijn blijmoedige glimlach was verdwenen. In korte woorden werd zijn gevangenneming verteld.

(Wordt vervolgd)

EEN EN ANDER UIT HET LEVEN VAN
WILLIAM BOOTH

Onder degenen, die naar hem luisterden, en met groot enthousiasme voelden, voor de Evangelisatie arbeid van William Booth, was een zekere meneer Rabbits, die het middel werd, dat Booth het zaken-leven verliet om al zijn tijd te geven voor Gods werk.

Op zekere dag zeide die meneer Rabbits tegen hem: „Ge moet uw betrekking opgeven en u geheel wijden aan het verkondigen van het Evangelie.”

„Onmogelijk,” antwoordde William, „daar is voor mij geen denken aan. Niemand heeft mij nodig.”

„Toch wel,” zeide meneer Rabbits, „de mensen tot wie ge u aangetrokken voelt, deze schapen zonder herder, hebben een evangelist nodig.”

„Zij kunnen mij niet onderhouden, en ik kan niet van de lucht leven,” antwoordde William.

„Dat is zonder twijfel waar, van hoeveel kunt ge bestaan?” vroeg meneer Rabbits.

William rekende uit. Hij zou een kamer moeten huren, voor zijn eten en kleeren zorgen. Na een zorgvuldige berekening, antwoordde hij, dat hij er van zeven gulden in de week wel zou kunnen komen.

„Onzin,” zeide meneer Rabbits, „je kunt niet van minder dan twaalf gulden in de week bestaan, of je lijdt gebrek.”

„Nu goed dan,” zeide William, „u kunt er zo over denken als u wilt, maar waar moeten die twaalf gulden per week vandaan komen?”

„Daar zal ik voor zorgen,” zeide meneer Rabbits, „voor de eerste drie maanden tenminste.”

„Uitstekend,” zeide William. En de afspraak kreeg daar en toen haar beslag.

En zo zeide William Booth zijn dagelijkse arbeid voor het brood, dat vergaat vaarwel en aanvaardde een leven, van zulk een inspannende en veeleisende arbeid in dienst van God en de mensen, als iemand ooit geleefd heeft.

Huwelijk en bevestiging

Het was ten huize van meneer Rabbits, dat William Booth, mejuffrouw Munsford ontmoette, die vrouw die later zijn echtgenote werd, en die al de moeilijkheden en aanhoudende opofferingen deelde van zijn middelbare leeftijd. Toen zijn afspraak voor drie maanden met den heer Rabbits tot een einde kwam, kreeg hij een verzoek om de zorg voor een gemeente te Spalding in Lincolnshire op zich te nemen. Na twee succesvolle jaren besloot hij zich op te geven als voorganger bij de *Methodisten Connexion*. Met dit doel voor ogen begon hij te studeren onder het persoonlijke toezicht van een der leiders der kerk.

William Booth was echter geen model student. Men zou hem dikwijls op zijn knieën in vurig gebed verzonken hebben kunnen vinden op een tijd, dat hij griekse werkwoorden moest studeren. Niettegenstaande dit, of als een gevolg hiervan, bleven de gezegende uitkomsten, die reeds hun stempel op zijn werk te Spalding hadden gedrukt, ook in Londen niet achterwege, en bij de voltooiing zijner studies werd hij met algemene stemmen benoemd en werd hem toegestaan onmiddellijk in het huwelijk te treden, inplaats van te moeten wachten, dat de gebruikelijke vier proefjaren waren afgelopen eer hij volgens het reglement tot voorganger van de kerk kon bevestigd worden. Zijn huwelijk met Catharina Munsford

had plaats op den zestienden Juni 1855. Het werd ingezegend in de *Stockwell New Church* in Zuid Londen. Zij waren beide zes-en-twintig jaar oud.

Na een huwelijksreis van een week, begaven de heer en mevrouw Booth zich naar Guernsey om daar een opwekkingsbijeenkomst te leiden. Dergelijke opwekkingsbijeenkomsten volgden op andere plaatsen, en na zich gedurende twee jaren aan dit werk gewijd te hebben, waren beide, gezien de goede uitkomsten, overtuigd, dat het dit werk was, waartoe zij geroepen waren. Maar op de jaarlijkse vergadering in 1857 werd besloten, dat de heer Booth zijn evangelisatie werk moest staken en als vaste voorganger van een gemeente zou aangesteld worden. De heer en mevrouw Booth waren beide zeer teleurgesteld over deze verandering, maar in een brief aan zijn moeder over dit onderwerp, schrijft hij:

„Voor mijzelf geef ik er zoveel niet om. Een jaar van een wat rustiger leven zal welkom zijn. En als die tijd om is, zal God, zo vertrouw ik, mij mijn weg duidelijk maken, of om mij als vaste voorganger op één plaats te laten blijven, of door een deur voor mij te openen, die geen mens noch een aantal mensen in staat zullen kunnen zijn om te sluiten.”

Daar in de volgende Mei maand zijn vier proefjaren waren afgelopen, werd William Booth plechtig in het ambt bevestigd.

Wederom kwam de vraag of hij als reizend Evangelist zou werken, of dat hem een vaste gemeente zou worden toegewezen, naar voren, en wederom werd hij als vaste voorganger aangesteld, doch ditmaal met een voorwaardelijke belofte, dat hij na afloop van het jaar, vrij zou zijn om zich aan Evangelisatiewerk te wijden.

Gateshead, de gemeente, waar hij toen werd heengezonden, was eenmaal een bloeiend centrum geweest, maar was ontzettend achteruit gegaan. Booth kwam als een bevrijder en had de kapel spoedig vol. Geregeld waren een paar duizend mensen binnen de muren open gepakt. Openlucht werk, toen iets heel nieuws maakte ook veel opgang, en de tegenwerking der kroegbazen, die halfdronken mannen uitzonden om door lawaai maken de bijeenkomsten te storen, vuurde slechts de ijver der leiders aan.

(Wordt vervolgd)

SCHONE HANDEN

Als je je fiets hebt schoongemaakt of een ander vuil werk hebt opgeknappt, is het dikwijls een hele toer je handen weer schoon te krijgen. Maar daar weet ik een goed middel voor.

Eer je je vuile werk begint, moet je een stuk gewone huishoudzeep nemen, het vochtig maken en er je handen, vooral ook goed om en onder de nagels mee inwrijven. Laat je handen goed drogen eer je je werk begint. Als je karwei klaar is, krijg je je handen gemakkelijk schoon door ze eenvoudig in warm water te wassen. Gebruik dus in 't vervolg zeep vóór in plaats van na het vuile werk, en hoe vuil je handen ook zijn, je zult zien dat ze dan in een wip schoon zijn.

MIEREN KAMMEN HUN HAAR

Wisten jullie wel, dat mieren hun haar kammen? Aan de achterpoten van de mier is een korte, stijve, van tanden voorziene kam bevestigd. Deze wordt gedurig gebruikt om verwarde

haren uit te kammen of aanklevend vuil te verwijderen.

De mier gebruikt ook z'n tong om zichzelf te reinigen, precies zoals de kat zijn tong gebruikt. De tong van de mier is voorzien van harige rig-gels.

Soms reinigen twee mieren een derde. De af-boeners gaan krachtig te werk en reinigen hun kameraad met hun tongen, kammen en tanden.

**MET JE VERKEERDE BEEN
UIT BED STAPPEN**

Tom stapte op zekere ochtend met z'n verkeerde been uit bed, en alles ging de hele dag door verkeerd. Hij trok zijn schoenen aan de verkeerde voeten aan en moest ze toen weer uittrekken. Daardoor kwam hij te laat aan het ontbijt. Hij morste melk. Hij bromde, omdat de havermout niet eng warm was. Hij snauwde zijn zusje Mies af. Hij kon zijn griffelkoker niet vinden en moest hollen om nog net bij tijds op school te komen. Na dit alles was hij zo uit zijn humeur, dat hij de hele dag slechte cijfers kreeg.

Hij had ruzie met z'n besten vriend. Toen kwam hij te laat aan tafel, en maakte een inktvlak in zijn huiswerk-schrift. Hij verloor het kwartje, dat moeder hem meegaf voor een boodschap in de winkel vlakbij.

Die avond zat Tom op de rand van zijn bed en vroeg zich af, waarom het toch zo'n akelige dag vol tegenspoed zou geweest zijn. Ten slotte kwam hij tot de overtuiging, dat het kwam omdat hij de dag verkeerd begonnen was. Hij begon met uit z'n humeur te zijn en inplaats van daar dadelijk tegenin te gaan, gaf hij daar de hele dag aan toe.

Toen hij dit bedacht had, besloot hij zijn best te doen, om als hij weer eens met z'n verkeerde been uit bed stapte, met andere woorden in een boos humeur was, daar niet aan toe te geven en hierdoor zijn hele dag te bederven, maar er moedig tegen te vechten.

BLADVULLING

We geven altijd de schuld aan de jongen of het meisje waarmee we ongenoegen hebben. Het is altijd de schuld van iemand anders, wij kunnen het niet helpen. Zodra we ons beginnen af te vragen of wij misschien ook niet wat schuld hebben, al is 't maar voor een deel, komt de zaak wel weer in orde, want bijna altijd is het „waar twee kijken, hebben beide schuld". Dus inplaats van je te beklagen, moet je liever eens goed nadenken, of jij de tegenpartij wel behandeld hebt, zoals je hadt behoren te doen.

OM TE ONTHOUDEN

Rijkdommen en waardigheden zijn niet te verliezen bij gezondheid, tevredenheid en een goed geweten.

Niets is gevaarlijker dan onverschilligheid voor het kleine kwaad.

Men zegt : „Wij kunnen ten allen tijde bidden."

Ik stem dit toe, maar vrees, dat zij, die de gewoonte laten varen om op bepaalde tijden te bidden, al spoedig zeer zelden meer bidden.

BLIJVEN BEZITTEN OF VERLIEZEN

Aan een jonge vrouw, die enige jaren geleden haar piano diploma behaalde werd onlangs op een familiefestje gevraagd wat te willen spelen. Zij weigerde dadelijk en beslist. „Ik speel in 't geheel niet meer," zeide ze, ik kan onmogelijk tijd vinden om mijn muziek bij te houden." Er zijn veel jonge mensen, die dezelfde mening zijn toegedaan over hetgeen zij ten koste van veel inspanning en een dikwijls dure opleiding verkregen hebben. Ze hebben indertijd vreemde talen geleerd, maar ze verdwijnen hoe langer hoe meer uit hun geheugen. Ze maken zichzelf wijs, dat ze geen tijd hebben om ze bij te houden.

Een emerituspredikant, bijna negentig jaar oud, vertelde aan een vriend, dat hij iedere morgen zijn hoofdstuk uit het Nieuwe Testament las, maar niet in de Hollandsche vertaling doch in het Grieks en een hoofdstuk uit het Oude Testament in het Hebreeuws. Niettegenstaande hij jaren en jaren een zeer drukke werkring had, had hij dit altijd weten door te zetten, en de met moeite verkregen kennis bijgehouden en vermeerderd. Het kost niet veel tijd om wat je eenmaal geleerd hebt bij te houden. Als je het echt wilt kun je iedere dag wel een half uur vinden om een taal, die je met moeite geleerd hebt, bij te houden, door er 't een of ander boek in te lezen en de woorden, die je niet weet op te zoeken. Je moet je kennis van muziek, van talen, van literatuur of van wat ook blijven bezitten of ze verliezen. Vissen, die in donkere grotten leven zijn blind. Tamme vogels, die hun vleugels niet meer gebruiken, kunnen niet hoger vliegen dan tot boven op de heg. Niets is dwazer dan om eerst jaren door te brengen met iets te leren en om het dan weer te verliezen door het niet te gebruiken.

**UITSLAG RAADSELWEDSTRIJD EERSTE
HELFT 1942**

Vijf kinderen zonden de oplossingen der raadsels in. Zij hebben allen eng hun best gedaan en mogen daarom alle 5 een boek kiezen van f 1.— uit de catalogus van Neerbosch, die daar op aanvraag gratis verkrijgbaar is. Hun namen volgen hieronder met het aantal der goed opgeloste raadsels er achter.

- Joop v. L. te Maassluis 41
- Lientje D. te Hulzen 41
- Elly P. te Zevenbergen 39
- Gerrit F. te Nijmegen 40
- Rie W. te Noordwijk B. 43

BRIEVENBUS

Lientje D. te Hulzen. Mijn dank voor je briefje. Ik hoop voor je, dat je weer een even mooi boek kiest, als die vorige keer. Je vindt het oplossen der raadsels zeker een leuk werkje.

Rie W. Noordwijk B. Daar heb je goed aan gedaan om de oplossingen eens in te zenden. Blijf het maar trouw doen, een mooi boek is telkens het loon voor je moeite.

Allen hartelijk gegroet door de Jeugdredactrice.

LECTUUR VOOR DE JEUGD

ANTHEA, EEN GEVANGEN KONINGSDOCHTER

(Vervolg)

„Hij is een van de Christenen, Edele Heer,” vertelde de man, die had geholpen om hem te vinden, aan Caisius, toen die binnenkwam. „Wij vernamen door een spion, waar hij was, en we namen hem met verscheiden anderen gevangen in een huis aan de buitenkant van de stad.”

Tisim zoals Anthea al vermoed had, was er niet in geslaagd thuis te komen uit de catacomben, toen de brand woedde, en hij had met een aantal mede-Christenen zijn toevlucht gezocht in een ledig staand huis aan de weg naar Appia. Hier had hij zich verborgen gehouden, totdat de soldaten van Nero, door verraad, hun weg naar zijn schuilplaats hadden gevonden.

„Wij brachten hem tot u, Caisius,” zeide de man, die een dergenen was, die opdracht hadden, naar Christenen te zoeken, „want u kent uw plicht.”

„Een Christen!” klonk het op woedende toon uit Caisius mond! Ik wil niet een van die verdierlijke secte in het leven laten, neen, niet één, al was het een van mijn eigen vlees en bloed. Weg met hem!”

Anthea kon een uitroep van medelijden niet terughouden, toen ze den armen Nubiesen jongen zag weggesleept worden door de harteloze mannen, die hem gevangen hadden genomen. Toen hij wegging, wierp hij een achterwaartse blik naar haar over zijn schouder. Zij stond achter Flavia, en zij maakte een snelle, opwaartse beweging naar de hemel.

Tisim zag het en glimlachte, toen vielen de purperen gordijnen achter hem dicht.

Met zijn angstig gezicht in haar gedachten, liep Anthea een der lange gangen van het huis af. Een ogenblik, zonder goed te beseffen, wat zij deed bleef ze even peinzend staan. Een deur in haar buurt ging open, en van achter de zijden voorhangsels, die ze bedekten, hoorde ze de stem van Caisius en van de een of andere vreemdeling. Een zin deed haar opschrikken en tot het besef van haar omgeving terugkeren.

„Het is de plaats, waar Paulus, dien zij „den apostel” noemen, met hen vergadent. Zij zullen daar morgenavond een bijeenkomst hebben en een uur na middernacht zal ik daar met mijn

soldaten zijn, en we zullen ze allen gevangen nemen.”

HOOFDSTUK VII

Een waarschuwing doet een bijeenkomst eindigen

Anthea had slechts één gedachte. „Als ik de Christenen vóór middernacht kan bereiken terwijl zij vergaderen, zullen zij allen gened zijn! Hoe gelukkig, dat ik deze woorden juist hoorde!”

Het uitdenken van een plan, hoe zij haar doel zou kunnen bereiken, had zózeer Anthea's gedachten in beslag genomen, dat zij een zeer belangrijk feit had vergeten, en wel, dat op dezelfde tijd, waarop zij de Christenen moest waarschuwen, Pompilia een feestmaal gaf. De avond van het feest brak aan. Anthea kon aan niets anders denken dan aan de Christenen en toch moest zij zich gereed maken om te bedienen. Zij moest achter Flavia's plaats aan de tafel staan.

Vele vrienden waren uitgenoodigd en slechts weinigen waren verhinderd van de uitnodiging gebruik te maken. Jonge slavinnen zongen en hielden voordrachten. Een groep muzikanten speelde op welluidende instrumenten. Onder het schijnsel van het licht, dat van gouden lampen afstraalde, was het geheel een schitterend schouwspel. Bloemenmeisjes gingen onder de gasten rond en strooiden bloemen op de grond en plaatsten verse kransen op de hoofden der aanwezigen. Flavia lachte en praatte, terwijl de muziek speelde.

„Ik moet gaan!” dacht Anthea wanhopig, „maar hoe?”

Clytie, die een van de bloemenmeisjes was, kwam haar voorbij en Anthea vroeg fluisterend:

„Hoe laat is het?”

„Een uur voor middernacht, volgens de klok in het atrium.”

Anthea wachtte nog even. Een ogenblik was ze in de verzoeking, de vergaderde Christenen te vergeten, die gevangen genomen zouden worden. Echter slechts één ogenblik. Wat het haar ook kosten mocht, ze zou ze redden. Aan haar arm hield zij een klein mandje, waaruit ze rozeladereu in 't rond had gestrooid. Het was bijna leeg,

en het in 't oogvallend, voor zich uithoudende, liep ze in de richting van een der deuren, alsof ze meer bloemen wilde gaan halen. Het lukte haar ongezien het huis en de tuin te verlaten en steeds zongende in de schaduw der huizen te blijven, bereikte Anthea ten slotte de catacomben.

Eenmaal in de vergadering gekomen, begaf ze zich dadelijk naar Paulus om hem alles te vertellen, wat zij gehoord had.

Sommigen begonnen dadelijk naar de uitgang te lopen.

„Laat ons bidden dan zullen we vertrekken,” stelde de apostel voor. „Laten twee van ons tot na middernacht blijven, om hen, die het laatst komen te waarschuwen.”

Toen ze van hun knieën opstonden, zag Anthea, dat Nereus naar Paulus ging, met wien hij een ogenblik sprak, toen keerde hij zich tot haar en de apostel eveneens.

Paulus zeide: „Jonge dochter, gij zijt het aan wie wij deze waarschuwing danken, waardoor vele levens gered zijn. Gave God, dat allen zo getrouw waren als gij! Te zijner tijd zult ge uw beloning ontvangen voor deze dienst in Zijn naam.”

Anthea verblijdde zich over zijn lofspraak.

„Ik zal je naar huis brengen,” bood Nereus aan. Als altijd droeg hij een masker.

„O, hoe kan ik daar terug komen?” riep Anthea uit, en voegde er toen onzeker aan toe, „maar, waar zou ik anders heen kunnen gaan?”

Nereus begreep haar dadelijk. „Bedoel je, dat ze je gemist zullen hebben?”

Ze vertelde hem van het feestmaal, dat gegeven werd en dat stellig tot het aanbreken van de dag zou duren en dat ze ongetwijfeld allang gemist zou zijn en men naar haar gezocht zou hebben.

Nereus antwoordde niet dadelijk, en zij vervolgden hun weg enige minuten zonder spreken. Toen zeide hij:

„Anthea, ik geloof, dat ik in geval je vluchten moet, je ergens zou kunnen brengen, waar je verborgen zou zijn. Men weet nooit wat er gebeurt — een nieuwe keizer —” hij voltooide de zin niet, hoewel hij op zijn gewone fluisterton sprak.

„Hoe kun jij, die zelf een slaaf bent, mij helpen?” vroeg Anthea verwonderd. „De familie Antonius heeft een buitengoed bij Pompei, en daar in die uitgestrekte gronden zou je nooit gevonden worden, en op die plaats zijn er meederen, die de waarheid gevonden hebben. Wil je nu met me meegaan? Ik zal je bij een Christen vrouw brengen, die je verborgen zal tot ik de nodige schikkingen heb gemaakt.”

Anthea dacht een ogenblik na over het voorstel van Nereus. Als hij in de gunst stond van Antonius of Lucan was hij misschien in staat meer te doen, dan een gewone slaaf zou vermogen.

„Wil je?” drong hij aan, daar Anthea nog steeds zweeg.

„Ja — misschien kan dat een weg naar de vrijheid voor mij zijn!”

Nereus slaakte een uitroep van verlichting en het tweetal bleef op een hoek staan.

„We moeten deze kant uit,” zei hij, maar zij bewoog zich niet.

„Wacht — Nereus —” Anthea bleef enige ogenblikken peinzend staan, toen ging zij voort: —

„Nee, ik moet terug naar Flavia, want zij is nog in de duisternis. Ik verachtte haar eerst, want ik zag alleen haar zelfzucht, maar nu heb ik leeren inzien, dat zij heel anders en veel beter is, dan ik eerst dacht. Iets in mij, zegt me, dat ik naar Flavia moet terugkeren, Nereus, en dan zal ik met je meegaan.”

„Dan zal je met me meegaan! Maar denk je dan, dat Flavia je vrij zal laten na zulk een bekentenis?”

„Ja, want zij heeft een schuld aan mij, en zal die willen afllossen. Haar eergevoel zal haar niet toelaten mijn verzoek te weigeren.”

Men had Anthea gemist en slaven hadden in de omgeving naar haar gezocht.

Het feest was op zijn hoogtepunt toen Anthea het huis nadende. Zij kon de muziek en de juichkreeten horen. Dadelijk snelden slaven toe om haar in ketenen te slaan, maar Anthea beval op een toon van gezag, dat aan Flavia gezegd moest worden, dat zij terug was en dat zij haar alleen wenste te spreken. Zo'n eigenaardig verzoek was bijna niet te geloven, maar Anthea herhaalde het op zulk een bevelende toon, dat, terwijl enige slaven in de portiek de wacht over haar bleven houden, een paar andere heengingen om haar boodschap over te brengen.

Even later verscheen Flavia. Zij wierp een onderzoekende blik op Anthea; toen beduidde ze met een bevelende beweging van haar met juwelen getooid hand, dat de mannen zich moesten terugtrekken.

„Spreek!” beval Flavia kortaf.

„O, edele Flavia,” zeide Anthea ernstig, „ik heb u iets van belang mede te delen; hoe ge het zult opvatten, weet ik niet. Eerst heb ik geen beloning gevraagd voor de geringe dienst, die ik u enige dagen geleden, bewezen heb, maar thans vraag ik die: wil geheim houden, alles wat ik tot u ga zeggen, en sta mij toe, ongehinderd uit uw tegenwoordigheid te vertrekken, zonder bestraft te worden voor mijn verdwijnen van het feest, zonder uw toestemming daarvoor te hebben gevraagd.”

Flavia aarzelde een ogenblik en antwoordde toen: —

„Spreek vrij uit, zeg me alles wat je op je hart hebt, ik houd mij aan mijn woord.”

Toen vertelde Anthea, dat zij een Christin was, dat zij de geheime bijeenkomsten der gelovigen bijwoonde, hoewel ze niet vertelde, hoe ze er toe was gekomen daarheen te gaan en ook niet waar die bijeenkomsten gehouden werden. Zij sprak voornamelijk over die godsdienst, die Flavia verachtte, van wat die leerde, en van de vrede, die haar hart vervulde.

Flavia keek Anthea verwonderd doch peinzend aan, toen riep ze plotseling uit, zich herinnerend, waar zij waren: —

„Ga terug naar je verblijf, Anthea — onmiddellijk! Ik zal op een andere tijd met je praten! Ik zal je overtuigen van je dwaling. Ik moet naar het feest terugkeren. Ik hoop, dat niemand je gehoord heeft. Ik zal later met je spreken over die afschuwelijke godsdienst.”

„Dat zul je niet!”

Beide meisjes schrikten hevig op, toen haar met donderende stem, deze woorden in de oren klonken. Beide keenden zich vol angst om en zagen Caius, die Anthea met van woede flikkerende ogen aanzag.

„Ik heb je stichtelijke bekentenis gehoord, slavin!” ging hij voort, terwijl hij in zijn handen klapte. „Mijn dochter moge zich gebonden achten door haar belofte, maar daar kan ik mij niet aan storen!”

Op zijn bevel waren een aantal slaven toegesnel, en hij wees op Anthea, die als verlamd van schrik was, en te overrompeld om zich te bewegen of iets terug te zeggen.

„Zij is een aanhangster van die verfoeilijke godsdienst — een Christin,” zeide hij. „Slaat haar in ketenen en brengt haar naar de kerkers van Nero, om voor de leeuwen geworpen te worden.”

De slaven gehoorzaamden aan het bevel en Anthea werd weggesleurd.

(Wordt vervolgd)

EEN EN ANDER UIT HET LEVEN VAN
WILLIAM BOOTH

Afstand van het predikantschap en
opwekkingswerk

In het jaar 1861 woonden de heer en mevrouw Booth de Vergadering bij. Drie dagen lang werd gehandeld over de vraag of de heer Booth als predikant van een vaste gemeente zou worden aangesteld of dat hij zich geheel aan Evangelisatiewerk zou mogen wijden. Eerst scheen het, dat dit laatste hem zou worden toegestaan, maar toen kwam plotseling een voorstel ter tafel, dat hij wel als vaste predikant in een gemeente zou worden aangesteld, maar dat het hem zou toegestaan worden een schikking te maken met zijn collega's waardoor een gedeelte van zijn tijd voor evangelisatie-werk vrij kwam. Eer zij, die op Booth's hand waren, tijd hadden gehad om van hun verbazing te bekomen, werd het voorstel door een grote meerderheid aangenomen. Opstaande en zich buigende over haar zitplaats op de galerij, klonk de heldere stem van mevrouw Booth door de vergaderzaal met het éne woord, „nooit”!

De heer Booth sprong op, en met zijn hoed in de richting van de deur wuivende, verliet hij de zaal, hij wachtte zijn vrouw op onder aan de trap van de galerij, en samen besloten zij op God te vertrouwen voor de toekomst en het werk te gaan doen, dat volgens hun vaste overtuiging hun roeping was. Hiertoe overgehaald door vrienden, besloten zij het plan der Vergadering ten uitvoer te brengen, maar na een paar weken vonden zij het onmogelijk. Booth schreef toen een lange brief met uitleggingen aan den President der Vergadering, afstand doende van zijn ambt als predikant der kerk, en besluitende met de betekenisvolle zin:

„De toekomst zal meest nadrukkelijk en overtuigend beslissen of mijn tegenwoordige daad goed dan wel verkeerd is. Ik wacht rustig de beslissing af.”

Zij behoefden niet lang te wachten op een werkkning, die hoopvol en bevredigend was. Een predikant, die te Gateshead een tijdlang een collega van Booth was, stond nu in Cornwall, van waar hij een hartelijke brief aan den heer en mevrouw Booth zond en hen uitnoodigde, opwekkingsbijeenkomsten in zijn gemeente te komen houden. Op die wijze begon een reeks van bijeenkomsten in Cornwall, die achttien maanden duurde. Niet minder dan zeventuizend personen leg-

den in die tijd getuigenis af van hun bekering. Na een verdere reeks van goedgeslaagde bijeenkomsten in Cardiff en elders, besloten zij zich in Londen te vestigen om van daar uit als een centrum te werken.

William Booth vindt zijn bestemming

In 1865 trokken de heer en mevrouw in een huis te Hammersmith. Dadelijk ontving de heer Booth een uitnodiging, die hij aannam, om opwekkingsdiensten te houden in een oude tent, die in de Theemstraat, Whitechapel, stond. Van het begin af werden die bijeenkomsten goed bezocht. Na zes weken in deze tent te hebben gewerkt, schrijft de heer Booth in het blad „The Christian”: —

„Meer dan twee derde van de arbeidersklassen komen nooit over de drempel van een kerk of kapel, maar brengen de Zondag door met luieren, pret maken of op de een of andere manier geld te verdienen. Dientengevolge zijn tien duizenden volkomen onbekend met het Evangelie en daar zij de gewone godsdienstoefeningen, waar Gods liefde voor hen, verkondigd wordt, niet bijwonen, is het duidelijk, dat er, om hen te bereiken, buitengewone maatregelen, gebruikt moeten worden.”

Op zekere stormachtige nacht woei de oude tent in elkaar. Voor de zondagen was de heer Booth genoodzaakt een danslokaal in gebruik te nemen. De week-diensten werden in de openlucht gehouden, en duurden dikwijls tot tien of elf uur, en zelfs later.

Toen hij op zekere avond om bijna middernacht thuiskwam, liet William Booth zich in een stoel vallen en riep hij uit: „O, vrouw, ik heb mijn bestemming gevonden! Toen ik vanavond de deuren der schitterend verlichte jenever-paleizen voorbijging, leek het mij toe, alsof een stem mij in de oren klonk: „Waar kunt ge gaan, om zulke heidenen te vinden als deze?” Ik kreeg het gevoel, dat ik ten koste van alles mij moest gaan wijden aan deze menigten in het Oost-Einde van Londen.”

Na enige ogenblikken van overpeinzing en gebed, antwoordde mevrouw Booth, „nu, als je voelt, dat dat je werk moet zijn, doe het. Wij hebben tot dusver op den Heer vertrouwd voor ons onderhoud, en wij kunnen wederom op Hem vertrouwen!”

Tot dusver hadden zij in hun onderhoud voorzien, door te collecteren als zij een welgesteld gehoor hadden. Maar om dit te doen onder de dood arme bevolking van het Oost-Einde was onmogelijk. Zij hadden toen nog niet de vrijmoedigheid die later tot hen kwam, destijds zagen zij er zelfs tegenop om te collecteren voor zaalhuur. Nauwelijks echter was de beslissing genomen of de voorgenomen stap ontving de goddelijke goedkeuring. Er kwam een brief van den heer Samuel Morley, waarin hij zijn warme belangstelling in het werk uitsprak en den heer Booth uitnodigde bij hem te komen. Een flinke cheque was het gevolg en de belofte, dat zo nodig meer zou volgen. En zo begon een nieuw tijdperk in het leven van William Booth.

Het leger des Heils

Dit nieuwe werk was eerst bekend als de „Oost Londen Zending” maar na enige jaren verspreidde het zich naar plaatsen daar ver vandaan. De heer Booth had al heel gauw begrepen,

dat wilde de verandering, die in zijn bekeerlingen had plaats gegrepen van blijvende aard zou zijn, hun van het begin af aan, het besef moest worden bijgebracht, dat zij waren „gered om te reddlen.”

Op deze wijze opgevoed, zochten mannen en vrouwen, als ze in Oost Londen tot de kennis van God waren gekomen, wanneer zij elders op hun woonplaats waren teruggekeerd, anderen te winnen en begonnen op deze wijze, werk van dezelfde aard in verschillende delen van het land. Als een gevolg, werd na enige jaren, de naam „Oost Londen Zending,” veranderd in „De Christelijke Zending”. In 1870 werd een huis in Whitechapel Road aangekocht en het eerste Hoofdkwartier gevestigd — een belangrijke stap voorwaarts, tot wat eertlang een uitgebreid en waarlijk buitengewoon werk zou worden. In dit centrum konden nu geregelde bijeenkomsten van verschillende aard, zonder onderbreking gehouden worden. Een wekelijkse Heiligings Bijeenkomst, geleid door den oudsten zoon van William Booth, werd van ver-reikende invloed. Dagelijkse Gebeds-avonden waren ook van groot belang, op deze werden menigten van zondaren bekeerd, of reeds bekeerden in hun geloof versterkt. Uit het getuigenis door velen hunner afgelegd sprak dikwijls een treffende blijdschap.

(Wordt vervolgd)

ZWANEN

Welke vogel zou je kiezen, als ik je vroeg, welke Hollandse vogel je 't mooist vindt. 't Zou een moedelijke kreus zijn, maar ik denk toch, dat velen van jullie de pauw zouden kiezen, als we dan de pauw boven aan zetten, omdat hij zulk een prachtige staart heeft en zoo schitterend blauw en brons gekleurd is, dan denk ik toch, dat de zwaan nummer twee op ons lijstje zou komen. Wat mijzelf betreft, ik geloof, dat ik voorkeur aan de zwaan zou geven boven de pauw, omdat hij zulk een bevallige hals heeft en zoo fraai roomachtig wit is.

Het is echter alleen in het water, dat de zwaan echt mooi is. Zijn bevalligheid verdwijnt helemaal als hij loopt te waggelen op de oever of vliegen gaat. Als de zwaan vliegt, lijkt het alsof hij zijn kop zo ver mogelijk naar voren duwt, zonder twijfel om zichzelf in evenwicht te helpen houden. Het effect hiervan is, dat zijn hals als een rechte lijn vooruit steekt, zodat je niet kunt begrijpen, dat die zelfde hals, zulk een fraaie kromming kan maken.

Behalve dat de zwanen op het land ver van bevallig zijn, zijn ze ook vrij gevaarlijk. De vlerken van de vogel zijn buitengewoon sterk en het is meer dan eens gebeurd, dat zij het been van een man ermee gebroken hebben. En daar zwanen een heel wisselvallig humeur hebben, is het maar beter om op een afstand van ze te blijven.

In het water zijn zij beminnelijker gestemd, en zwemmen dikwijls tot vlak bij de boten, in de hoop wat voedsel te zullen krijgen.

De pauw en de zwaan, hoewel ze zulk een fraai uiterlijk hebben, bezitten alles behalve fraaie stemmen, maar ja, je kunt niet alles hebben! Men zegt echter dat de zwaan ééns in zijn leven prachtig zingt — even voor dat hij sterft.

In den ouden tijd werd alleen bij heel bijzondere gelegenheden een zwaan gedood om opge-

geten te worden. Hij werd dan prachtig opgediend. Als gebrad laat de zwaan echter veel te wensen over, daar zijn vlees ontzettend taai is. Wij zien de zwanen meestal in de vijvers van parken en buitenplaatsen, of in de grachten van sommige steden, en deze zwanen zijn min of meer tam, maar in minder bevolkte oorden, vindt men op de verschillende wateren ook vele half wilde of geheel wilde zwanen.

Jonge zwanen zijn niet wit maar grijsachtig en helemaal niet mooi. Uit het sprookje van Andersen, waarin hij vertelt van het lelijke eendje, dat bij het opgroeien een zwaan bleek te zijn, weten we hoe lelijk een jonge zwaan kan zijn.

BLADVULLING

Het diepst bekende punt in de oceaan is nabij het eiland Guam in de Stille Oceaan. Hier peilde het Amerikaanse schip Nero een diepte van 5.269 vademen, of 2.612 voet meer dan de hoogte van Mount Everest, de hoogste top der wereld. Leven is gevonden te bestaan op een diepte van 4.173 vademen.

BLADVULLING

Het is het werk van vorige dagen, dat wij niet afmaakten, die het werk van heden tot een onoverkomelijke last maken. De dag waarop we geen aandacht voor ons werk hebben, de dag waarop we ronduit lui zijn, de dag waarop wij ons van ons doel laten afbrengen, vormen een berg van verwaarloosde of half afgemaakte taken. De zekerste weg om alle plezier in ons werk te verliezen, om moedeloos en verdrietig te worden, is het verwaarlozen van de taak van heden en die te laten liggen tot morgen. Wil je succes in je leven hebben meer dan van je vroegste jeugd af tot stelregel: „Stel nooit tot morgen uit, wat je vandaag doen kunt.”

OM TE ONTHOUDEN

Goede dingen verzuimen is even verkeerd, als verkeerde dingen doen.

Denk er aan, dat er niet meer tijd nodig is om beleefd en vriendelijk te zijn, dan er is om onbeleefd en humeurig te zijn.

Wat je wilt, dat een ander zal verzwijgen zwijg dat eerst zelf.

Goede gedachten zijn een onovertroffen wapenrusting.

BLADVULLING

We verbazen ons wel eens over alles wat Edison in zijn leven heeft voortgebracht en als we dat doen zal het ons goed doen om één ding van hem te onthouden. Een vriend, die hem gekend had, sinds hij een jongen van veertien jaar was, zeide van hem, dat hij in zijn leven nooit een dag in ledigheid had doorgebracht. Dat is één van de redenen van Edison's welslagen. Nu kunnen we niet allen Edison's zijn, maar toch kunnen ook zij, die slechts middelmatige gaven hebben ontvangen het door rusteloze vlijt en ijver een heel eind brengen.

Oplösungen der raadsels 2de helft 1941

No. 43. Kwadraatraadsel.

p	o	l	s
o	v	e	n
L	e	v	i
s	n	i	p

No. 44. Ladderraadsel.

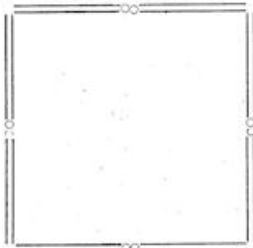
Ommen
paard
linge
onder
schot
seine
isaac
netta
gouda

Oplossing

No. 45. Kruisraadsel.

J
Kat
Hanna
Januari
haard
era
i

No. 46. Wie kan dat?

No. 47. Wat krijg je?
Kampeertent.

No. 48. Welk woord?

Thermometer
tor, meer, het, m.

No. 49. Letterraadsel

Boekhandel

No. 50.
Kwadrat-
raadsel

n	a	a	m
a	n	n	a
a	n	n	a
m	a	a	n

No. 51. Ladderraadsel.

Beer
ilse
lamp
toon
hark
oost
valk
erwt
noot

Bilthoven

No. 52. Zeven verborgen meisjes-
namen: Hilda, Sonja, Irene, Bella,
Paula, Ida, Reina.

No. 53. Kruisraadsel.

A
mus
bisam
Britsum
Australië
Bonaere
beleg
vis
ë

No. 54. Welke vogel?
Kanarie.

No. 55. Welk woord?
Mierikswortel
mier, kies, wol, rot.

No. 56. Letterraadsel
Palestina.

No. 57. Kwadraatraadsel

b	a	l	k
a	k	e	r
L	e	n	a
k	r	a	m

No. 58. Ladderraadsel.

Dolk
otto
elst
trap
idee
nain
cham
haas
emma
meer

Doetinchem

No. 59. Bloemenraadsel.

Madelief
akelei
doronicum
edelweisz
lathyrus
iris
erica
fuchsia

No. 60. Veranderraadsel

Hen in kip: hek - hok - kok -
kop - kip.

Warm in koud: walm - wal -
wol - bol - bod - boud - koud.

No. 61. Kruisraadsel

V
kip
Hanna
Finkega
Vinkeveen
brevier
leest
mes
n

No. 62. Welk woord?

Kommandant.
tom, mand, kan.

No. 63. Letterraadsel.

Bijvoegsel.

No. 64. Kwadraatraadsel

s	l	a	k
L	e	n	a
a	n	n	a
k	a	a	s

No. 65. Kruisraadsel

F
dra
baars
Drenthe
Frankfort
Dalfsen
groet
erf
t

No. 66. Welke bloem?

Sneeuwlok.

LECTUUR VOOR DE JEUGD

ANTHEA, EEN GEVANGEN KONINGSDOCHTER

(Vervolg)

Anthea zat in een hoek van de donkere gevangenis op het stroo en dacht aan haar thuis in Brittannië, haar dorp onder de eikebomen, waar op de zo aangename middagen het zonlicht door-speelde. Vele andere Christenen waren met haar, ook Tisim, de arme Tisim, die nu geen gouden ring meer door zijn neus had, want die was hem door een diefachtigen gevangenvaarder ont-stolen. Plotseling werd ze in haar gedachtengang gestoord, door enige opschudding aan het einde van de lange kerker. Op haar toegesnel, vergezeld door een gewapende wacht, kwam haar meesteres, Flavia!

„Anthea!” Flavia strekte haar handen uit en was niet in staat meer te zeggen. Haar ogen vulden zich met tranen toen zij de van vocht druipende muren zag, het vervuilde stroo en de stenen vloer, maar zichzelf weer dadelijk meester, sprak ze op haastige toon: — „mijn lieve Anthea, ik ben gekomen om je te bevrijden, als ik kan. Mijn vader weet niets van dit bezoek, ook zou hij dit niet toestaan, maar ik heb vele vrienden in het paleis van Nero, en zij willen je helpen om van hier te vluchten.”

Anthea drukte Flavia's hand en mompelde: — „Mijn dank, Edele Flavia!”

„Enige mij bekende hooggeplaatste personen hebben van Nero gedaan weten te krijgen, dat je volkomen vergiffenis zal geschonken worden,” ging Flavia voort, „als je dadelijk met mij naar de tempel van Jupiter wilt gaan en alleen maar wat wierook voor zijn altaar wilt branden. Je behoeft je enkel maar voor een paar getuigen te ver-tonen. Ga onmiddellijk met me mee, Anthea!”

Anthea keerde zich half van Flavia af. Vrijheid! Welk een verzoeking! Zij zag de bescheiden maar nieuwsgierige blikken van de andere gevangenen in haar omgeving. Niet in staat dadelijk een antwoord te geven, vroeg ze: —

„Waar zou ik heen moeten gaan, edele Flavia? Ik ben een slavine en je zegt, dat je vader —”

„Heb daar geen zorg over, want ik heb be-schikt om je te verkopen aan Lucan Antonius, de broeder van mijn vriendin Antonia. Het schijnt, dat hij je eens gezien heeft, toen ik een bezoek bracht aan zijn paleis en ik heb het aan zijn in-

vloed te danken, dat ik verlof kreeg om je hier in de gevangenis te bezoeken. Door hem ben ik in staat je vrijheid aan te bieden.”

„Lucan!”

„Waarom aarzel je?” ging Flavia voort in grote verbazing. „Je weet, dat de familie Antonius een van de voornaamsten in Rome is. Als je in hun bezit komt, heb je niets te vrezen.”

„Dat is het niet —” onwillekeurig hief Anthea haar hoofd fier omhoog. „Ik ben een Christin, Flavia, en ik kan mijn Heere niet verloochenen, om een offer te brengen aan een afgod is tegen mijn geloof, ik wilde, dat ik u en den edelen Lucan naar waarheid kon danken, maar ik kan geen loslating uit de gevangenis aanvaarden ten koste van mijn geloof.”

„Ik zou bijna zelve een Christin worden,” waren Flavia's afscheidswaarden. „Je kracht is zo bewonderenswaardig. Ik wou, dat ik wist, wat het is, dat je zo sterkt en zo kalm doet blijven.”

Anthea was bedroefd, maar zij had geen be-rouw over haar besluit. Zij had haar keuze ge-maakt. Zij was bereid voor haar Christus te ster-ven.

Wederom waren een eindeloze dag en nacht voorbijgegaan toen Anthea, Nereus zag binnen-komen, evenals Flavia begeleid door een ge-vangenvaarder.

„Ach, Nereus, je bent gelukkiger dan ik!” zei de Anthea, terwijl het tweetal een weinig afge-zonderd van de anderen stond. „Ik,” zei Nereus, „zou geen wierook branden voor deze heidense goden, maar ik ben een man, in staat om te ver-dragen. Jij bent maar een jong meisje, en ik ge-loof zeker, dat je geen heel grote zonde zoudt begaan, als je slechts deze éne keer toegaf. Ik denk, dat het wel zó geschikt kan worden, dat je niets behoeft te zeggen, doch alleen maar een weinig wierook op Jupiter's altaar zoudt behoe-ven te branden.”

„Spreek je uit naam van Lucan?” vroeg An-thea. „Hoe heb je het gedaan gekregen om mij hier te bezoeken? Ik weet, dat het niet geoor-loofd is.”

Om zich heen ziende, ten einde zich te overtui-gen, dat niemand luisterde, legde Nereus uit:

„Het gehele gezin Antonius behoort tot de Christenen, beide Lucan en Antonia, evenals hun vader en hun moeder. Omdat zij zulk een vooraanstaande positie bekleden, begrijp je wel, hoe voorzichtig zij moeten zijn. Ook zij hebben vijanden, die gaarne een voorwendsel, welk dan ook, zouden gebruiken om hen ten ondergang te brengen. Ik ben bij je gekomen, Anthea, om je over te halen te doen wat ik je voorstel, en toch bewonder ik je om je moed.”

„Dring niet bij mij aan, Nereus. Ik vergeet niet, dat mijn moeder een koningin was. Ik wil haar niet onwaardig zijn.”

„Als je in het gezin van Antonius komt, zouden de zaken heel anders voor je zijn. —” Nereus aarzelde, toen nam hij haar hand en ging voort: „Ik heb een bevoorrechte positie, Anthea, en kan je veel aanbieden. Ik kan je trouwen, als je dat zoudt willen, al denk je, dat ik maar een slaaf ben —”

Anthea keerde zich af, en maakte haar hand uit die van Nereus los.

„Misschien op een andere tijd,” zeide ze haperend, eigenlijk niet goed wetend, wat zij zeide, overrompeld door Nereus' woorden als zij was, want zij had in de verste verte niet verwacht, dat hij iets dergelijks zou zeggen. „Het is te laat voor dit alles nu, en daarenboven —”

„Houdt je van iemand anders?”

Anthea had haar zelfbeheersing herwonnen. „Er is iemand aan wien ik veel denk, maar eigenlijk heeft het geen zin en weet ik niet goed wat ik zeggen moet, want het is onmogelijk na hem slechts ééns gezien te hebben en dat nog maar kort, slechts enkele ogenblikken en toch —”

„Lucan?”

„Ja.”

Een ogenblik zwegen zij beide, toen zeide Nereus: —

„Ik zal de hoop niet opgeven, Anthea. Ik ga voort met voor je te bidden, en te werken als dat mogelijk is.”

Tot Anthea's verbazing en vreugde, kwam Flavia haar nogmaals in de gevangenis bezoeken. Anthea zag dat er iets was, dat het romeinsche meisje ongelukkig stemde. Flavia bekende haar dan ook, dat zij niet in staat was te eten of te slapen, zozeer werd zij vervolgd door de gedachte aan haar slavin, in de gevangenis. Anthea bleef echter even standvastig als bij Flavia's eerste bezoek.

„Helaas, arme Anthea!” riep Flavia uit, „besef je het dan niet — morgen zal het je laatste dag op aarde zijn!”

„Flavia, ik kan niet geloven, dat het waar is, dat ik ga sterven. Wil je nog één poging voor mij wagen?”

„Ja, ja, ik wil alles doen, wat ik maar met mogelijkheid kan!”

Een straal van nieuw opgewekte hoop gleed over Flavia's bleek bekommerd gelaat.

„Ga naar Paulus en vraag hem om voor mij te bidden, want als ik in 't leven blijf, dan denk ik, dat ik je helpen kan, Flavia, en misschien ook nog anderen.”

Flavia aarzelde niet, zoals Anthea gevreesd had, dat zij zou doen. „Zeg mij, waar ik hem vinden kan, drong zij aan.

Anthea keek om naar Tisim, die in een hoek zat te bibberen van de koude en er doodongelukkig uitzag. Zij wenkte hem om bij haar te komen.

„Waar kan Paulus gevonden worden? Weet jij dat soms?”

Tisim wist het.

Enige ogenblikken later was Flavia op weg naar Paulus, en een last was van Anthea's hart afgewenteld.

„Hij zal voor mij bidden!” herhaalde zij telkens en telkens weer bij zichzelf. In haar slaap volgden haar die woorden en wekten haar de volgende morgen. Waren zij een spotkreet, om haar te vervullen met valse hoop? Was Flavia er in geslaagd Paulus te vinden?

Plotseling was de gevangenis vol soldaten. Er was een ogenblik van opwinding, toen klonk kalm het bevel:

„Naar de arena!”

HOOFDSTUK VIII

Voor Nero

Wel hadden de Christenen deze oproeping naar de arena, dag op dag verwacht, maar nu zij kwam, werden zij er toch nog door overrompeld. De gevangenen drongen oopen in een angstige groep, en trachtten elkaar moed in te spreken. Een van de oudere mannen trad in hun midden en sprak: —

„Geliefde broeders en zusters, laat ons aan onze vervolgers tonen hoe ware Christenen sterven. Denkt aan hetgeen onze broeder, de apostel Paulus, aan ons schreef in zijn brief eer hij tot ons kwam, hier in Rome: — „want ik houde het daarvoor, dat het lijden dezès tegenwoordigen tijds niet is te waarden tegen de heerlijkheid, die ons zal geopenbaard worden! Laten wij ons door het gebed voorbereiden!”

De Christenen hadden slechts weinig ogenblikken om te bidden, eer de gevangenvaarders de kerker weder binnentraden, ditmaal met hun armen vol witte gewaden, die de ter dood veroordeelden voor de gelegenheid moesten aantrekken. Anthea wierp een lang, lohangend kleedingstuk over haar hoofd. Als gouden lokken staken haar lange blonde haren er tegen af.

Boven hun hoofd was een geluid van vele voetstappen, en het gerinkel van vele ketenen. Een golf van licht stroomde de donkere gevangenis binnen, een lange zonnestraal scheen op de natte zwarte muren en de stille groep van in 't wit geklede martelaren. Even later openden zich de zware deuren, die leidden naar de wereld daarbuiten. De gewone stilte van de gevangenis was verbroken, en er was een geluid van vele stemmen en haastige voetstappen in alle richtingen, dat door de dikke muren drong.

Na de duisternis der gevangenis, werd Anthea zo verblind door het stralende zonlicht, dat zij gedurende enige ogenblikken bijna niet kon zien. Toen ze haar omgeving weer goed kon onderscheiden, zag ze zichzelf in een groep Christenen, juist zoals in de gevangenis, maar dit was een geheel andere plaats. Er was een blauwe hemel boven haar, hoe stralend en prachtig na al de duisternis in de kerker!

Ze stond in de arena van het grote Coloseum, volgepakt met de opgewonden duizenden van Rome's bevolking.

„Als Paulus gebeden had, zou ik gered zijn geworden,” dacht Anthea.

Ze veegde snel een paar tranen uit haar ogen weg.

Toen de Christenen de gevangenis verlieten,

hadden de bewaarders kransen van bloemen over hen geworpen, en zij waren gereed voor het offer. Anthea's lang gouden haar droeg een kroon van jasmijn en rozen. Zij had zichzelf dikwijls op dezelfde wijze getooid voor een van Flavia's feesten.

EEN EN ANDER
UIT HET LEVEN VAN WILLIAM BOOTH

In 1878 was het werk, zonder enig vooropgezet plan, uitgegroeid, beide in aard en discipline, tot een leger. Booth — de algemeene Super-intendant — werd door zijn helpers dikwijls aangesproken als „Generaal”, en andere leiders werden door hun bekeerlingen „kapteins,” genoemd. Op zekere morgen werd Booth's zoon, Bramwell, met Railton (een van de ijverigste werkers in de Zending) opgeroepen tot een bespreking met Booth. Destijds was juist een aanvang gemaakt met de Vrijwilligers Beweging, die door het publiek ten zeerste bespot werd. In een artikel, dat de heer Railton schreef, kwamen de woorden voor: „Wij zijn een leger van vrijwilligers,” toen hij dit voorlas, riep Bramwell uit: „Zeg eens, ik ben niet maar een vrijwilliger, ik ben een vast aangestelde of niets!” Booth keek zijn zoon een ogenblik peinzend aan en toen naar de tafel komende, leunde hij over Railton's schouder, nam de pen uit zijn hand, haalde het woord „Vrijwillig”, door en schreef in de plaats „Salvation”. (Redding).

„De uitwerking”, zegt Bramwell Booth, „die dat woord op Railton en mij had was buitengewoon. We sprongen beide op; ik herinner me dat ik uitriep: „God zij dank daarvoor,” en Railton was even enthousiast”.

Deze tweede verandering van naam tekende het begin van die werkwijze, die het Reddings (Heils) leger van invloed zou doen zijn over de ganse wereld. Het zette dadelijk een nog ingespannener strijd op touw tegen zonde en armoede, het was een nieuwe oproep tot de wapens.

Onder de naam „Christelijke Zending” was er betrekkelijk weinig aandacht geschonken aan de beweging en zijn werkers. Maar het nieuwe leven, dat kwam met de verandering van naam en het aannemen van militaire methoden en wetten, wekte al de vijanden van rechtschapenheid tot een woedende tegenstand op. Van het begin af nam het Leger een vaste houding aan tegen alcoholiese dranken in iedere vorm, en maakte algehele onthouding tot een voorwaarde van het lidmaatschap. In de slechtste buurten werden nu, weer of geen weer, geregeld openlucht-bijeenkomsten gehouden; de ruwste bekeerlingen legden getuigenis af in dezelfde straten en werkplaatsen, waar ze nog woonden en arbeidden onder mannen en vrouwen, die hen goed gekend hadden toen ze nog onbekeerd waren. Er werd een uniform gedragen, zodat iedereen kon zien, dat de drager tot het Leger behoorde en Christus en zijn zaak voorstond. Dit alles was te veel voor hen, die leefden en fortuin maakten uit de zwakheid en de onwetendheid van het volk. Op verschillende plaatsen vormden zich benden, samengesteld uit de grootste boeven van de buurt, die, verhit door drank, de weerloze Heilsleger-mensen volgden en mishandelden. De overheid greep niet met politie-macht in. De Heilsleger-aanhangers werden dikwijls naar de gevangenis gezonden en be-

boet, voor rustverstoringen waarvan alleen hun vijanden de schuld droegen. De meest onzinnige berichten en geruchten, werden door de nieuwsbladen verspreid, tot zelfs in de kerken de predikanten tegen het werk begonnen te preken, en hun hoorders waarschuwden om zich niet met het Heilsleger in te laten. Maar door dit alles liet William Booth zich niet van zijn stuk brengen, nooit werd hij ontmoedigd, en toen er allerlei geruchten de rondte deden omtrent betrouwbaarheid en eerlijkheid, vervolgde hij in alle stille zijn weg, tot zijn vrienden zeggende: „God zal voor mij strijden: ik moet wachten en mijn makers moeten met mij wachten”.

De dood van mevrouw Booth en het „Donkerst Engeland”-plan.

Wij weten nu allen, dat William Booth zijn zaak won, maar juist toen het scheen, dat men begon zijn werk te begrijpen, kwam zijn grootste persoonlijke smart tot hem. Er werd ontdekt, dat mevrouw Booth leed aan een ongeneeslijke ziekte. Hoe overweldigend deze slag was voor den moedigen man, zou alleen gemeten kunnen worden, als het mogelijk was te beschrijven hoe volmaakt de vereniging van hart en leven de hunne was geweest, vanaf de dag, dat zij elkaar voor het eerst hadden ontmoet. Er bestaan weinig voorbeelden van een zo volmaakte en harmonieuze verbintenis.

William Booth bracht zovele uren als hij met mogelijkheid kon uitsparen van het steeds zich uitbreidende werk van het leger, aan de sponde van zijn vrouw door. Daar schreef hij het grootste deel van het boek „In donkerst Engeland en de weg er uit” — een boek, dat een geheel nieuw licht wierp op het lijden en de ontberingen van de armen en verdrukten overal. Want afgezien van de wijze waarop het Leger zelf werkte, volgens de daar in aangegeven methode, zijn de ontwerpen die door Booth in dat boek zijn voorgesteld, ten uitvoer gebracht door regeringen en filantropen over de ganse wereld.

Zo lang zijn vrouw er toe in staat was, besprak Booth de verschillende hoofdstukken met haar. Maar de tijd kwam, dat dit onmogelijk was.

Eén korte aanhaling uit zijn dagboek kan ons iets doen aanvoelen van wat die scheiding voor hem betekende: —

„Ik zond ze allen heen, daar ik het overige van de nacht met haar alleen wilde zijn. Wat er die nacht voorviel kan nooit openbaar gemaakt worden. Ik zal het mijzelf nooit volledig kunnen herinneren, totdat de dag der eeuwigheid aanbreekt. Het was een hernieuwing van al de tedere liefelijkheid en gedeeltelijke verrukking der dagen onzer eerste liefde. Het leek ons, geloof ik, beide toe, niettegenstaande de droeve omstandigheden van het ogenblik, een herhaling te zijn, van de onvergetelijke uren, die wij tesamen in de dagen onzer verloving doorbrachten. Ik weende, bad en juichte. We waren tesamen in de Jordaan. Zij vatte mijn hand en de ring van haar vinger nemende schoof zij die aan de mijne en zeide: „met dit teken waren wij verbonden voor de tijd en nu zijn wij er mee verbonden voor de eeuwigheid. Ik kuste haar en beloofde, dat ik trouw zou zijn aan de gelofte en de hare, de hare alleen zou zijn, voor altijd en altijd.”

Op 4 October ging mevrouw Booth tot het betere leven over, en werd tien dagen later op het Abney Park kerkhof ter ruste gelegd.

Alleen en zonder het bijzijn der moedige vrouw, die vanaf het eerste uur hunner kennismaking de zuivere bedoelingen van zijn ziel had begrepen, wijdde Booth zich aan de uitgave van: „In donker Engeland en de weg er uit”, waarin zijn grote ontwerp was verklaard voor de opheffing van hen, die hij aanduidde als „de ondergedompelde tienden”. Vrienden en voorstanders van zijn werk verblijdden hem door bijdragen. In October vroeg hij om £ 100.000; in Februari had hij £ 108.000 ontvangen, waarmede hij in staat was om op gang te brengen, wat nu overal bekend is als het Sociale werk van het Heilsleger. Maar de ondersteuners van het kwade, en zij, die zich verrijken door misdaad en onwetendheid, zijn geheel ontbloot van medegevoel. En in het begin, deed juist het succes van het Donkerst Engeland ontwerp een nieuwe storm van misverstand en verguizing over William Booth losbreken. Zó veranderd was echter de beste publieke opinie, dat terwijl zijn vijanden raasden en onbewezen beschuldigingen tegen hem verspreidden, er toch velen in hem geloofden, en een gerechtelijk onderzoek door onpartijdige rechters, had zijn volkomen rechtvaardiging tot uitkomst.

(Slot volgt)

DE AAP-GOD VAN INDIE

Op de top van Jakko, de hoogste der Simla Heuvels, staat, omringd door fraai geboomte een klein gebouw — de tempel van de heilige apen. Door gans Indië wordt de aap als een heilig dier beschouwd. Hij mag je voedsel en waardevolle voorwerpen stelen, maar kwaad mag je hem niet doen. Een aap te doden zou in de ogen van de Hindoe een onvergefelijke daad zijn. Ramen moeten met gaas bespannen worden, om de indringer buiten te houden, en je moet hem maar verdragen met zoveel geduld als je bezit.

Deze tempel, gebouwd door een Hindoe, ter nagedachtenis van zijn broeder, herbergt een groot aantal apen. Ze worden door een Hindoe-priester verzorgd en gevoed met koren. Zij leiden een lui en twistziek leven. Als er een bezoeker komt verdringen zij zich voor de tralies in de hoop op de een of andere versnapering en grijpen de onvoorzichtige, die te dichtbij komt, beet; maar zij mogen niet bestraft of gedood worden, want zij zijn heilig.

Hoe het komt dat zulk een lelijk, kwaadaardig dier, heilig werd in de ogen der Hindoe's wil ik jullie vertellen.

Lang, lang geleden, meer dan duizend jaren vóór Christus, leefde er in Noord-Indië een koning, die vier zonen had, van wie de als God aanbeden Rama, de oudste was. Deze prins won zijn bruid, de dochter van een naburig koning, de beeldschone Sita, door zijn grote kracht waardoor hij in staat was een ijzeren boog door-midden te breken, die de andere prinselijke mededingers naar Sita's hand zelfs niet buigen konden. Rama is een van Indië's helden, hij en zijn vrouw Sita worden als god en godin aanbeden. Maar hun geschiedenis is heel treurig. Rama zou koning geworden zijn in zijns vaders plaats, maar zijn half-broeder Bharat en zijn moeder waren

jaloers van Rama, en haalden den ouden koning over om hem van het hof te verbannen om veertien jaar in het bos te zwerfen. Sita, als een liefhebbende en trouwe vrouw, deelde de verbanning van haar echtgenoot, en ging de wildernis met hem in; ook zijn jongere broeder Lakshman vergezelde hen.

Terwijl ze als hermeten in het bos leefden, werd Sita gevangen genomen en weggevoerd door den koning van Ceylon, die, met zijn onderdanen, de toverkracht bezat om zich in andere gedaanten te veranderen. Sita werd gevangen gehouden in een tuin te Ceylon, terwijl Rama en zijn broeder heinde en ver naar haar zochten. Een bevriend koning uit de buurt, voegde zich met zijn opperhoofden bij Rama om naar de verloren Sita te zoeken, en doorkruisten gans Indië. Zij waren woeste berglieden, halve wilden, en worden in de oude legenden beschreven niet veel meer dan apen te zijn. Een van de opperhoofden, Hanman genaamd, verliet het vasteland en koos Ceylon om dat te doorzoeken. Hij ontdekte Sita ten slotte, eenzaam in de tuin van haar ontvoerder, treurende om haar Rama. Toen trokken de zogenaamde koning der apen en zijn hoofdlieden er met den onverschrokken Rama en den trouwen Lakshman samen op uit, en bevochten en overwonnen den slechten koning van Ceylon en zijn volgelingen en reddden Sita. Daarna werd Hanman steeds vereerd als de god der apen, en ter wille van die dienst aan den groten god Rama bewezen, zijn apen sedert altijd heilig en geliefd gebleven.

BLADVULLING

Als je kunt kiezen, tussen een zitje bij een zonnig raam en een in een donker hoekje, dan kies je natuurlijk het zonnige plekje. Als je kunt kiezen tussen het denken aan prettige of aan nare dingen, dan denk je natuurlijk liever aan de prettige. Als regel hebben we de keus tussen zon en schaduw, tussen een blijmoedige of een sombere stemming. Wat kiezen jullie?

SPREEKWOORD

„Eenmaal is geenmaal.” O, dat met dat zeggen niemand vermetel en roekeloos speel. Is het iets goeds, dan is eenmaal te weinig. Is het iets kwaads, dan is eenmaal te veel.

Gouverneur

OM TE ONTHOUDEN

Waardeert de liefde, die men u toedraagt en probeert ze te behouden.

Levenslust is een beste voedingsbodem voor levenskracht.

Heeft één u welgedaan, zeg 't aan de wereld vrij! deedt gij een ander goed — weet geen 't hij en gij.

Neem waar de tijd, die ijlings vliedt,
Hij keert, hoe g' ook moogt smeken, niet.

LECTUUR VOOR DE JEUGD

ANTHEA, EEN GEVANGEN KONINGSDOCHTER

(Vervolg en slot)

De Christenen werden door de soldaten vooruit geduwd, totdat ze vlak voor de middenloge stonden, waar Nero zelf in gezeten was. Anthea wierp een blik op zijn opgezet, verlopen gezicht en haar lippen krulden zich minachtend.

Er ging een ogenblik een beving door haar leden, want zij herkende, aan de rechterhand van den keizer, Lucan, knapper dan ooit, met een gouden net over zijn hoofd, en een gewaad van Tyriese purperen zijde, geborduurd met goud, dat van zijn schouders afviel. Toen ze hem daar zag in het gevolg van den keizer, begreep ze, dat hij daar op hoog bevel was, hoe zijn gevoelens ook wezen mochten. Ze wist dat ongehoorzaamheid aan het keizerlijk bevel, zijn dood zou betekend hebben. Anthea durfde niet lang naar hem kijken, daar zij vreesde dan de verzoeking te zullen hebben, van berouw te voelen over haar keuze. Zij keerde dus haar ogen van hem af, en keek op naar Flavia, die met haar vader en haar moeder was gezeten. Het was waarlijk een geheel andere Flavia dan het zorgeloze, lusteloze meisje, dat anders in haar kussens gedoken zat en geen andere gedachten had, dan of het schouwspel haar vermaken en afleiden zou of niet. Terwijl Anthea daar stond, voelde zij een groot verlangen om nog eens met Flavia te kunnen spreken, om haar de weg des levens te wijzen.

Flavia zat vlak boven haar, en Anthea glimlachte tegen haar. Flavia keerde zich tot een langen neger slaaf, die naast haar stond, en sprak enige woorden tot hem. Hierop boog de slaaf zich over de marmeren balustrade, waar zij achter zaten en wenkte Anthea. Zij kwam enige schreden naar voren uit de groep Christenen, waarvan zij deel uit maakte en de slaaf riep tot haar: —

„Mijn meesteres laat u zeggen, dat zij aan uw verzoek heeft voldaan en de boodschap aan u is: Vrees niets, alles is goed!”

Anthea zag de verbaasde blikken en de uitgestrekte halzen van de nieuwsgierigen in de omgeving, en hoorde een verward gemompel van stemmen. Anthea's vader fronsde boos zijn

wenkbrauwen en sprak tegen zijn dochter, haar zonder twijfel vragende naar de betekenis van dit alles, maar zij schudde alleen maar haar hoofd en scheen hem nauwelijks op te merken.

Anthea kon er niets aan doen, dat zij zuchtte over Paulus' boodschap. Zij had een flauw gevoel van teleurstelling, dat zijn gebed niet duidelijk verhoord was, want nadat zij Flavia verzocht had naar Paulus te gaan, had zij een gevoel gehad, dat er nog hoop voor haar was om bevrijd te zullen worden.

Er was enig oponthoud en toen verschenen de priesters der romeinse goden. Anthea sloeg geen acht op hen, want zij bad dat haar moed gegeven mocht worden, om te volharden tot het einde. Ze hoorde echter, hoe de Christenen nog een laatste kans kregen om in het leven te blijven, als ze zelfs nu nog terug wilden gaan en afstand doen van hun nieuwe geloof, waren ze zelfs nu nog gered. Tot Anthea's vreugde bleven al de Christenen standvastig. Uit de reusachtige menigte klonk een dof gemompel op.

Lucan keek naar Anthea met een uitdrukking van onbeschrijfelijke droefheid op zijn gelaat. Anthea keek een ogenblik naar hem op en wonderlijke gedachten bestormden haar — Lucan deed haar denken aan Nereus, die in de nacht van Rome's brand zijn leven voor haar gewaagd had.

Zij zag nu hoe Lucan zich tot Nero boog en ernstig tot hem sprak, maar niet met de kruipende onderdanigheid, die gewoonlijk de houding der hovelingen kenmerkte. Anthea kon natuurlijk zijn woorden niet verstaan, maar zij giste hun inhoud, daar Lucan naar haar wees.

Wat zij niet kon weten was, dat Lucan pas onlangs een complot tegen het leven van den keizer ontdekt en verijdeld had, en hiervoor was Nero dankbaar, in zover hij in staat was dankbaar te zijn — vooral ook omdat deze jonge hoveling Antonius, behoorde tot een der voornaamste families, die een zeer gezaghebbende positie bekleedde onder de hooggeplaatsten van Rome. Nero wist, dat hij veel vijanden had en leefde in voortdurende vrees voor hen, en het

leek hem een voordeel, om Lucan, die zoals gans Rome wist, absoluut betrouwbaar was, tot gunsteling te hebben.

Nero zette met een onverschillige beweging de rozenkrans op zijn hoofd recht en leunde achterover tegen zijn kussens. Hij hief een hand op en zeide iets tegen een soldaat. Toen werd, door een trompetter afgekondigd, dat Nero's vriend Lucan om het leven gevraagd had van het Britse meisje, maar dat Nero de beslissing van toestemming of weigering aan het volk overliet. Het was door dergelijke handelingen, die hem niets kostten, dat de keizer de gunst van het volk zocht te winnen en te behouden. Er was een tegenstrijdig rumoer, maar het grootste gedeelte der duimen was naar beneden gekeerd.

Lucan stond op, en zich buigende voor den keizer, vroeg hij hem verlof om de arena te mogen verlaten; maar met de hem eigen wreedheid, die elk ogenblik bij Nero bovenkwam, werd het verlof geweigerd. Nero was benieuwd om te zien, hoe een man de zo ontzettende dood van een, die hem lief was verdragen zou, want aan Lucan's houding had hij duidelijk bemerkt, wat zijn gevoelens ten opzichte van het Britse meisje waren. Lucan was gedwongen zijn zitplaats weder in te nemen.

Noch dit laatste gesprek noch het gelach en gepraat der menigte drongen tot Anthea door. Zij kruiste haar armen over haar borst en glimlachte. Evenals de gladiatoren, die ter dood veroordeeld waren, keek zij op naar de blauwe hemel en groette den onzichtbaren Heerser en riep toen, duidelijk door het ganse Colosseum te horen in de verwachtingsvolle stilte, die daar nu heerste: „Heil U, Jezus Christus! Zij, die op 't punt staan te sterven, groeten u!”

Als een echo op haar uitroep, hieven de andere Christenen hun rechterhanden op en herhaalden de begroeting na haar. De grote menigte was getroffen, maar Anthea zag niemand meer. Ze keerde zich om en vestigde haar blik op het andere eind der arena.

Een stilte — en toen een tot in alle hoeken weerklinkend gebrul, en een ijzeren hek werd geopend aan het verste eind. Er was enig opont-houd bij het openen der overige kooien, en slechts één majestueuze woestijn-leeuw hief zijn reusachtige kop met lange manen op, brulde nogmaals, en schreed toen langzaam toe op de wachtende groep. Er was een ademloze stilte terwijl de duizenden toeschouwers naar voren leunden in afwachting van het vreselijke schouwspel. Behalve Anthea en Tisim weken al de Christenen onwillekeurig terug! Een van hen, een grijsaard, riep luidkeels uit: „Komt, Broeders en Zusters. Hier wordt de martelaarskroon aangeboden aan hen, die getrouw zijn tot in den dood!”

Zij vielen allen op hun knieën.

Anthea en Tisim waren het dichtst bij de leeuw. Het majestueuze dier stond stil en brulde, en niettegenstaande alles, overviel Anthea een gevoel alsof het meer was, dan zij zou kunnen dragen, maar even later herleefde haar moed en zij keek naar Tisim. Zijn ogen puilden uit, en ze dacht, dat hij bang was, de leeuw was nog slechts op een paar meter afstands van hen, toen hij weer stil bleef staan en zijn grote kop boog, waarop Tisim een kreet slaakte, die van het ene eind der arena tot het andere werd gehoord: „Mino! Mijn lieveling, Mino!”

Terwijl Anthea als verlamd door grote verbazing stilstond, sprong Tisim naar voren en wierp zich om de nek van de leeuw. Anthea hoorde een oorverdovend lawaai, terwijl de duizende toeschouwers bij het aanschouwen van dit wonder van hun zitplaatsen opstonden en luid schreeuwden. De leeuw, die zijn vroegeren meester herkende brulde, en liefkoosde hem met zijn poten, en gaf duidelijk blijk, dat zijn vreugde over het weerzien, evengroot was, als die van Tisim. De jongen was als 't ware buiten zichzelf van blijdschap. Slechts enige ogenblikken gingen voorbij, maar het scheen Anthea een lange tijd toe, terwijl zij dit toneel stond gade te slaan, en een geluid van gegrom en gebrul in de verte er haar aan herinnerde, dat men bezig was, meerdere dieren los te laten. Onwillekeurig was de hoop, dat zij kon blijven leven bij haar ontwaakt. Zij keek naar boven.

Lucan sprak opgewonden met Nero, en de menigte, die een ogenblik tevoren haar dood had verlangd, verlangde nu stormachtig, dat de beide Christenen, die zo duidelijk door de goden begunstigd waren, zouden worden vrijgelaten. Er waren kreten van: „Zwarte Toverij”. „Laat het meisje met de gouden haren vrij!” en „Laat dien zwarten Tovenaar vrij!”

Nero hief zijn hand onverschillig op en zijn duim was naar boven gekeerd.

Verdoofd door het lawaai en de opeenvolging van gebeurtenissen liet Anthea zich door wachters, met dreigende speren gewapend, uit de arena leiden, nauwelijks wetende wat zij deed, tesamen met Tisim, die zijn leeuw tot afscheid kuste en haar luid schreiende volgde.

Heengaande liet zij haar ogen even rusten op haar mede Christenen. De grijsaard, nog steeds geknield, zeide tot haar toen zij voorbijging: „Jonge dochter, uw tijd is nog niet gekomen; ge zult Hem elders dienen. Vaarwel, ik hoop u in den hemel weer te zien.”

Anthea en de jongen werden naar buiten gebracht, en de witte gewaden, die zij voor de arena hadden moeten omhangen, werden van hen weggenomen om weer voor een ander te kunnen dienen. Anthea ontdeed zich van de krans om haar hals en de bloemen in haar haren en wierp ze weg. Ze behield slechts één rode roos als een herinnering aan haar bevrijding.

Een half uur later stond ze in de tuin van het paleis der familie Antonius, en genoot van de geuren der vele bloemen en de bloeiende struiken en bomen. Zij was vlak bij de plek, waar zij geweest was met haar meesteres Flavia op die dag, toen ze voor het eerst Lucan had gezien. Dit was zijn thuis en het thuis van Nereus, den Christen-slaaf. Terwijl zij zo stond, verwachtte zij, dat Antonia zou komen om tot haar te spreken, misschien om haar te vertellen, dat zij nu voortaan haar slavin zou zijn, inplaats van Flavia's. Al gauw hoorde zij een geluid van haastige voeten op sandalen, langs het met marmor bevloerde pad en zij wist dat het de voetstappen van een man waren.

De schittering van het met goud bestikte gewaad, gezien zelfs eer zij haar ogen ophief, zeide haar, dat het Lucan was. „Anthea! Je bent gered!”

Anthea schrikte en staarde hem aan. Zij had zijn stem slechts ééns gehoord, en herinnerde zich de klank niet meer, en toch — deze stemkende zij.

„Lucan?" vroeg ze onzeker.
 Lucan glimlachte. „Je kent me beter bij een
 andere naam," zeide hij zacht, „noem mij Nereus!"
 EINDE

EEN EN ANDER UIT HET LEVEN VAN
 WILLIAM BOOTH
 (Slot)

Eerbewijzen en erkenning

Vanaf 1891 bracht Generaal Booth een groot deel van zijn tijd door, met het bezoeken der verschillende landen, waar de vlag van het Leger woei. Hij leidde, organiseerde en bemoedigde zijn volgelingen, won de goddelozen voor Christus, en maakte plannen voor hulpverlening aan de nooddriftigen. Bijna overal werden hem grote publieke, nationale en stedelijke ontvangsten bereid. Bij die gelegenheden gold hem zijn Heilsleger uniform als dat van den Koning der Koninkingen, en hij zou liever de eer van een koninklijke ontvangst hebben prijsgegeven dan zijn uniform voor een andere kledij te verwisselen. Koning Eduard VII eerbiedigde de overtuigingen van zijn moedige onderdaan, en zonder zich aan de Hofwetten te storen, ontving hij William Booth als de Generaal van het Heilsleger.

Booth was de eerste Christelijke leider, die in die hoedanigheid door den Keizer van Japan werd ontvangen, en aan dat, evenals aan vele andere hoven was hij de eerste bezoeker, die in de vorstelijke tegenwoordigheid mocht verschijnen in een andere dan de voorgeschreven kledij.

Op latere leeftijd stroomden de eerbewijzen van alle kanten op William Booth toe. Hij werd uitgenodigd om de Amerikaanse Senaat met gebed te openen en werd door den President ontvangen. In Londen werd hem het ereburgerschap der City aangeboden. Nog meerdere steden volgden dit voorbeeld. De Universiteit verleende hem de doctorstitel van Oxford.

Het zwaard nederleggende

De 9de Mei 1912, verscheen William Booth voor 't laatst in het publiek in de Abert Hall te Londen, toen hij een gehoor van tienduizend toesprak. Daarvoor had hij de beproeving gehad van het gezicht een zijner ogen te moeten missen, en het was nu besloten, dat hij ook een operatie aan het andere moest ondergaan. De operatie hielp niet, en het bleek spoedig dat het werk van den groten ouden strijder was afgelopen. Hij leefde nog twee maanden en leed veel, maar niettegenstaande dit waren zijn dagen gevuld met liefdevolle gedachten voor de menschen aan wie zijn hele leven gewijd was, en gaf hij nog aanwijzingen hoe zij het best gezegend en geholpen konden worden. Zijn laatste met zijn werk samenhangend gesprek over zijn werk was met zijn zoon Bramwell, die hij liet beloven, dat hij zijn invloed zou doen gelden om meer te doen voor de daklozen over de gehele wereld en het werk in China zo gauw mogelijk te beginnen. Plotseeling op een dag kort hierop, riep hij: „Bramwell!" en toen zijn toegewijde zoon zich over hem heenboog, zeide de stervende strijder met tussenpozen en langzaam: — „De beloften — van God — zijn zeker — zijn zeker — als ge slechts gelooft."

En zo waren de laatste woorden, die William Booth sprak, een waardig Amen op het onder-

wijs van zijn hele leven.

Weinig later hield het grote, tedere hart, dat het mensdom zo moedig had liefgehad op te kloppen; het nieuws dat „De Generaal zijn zwaard had neergelegd" werd naar alle landen getelegrafeerd, en de wereld erkende, dat een der grootste strijders voor het welzijn zijner medemenschen was heengegaan.

Er is zeker nooit over iemands dood getreurd in zovele landen, door mensen van allerlei ras en stand door bewoners van paleizen en krotten, omdat zij een vriend hadden verloren.

Booth werd ter ruste gelegd naast zijn geliefde vrouw in Abney Park Cemetery te Londen. De lijkstoet ging door de straten van Londen, die met zulk een dichte mensenmenigte bepakt waren, dat het verkeer der grootste stad van de wereld, uren lang stil gelegd moest worden. De Lord Mayor stond voor het Mansion House en bracht een eerbiedige groet toen de stoet voorbij trok en tien duizend mannen en vrouwen, die gekozen waren om hun kameraden te vertegenwoordigen, liepen eerbiedig achter de overblijfselen van een, die voor hen de gelegenheid had geopend om een beter leven aan te vangen en ook anderen de weg daartoe te wijzen. Vlaggen van vele landen wapperden over het graf van den meest enigen Generaal, die de wereld ooit gekend heeft, een Generaal, die streed eerlijk en ijverig voor alle naties tegelijk. Velen hebben een groot fortuin en een beroemde naam achtergelaten, maar nooit heeft iemand zovele duizenden van alle nationaliteiten achtergelaten, door zijn invloed er toegebracht om volgens zijn eigen woorden, hun „ieder uur en iedere kracht te wijden aan Christus en plicht".

EINDE

DE AMATI-VIOOL

(een oud Kerstverhaal opnieuw verteld)

Te Cremona leefde — 't is heel lang geleden — de beroemde meester Amati, wiens violen door de hele wereld beroemd en verspreid waren, en duizenden harten geroerd en tot tranen bewogen hebben; wel te verstaan, als iemand ze wist te bespelen. Zo'n viool toch is een dood ding, als geen geoefende, bezielde hand haar vast neemt en over haar snaren gaat. De heerlijkste, da zoetste tonen sluimeren er in, maar zij moeten worden gewekt.

Nu heeft de werkmeester zijn goede, maar ook zijn moeilijke tijden, en overkomt het hem, dat hij niet alleen de lof maar soms ook wel de spot en de ondank der mensen ondervindt. En zo zal het meester Amati ook wel gebeurd zijn, dat meer dan één koper, met een zijner fraaie violen er van door is gegaan zonder die naar waarde te kunnen schatten, of het verschuldigde bedrag te betalen. Toen Amati dan ook zijn einde voelde naderen, nam hij zijn laatste stuk werk, een prachtig afgewerkte viool, bezag ze nog eens van alle kanten en zeide toen: „Alle tonen, die in u zijn, zullen slapen en sluimeren; maar op een Kerstavond zullen zij worden opgewekt, en dan zullen zij den eigenaar groot geluk brengen."

Kort daarop ontsliep de meester, maar de zijnen tekenden die woorden op, en de oorkonde werd aan de viool vastgehecht. Zo ging zij in de familie van hand tot hand, maar haar tonen waren hard en scherp. Hoeveel meesters haar ook in handen namen, allen legden haar weder ter

zijde, met de verklaring: „Dat is nooit een Amati.”

Zo kwam de viool aan een armen nakomeling, die met een rondreizende troep naar Duitsland trok. Hij was al een oud man, vergezeld van zijn enig kind, een meisje van twintig jaar. Hij had haar, na de dood zijner vrouw, niet achter willen laten. In een zekere stad, werd de oude man zwaar ziek; het gezelschap trok verder en liet hem aan zijn lot over. Het overgespaarde geld raakte op, en hoewel hij van zijn ziekte genas, bleef zijn geest gedrukt en verward. De enige heldere gedachte die hij vasthield, was dat toch nog eens de tonen aan zijn Amati-viool mochten ontlokt worden. Hij kon er daarom ook niet van scheiden, ofschoon de honger hem soms kwelde, en de viool het enige was, dat hij verkopen kon. Maar de gedachte, dat dan bij een ander de tonen „vrij” zouden kunnen worden, deed hem besluiten ook het zwaarste te verdragen. „Ik zal u dertig daalders geven voor het slechte instrument, omdat gij het zijt, Giovanni,” zeide een handelaar tot hem in het begin van December. Maar nu, nu een Kerstavond weer nabij was, — neen, hij kon er niet toe besluiten. Telkens als het Kerstfeest naderde, hoopte hij, dat Amati's voorspelling zou kunnen uitkomen.

Zoo naderde, dan ook weer de heilige avond. De dochter, Aurella, zat thuis en werkte zich bij het zwakke lamplicht de ogen bijna blind, om wat geld te verdienen voor kolen en eten. Daar buiten stormde het en de sneeuw viel in dichte vlokken neder. Toen nam de oude zijn viool op. „U wilt toch niet uitgaan met dit weer, vader. Het is zo bitter koud, en u bent zoo dun gekleed,” zeide Aurella.

„Je weet, het is Kerstavond. Nu of nooit moet de viool haar tonen doen horen. Je weet, dat onze nood op het hoogste is gestegen. Ik kan het niet langer aanzien, dat jij je ogen bederft. Laat ik 't nog eens beproeven. Ik ga naar de Kerstmarkt. Daar komen toch ook rijke lui, de kramen bekijken. Je zult zien, je vader komt terug met geld voor zijn kind.”

Daarop snelde hij naar buiten, met zijn viool gewikkeld in een doek. Aurella zag hem met grote bezorgdheid na. Haar werk moest dien avond nog af, anders zou zij met hem zijn meegegaan. „Ach Heer! laat het hem gelukken! bad het meisje.

Een paar uur verliepen. Aurella had een Kerstboompje te voorschijn gehaald, dat zij zelf versierd had, en een door haar gebreide wollen das, er onder gelegd — en daar stormde de oude man de kamer binnen.

„Alles is vergeefs. Ik ben half bevroren! Ach Heer, ontferm u toch! Maar Hij hoort mij niet. Zij hebben mij erger dan ooit bespot, er is geen medelijden meer op aarde!”

„Maar in de hemel wel,” zeide Aurella. „Kom vader, daar is een kerstboompje, dat ik voor u versierd heb, zoals het gebruik is in dit land.”

Weemoedig keek de oude man er naar. „Je bent een goed kind, maar de wereld is slecht. Ach, ik speelde de schoonste kerstliederen — maar de tonen zitten vast. Men heeft mijn Amati verruild of gestolen, anders had het heden avond moeten gelukken.”

„Hoe gelukkig, vader, dat het kerstkind u niet vergeet, al doen 't ook de mensen.”

De oude man strekte zich uit op zijn bed, terwijl Aurella de kerstboom aanstak. Daar wordt

hard op de deur getikt.

„Daar zijn ze! daar zijn ze! riep de oude man. „Zij vervolgen mij zelfs hier!”

„Woont hier de Italiaanse vioolspeler?” vroeg een diepe mannenstem.

„Ja,” antwoordde Aurella. Zij deed open en het licht viel op een man met een edel voorkomen. In een oogopslag had de vreemdeling, terwijl hij binnentrad, alles in het vertrek overzien. „Dit is zeker uw vader?” „Ja, mijnheer.” „Nu ik kom van de markt. Daar zag ik hoe het volk een ouden vioolspeler uitjouwde, — en dat aan de vooravond van het heerlijke kerstfeest, dat allen, ook de armste mens, blij wil maken! Ik baande mij een weg door de menigte — maar de man was weg. Gelukkig was er iemand, die mij vertellen kon, dat hij hier woont. Ik ben ook vioolspeler. Maar wacht eens, geef hem deze fles wijn en neem dit geld. Hij mag niet voor niets gespeeld hebben.”

„O mijn Amati! riep de oude man. „Zie je wel, Aurella, zij begint te weerklinken.”

„Heb ik 't u niet gezegd, vader? U moet niet wanhopen. Zie eens, welk een goede Signore hier is.”

„Wat is er met een Amati?” vroeg de vreemdeling haastig.

Aurella vertelde hem de hele geschiedenis. De vreemdeling bezag de viool bij het licht, luisterde en klopte, en na lang betasten van de hals, de kam en de bodem, draaide hij de schroeven aan, en trad op den ouden man toe.

„Wilt ge mij toestaan op uw viool te spelen, Giovanni?” vroeg hij.

„Ja, dat wil ik, u vertrouw ik, edele Heer, zo heeft nog niemand met ons gesproken, sinds wij ons schone vaderland verlieten.

„Nu, luister dan, uw viool is een echte Amati, en wat gij er voor krijgt, zal u voor eens uit de nood helpen, en ook verder zult gij zijn geholpen. En nu zult gij ze horen.”

De vreemdeling haalde een doosje uit zijn zak, en nam er snaren uit, die hij op de viool spande. Hij begon eerst zacht, maar al gauw liet hij voller en dieper de snaren weerklinken. Daar ontstroomden aan het instrument een heirleger van de zoetste tonen, nu juichend, dan klagend. Het slot ging zacht in een kerstlied over.

De meester hield de viool nog onder de arm, en liet het toe, dat Aurella hem de handen kuste. Toen ging hij naar Giovanni's bed. Aurella nam het licht en hield het bij zijn gelaat. Een vrolijke glimlach lag er over uitgespreid, evenals over 't gelaat van een kind, dat heerlijk droomt. Maar toen zij toehuisterden, hoorden zij geen ademtocht meer. Met de tonen, die vrij gemaakt vlogen uit de viool en die zo lang hadden geshuimerd, was zijn van nood en boeien bevrijde ziel ingegaan tot hare ruste.

„Het is een heilige avond geworden, Aurella, voor uw vader. Het grootste geluk is hem ten deel gevallen, zoals 't geschreven staat op dit geel geworden perkament. Maar voor u zal gezorgd worden, mijn zuster zal u gaarne opnemen in ons huis.”

BRIEVENBUS

De oplossingen van de raadsels 2de helft 1942 worden vóór 22 Dec. ingewacht bij Neerbosch' Boekhandel en Uitgeverij te Neerbosch. Allen groet door de Jeugdredactrice.

LECTUUR VOOR DE JEUGD

ANTHEA, EEN GEVANGEN KONINGSDOCHTER

(Vervolg)

Anthea vroeg zich af, wat haar lot zou zijn. Zij zag geen medegevoel in de koude, harde ogen van hem, wier slavijn zij thans was, noch in die van de verwerende vrouw, die tegen de schitterend gekleurde zijde lag geleund, en die thans met haar kwijnende stem sprak:

„Laat die ellendige schepsels wegbrengen, Caïsius, ik kan het gezicht er van niet langer verdragen en ze ruiken als vieze beesten.”

Een donkere blos kleurde de wangen van het Britse jonge meisje. Anthea wilde tegenspreken, hun vertellen, wat ze van hen dacht, maar ze begreep, dat het verstandiger was om te zwijgen.

Het Romeinse jonge meisje stak haar arm door die van haar vader en zeide met vleiende stem:

„Vaderlief, laten wij die jonge oproerling als een van onze eigen slavinnen houden! Ik zou haar graag getemd zien.”

Haar vader zag glimlachend op haar neder en klopte haar op de schouder.

„Zoals je wilt, Flavia, je kunt haar krijgen,” antwoordde hij.

„Kindlief”, wierp haar moeder tegen, „zou je dat wel doen, wat mij betreft, ik zou bang zijn om haar om mij heen te hebben. Ze zou in staat zijn om je te vermoorden”.

Flavia trok op onverschillige manier haar schouders op.

„Dat waag ik er op, moeder. Ze ziet er echter zo bijzonder uit, en ze heeft zulk buitengewoon prachtig haar, dat ik haar als een zeldzame buit aan mijn vriendinnen denk te wijzen.”

Ze liep de tuin in en Caïsius gaf meer bevelen.

Anthea werd weer in de geketende rij teruggebracht, en toen werden de beklagenswaardige schepsels weggeleid naar het slavenkwartier. Hier werden ze gescheiden, en de meesten hunner werden naar de markt gebracht om verkocht te worden; slechts vijf mannen en Anthea werden door Caïsius gehouden. Deze werden dadelijk naar andere verblijven opgejaagd.

Eindelijk werden de zware keenen afgenomen, en bevond Anthea zich in een vertrek, dat ledig was behalve twee matten op de vloer, een paar dekens, en een lamp in een der hoeken. Er was slechts één venster, voorzien van dikke tralies.

Anthea liet zich op een der matten neervallen en leunde haar hoofd tegen de steenen muur. Zij sloot

haar ogen. Haar polsen en enkels waren heel pijnlijk, en haar hoofd bonsde nog vreselijk, hoewel het hier binnen koel en donker was. Zij was alleen, en haar trots hield haar niet langer staande. Het arme jonge meisje kreeg een aanval van ontzettend heimwee, ze voelde weer met nieuwe kracht de smart over de dood harer geliefde moeder, en de angst en woede en droefheid, die haar vervuld hadden, toen de Romeinen haar wegsleurden van haar in brand staand dorp, en zij geketend moest volgen achter het overwinnende leger aan. 't Was haar alsof de rook van haar brandend geboortehuis haar neusgaten weder vulde, en tranen begonnen van onder haar gesloten oogleden langs haar wangen te druppelen. Een zacht geluid deed haar opschrikken en ze opende snel haar ogen.

„Wilt ge wat water en vruchten hebben?” werd haar door een vriendelijke stem gevraagd.

Zij keek op door de mist van haar tranen heen en zag een jong slavinnetje, dat een met water gevulde beker droeg, en een schaal, opgehoopt met druiven, perziken en andere vruchten, zoals zij ze in haar geboorteland nooit gezien had. Het meisje zag er heel lief uit. Zij had donkere ogen en donker haar en regelmatig trekken. Ze was gekleed in een gele tunica en had sandalen aan, terwijl een net van rode zijde haar haren bijeen hield. Ze droeg aan iedere arm een zware gouden bracelet, wat een aanduiding was, dat zij tot de persoonlijke bediening van het gezin behoorde.

Maar van dat alles merkte Anthea weinig of niets op. Alles wat zij zag, was de van groot medelijden sprekende houding, die met de vriendelijke stem gepaard ging.

„O, heel graag. Ik heb zo'n vreselijke dorst”, en ze stak verlangend haar hand naar de beker uit.

Het andere meisje was erg verbaasd.

„Spreekt ge Latijn!” riep ze uit.

Anthea dronk snel en lang, toen haar dorst gelest was, antwoordde ze:

„Ja, al ben ik een Britse, maar de Romeinen hebben zo dikwijls invallen in ons land gedaan, dat ik als van zelf hun taal heb geleerd.”

„Ik deel deze kamer met je” zeide het slavinnetje, „we moeten dus maar gauw vriendschap sluiten. Ik heet Clytie, en misschien kan ik je helpen, want ik ken de aard en het humeur van onze meesters en meesteressen.”

Anthea veegde haar tranen weg.

„Denken ze, dat ze mij zullen kunnen temmen?“
Clytie zuchtte en antwoordde:

„Ik herinner mij, hoe ik mij voelde, toen ik hierheen werd gebracht — een slavin. Ik werd verkocht in Griekenland, mijn geboorteland. Eerst dacht ik, dat ik van droefheid zou sterven, en ik kan mij indenken, hoe jij je moet voelen, en nog veel erger dan ik, want ik was maar een arme wees, en jij bent immers de dochter eener koningin, is 't niet zo? We weten alles van je af. Toen Caius thuis kwam, vertelde hij dadelijk vol trots, dat de dochter der overwonnen koningin bij de slaven-buit was.“ Ze legde haar hand op die van Anthea en drukte die vol medegevoel. Anthea streed er tegen, maar ze had zichzelf te lang bedwongen. „Een slavin ik, een koningsdochter!“ mompelde ze, en terwijl ze haar hoofd op haar handen liet vallen, schreide en snikte ze hartbrekend.

HOOFDSTUK II

Anthea verliest een oorring

Anthea liet de waaier van pauweveren langs haar zijde vallen, en probeerde ongemerkt haar pijnlijke arm te wrijven. Zuchtend keek ze om zich heen: haarzelf ten spijt, werd ze geboeid door de schitterende, overvolle Romeinse straten.

Zij stond naast een met goud ingelegde draagstoel, die gedragen werd, aan door ringen gestoken stokken, en waarin haar meesteres Flavia gezeten was en gedragen werd door vier lange gespierde mannen, donkere mannen uit het Zuiden, met slavenringen om hun halzen. Een rozerood dik zijden afdak was aangebracht boven de draagstoel, die met kussens was opgehoopt, maar dit was niet genoeg om het Flavia gemakkelijk en aangenaam te maken en dus moesten nog twee slavinnen naast de draagstoel lopen om haar aanhoudend koelte toe te wuiven met grote waaiers van pauweveren, die aan lange draagstokken van beschilderd hout bevestigd waren.

Flavia hield van tegenstellingen en daar zij de blonde Anthea aan een zijde had, koos ze een pikzwarte negerin voor de andere zijde. De dragers werden nu opgehouden door het drukke verkeer in een der overvolle straten, waar zich allerlei soort winkels bevonden. Flavia was een winkel binnengegaan, waar reukwerk verkocht werd.

Anthea was blij dat ze een korte rustpoos had. Ze was niet langer de vermoede, haveloze slavin, die in ketenen geklonken, naar Rome was gebracht. Ze was nu gekleed in een lang, loshangend gewaad, van een korenblauwe kleur, die paste bij haar ogen, om haar middel had zij een veelkleurige gestreepte zijden ceintuur, die tot op de zoom van haar gewaad neerhing, en aan de einden gouden franje had. Aan iedere arm had zij een smalle gouden bracelet, grote gouden ringen in haar oren, en zij droeg sandalen aan haar blote voeten. Met haar zwaar blond haar en blanke huid, was zij zeer opvallend onder een donkerder getint ras. Terwijl Flavia en haar gevolg voorbijgingen, keerde menig een zich nog eens om, teneinde Anthea nog wat beter op te kunnen nemen. Zij hoorde meer dan eens de woorden: „Kijk eens, een Britse!“ herhalen, maar zij deed alsof ze haar niet aangingen.

Het zou haar genoegen gedaan hebben, als ze niets van belang gevonden had in de stad harer overwinnaars, maar de pracht van Rome overweldigde haar en dwong haar tegen haar wil tot bewondering. Zij had verscheidene jaren in Loudinium doorgebracht, zoals ze aan Clytie verteld had, maar dat was eigenlijk niet meer dan een dorp, met enkele Romeinse woningen en de barakken der soldaten.

Hoe nietig en onbetekenend leek die stad haar nu. Anthea had horen vertellen van de pracht van Rome,

maar nu zij er zich bevond, zag ze hoe oneindig schitterender alles was, dan zij zich in de verste verte had kunnen voorstellen.

Overal waar zij heen keek waren prachtige tempels en publieke gebouwen, allen opgetrokken van solide marmer, zuiver wit, groen, zwart of andere kleuren. Talloze standbeelden versierden de pleinen, prachtige beeldhouwwerken op hoge voetstukken. Er waren lange zuilengangen, waar men onder een dak in de schaduw kon loopen. Er waren tuinen, gevuld met vruchten en bloemen, die vreemd waren aan haar noordse ogen, en boven alles uitstekend, waren de villa's der rijke Romeinse edelen, omringd door groene parken en tuinen.

Het hoogst van alles verhief zich het paleis van Nero. Vanuit de straat waarin zij zich bevond, kon ze de grote ronde muur van het Colosseum zien, met zijn vele openingen. Binnen die ommuring was, dat wist zij, de grote arena, waar de gevechten der gladiatoren gehouden werden.

Het stadsrumoer klonk hinderlijk in haar oren, die slechts aan de geluiden van het bos gewend waren. Een eindeloze rij van voetgangers, ruiters en allerlei voertuigen ging voorbij; soldaten te paard met hun wuivende pluimen; vergulde wagens, die roekeloos voortjaagden, hele optochten van ezels met tinkelende bellen en beladen met pakken en manden, kooplieden van vruchten en lekkernijen, die luide hun waren aanprezen. Draagstoelen, die door slaven gedragen en door bedienden gevolgd werden. Er gingen gladiatoren voorbij en soldaten en senatoren in toga's, Romeinse vrouwen zag men, wier haren in allerlei krullen gekapt waren. Donker-huidige kooplieden uit het Oosten met ringen in hun oren. Grieken, Arabieren, Spanjaarden, mannen uit ieder hoekje van de wereld gingen voorbij, want waarlijk iedere weg leidde naar Rome.

(Wordt vervolgd)

EEN EN ANDER OVER DE RHINOCEROS OF NEUSHOORN

De rhinoceros of neushoorn is na de olifant het grootste landdier en is een planteneter. Hij hoort thuis in Afrika en Azië. Sommige soorten hebben één, andere twee horens op hun neus. De Indische neushoorn met één hoorn wordt bijna vier meter lang, ruim anderhalve meter hoog en weegt tweeduizend kilo. De witte neushoorn uit het Boven-Nijlgebied wordt tot vijf meter lang en twee meter hoog, hij heeft twee horens, waarvan de voorste ruim een meter lang is, de zwarte neushoorn uit Midden- en Oost-Afrika, wordt tot vier meter lang en heeft twee horens terwijl de neushoorn op Sumatra slechts twee meter lang en een meter hoog wordt, van zijn twee horens is de voorste soms meer dan 50 c.m. lang.

De neushoorn heeft geen erg aantrekkelijk uiterlijk — integendeel. Misschien zou 't voor geen enkel dier mogelijk zijn om er fraai uit te zien of waardig met een hoorn op de top van de neus!

Julie hebt zeker in artis of in een andere diertuin wel eens een rhinoceros of eenhoorn gezien. Heb je dan wel eens geprobeerd om uit je geheugen er een te tekenen? Zoo ja, dan was je zeker niet erg ingenomen met de tekening, omdat de neushoorn, behalve dat hij zo omvangrijk en lelijk is, geen bepaalde omtrekken lijkt te hebben! Dat komt door de ongewoon dikke plooiën van zijn taaië huid, die hem aan alle kanten omhangen.

In een diertuin lijkt de neushoorn bedaard genoeg en beweegt hij zich loom en verveeld, alsof zijn leven hem te veel is. Maar op zijn geboortegrond verdraagt

hij niet, dat men hem dicht nadert om hem eens goed op te nemen.

Men zou zoo denken, dat de horens dodelijke verdedigingsmiddelen zouden zijn, maar zo gevaarlijk als ze er uitzien zijn ze in werkelijkheid niet. De neushoorn gebruikt zijn hoorn om zich te verdedigen maar niet om er mee aan te vallen, zoals vroeger werd gedacht — een dier, dat een rhinoceros aanvalt zou zich gemakkelijk aan de hoorn kunnen vastklampen. Deze horens bestaan slechts uit kleverig ineengegroeid haar, en zitten alleen vast aan de huid, hoewel men denken zou, dat zij deel uitmaken van het beenderenstelsel van het dier. Zij zijn min of meer beweegbaar, en hangen soms naar voren. In een dierentuin te Moskou stootte een rhinoceros zijn hoorn eens af! Er groeide echter een andere in de plaats. Als hij aanvalt, gebruikt de neushoorn zijn machtige kaken, waarmee hij een man in tweeën kan bijten. Gelukkig behoort de neushoorn tot de planteneters.

Er zijn zes soorten van neushoorns, drie horen er thuis in Azië, en drie in Afrika. De horens van de neushoorns zijn soms spits toelopen, maar de grootste rhinoceros heeft slechts één lomp gevormde hoorn. Hij stamt uit Indië, en wordt aangetroffen in het moerassige land ten Oosten van het Himalaya gebergte, en hoe meer men Oostwaarts komt, des te meer worden er aangetroffen.

Het is moeilijk zich in te denken, dat deze logge dieren zich in hun geboorteland met gemak voortspoeden door dicht struikgewas en wel zo vlug, dat een olifant moeite heeft hem in te halen. Met hun dikke huid, behoeven zij zich niet aan dorens te storen. Gelukkig voor hen, die jacht op hem maken, heeft de neushoorn er op tegen lang achter elkaar te lopen. Als hij niet wordt achtervolgd of zelf op een aanval uitgaat is zijn gang loom genoeg, af en toe staat hij dan stil, woelt de moerassige grond voor hem om, waarbij hij dan vol modder komt en er onoogelijker uitziet dan ooit. De voldoening die deze lichaamsvoering hem schenkt, schijnt zeer groot te zijn. Af en toe kiest hij voor die oefeningen, naburige rijstvelden uit en brengt groote schade aan het gewas toe. Een paar neushoorns kunnen in één enkele nacht het grootste rijstveld totaal vernielen. Neushoorns hebben een gezonde eetlust, maar de grootste schade wordt toegebracht door hun grote plumpe voeten, die de planten in de zachte bodem trappen.

Hoewel sommige soorten van neushoorns op hogere gronden worden aangetroffen, bewonen toch de meeste soorten moerassige streken, waar zij in kunnen baden en die zij doorwaden kunnen, ook zijn zij zware drinkers van water. Uitstekende gelegenheden voor baden, doorwaden en drinken worden aangetroffen in de grote wildernissen en moerassen van Assam, en hier huizen dan ook grote kudden van rhinocerosen.

Jagen in deze streken doet men meestal met olifanten. Een olifant, die één of twee mannen draagt, heeft geen kans om een neushoorn in te halen, maar de neushoorn heeft de eigenaardigheid om zich eensklaps om te draaien om eens naar zijn achtervolgers te kijken. Dit omdraaien van zijn kop stelt zijn voorhoofd bloot, en een schot daarin is nootlottig. Vroeger toen de ontplofbare kogels en zo meer, nog niet uitgevonden waren, was een schot in het voorhoofd het enige doeltreffende — om te vuren op het lichaam was nutteloos.

Niet zo heel lang geleden had een jager in Soedan de volgende nogal amusante neushoorn-ondervinding. Hij bespeurde enige sporen, die hij terecht dacht te zijn van neushoorns en stond de volgende dag voor zonsopgang op om ze te volgen. Hij was nog niet lang onderweg, toen een rhinoceros verscheen, die opstond van achter enig struikgewas. De jager haastte zich te schieten en de neushoorn viel dood neer. Hij kwam naderbij en zag, dat het dier, dat hij gedood had een

grote vrouwelijke neushoorn was. Een ogenblik later verscheen een manlijke rhinoceros, hij scheen dadelijk te begrijpen wat er gebeurd was en zonder zich een ogenblik te bedenken ging hij er zo vlug mogelijk van door.

Al heel gauw daarna verscheen het jong van de gedode neushoorn op het toneel. Het was ongegeer zo groot als een ezel en keek den jager heel kwaadaardig aan.

Nu had de jager al één neushoorn gedood. Hij had een jachtacte die hem dit toestond, maar in de acte stond, dat de houder slechts verlof had om één rhinoceros te doden. Als hij er nog een had gedood zou hem dat in allerlei moeilijkheden hebben gebracht. Maar afgezien hiervan, wilde hij het jong liever niet doden. Hij klom dus in een boom en wachtte daar tot het jong zou weggaan. Het jong gaf echter geen tekenen plan te hebben iets van dien aard te doen. Inplaats daarvan stootte het allerlei klagelijke geluiden uit, en liep heen en weer tussen zijn dode moeder en de boom, waar de jager in zat, terwijl het telkens blikken naar boven wierp, die weinig goeds voorspelden voor den jager als hij uit de boom waagde te komen. Twee uur later zat de jager nog in de boom en het jong scheen nog steeds geen plan te hebben een eind aan de voorstelling te maken. Uitgepuf door de hitte vuurde de jager tenslotte op het jong, waarbij hij het zo min mogelijk verwondde. Na nog enig gejammer en gedreig gaf het jong verdere vervolging op en ging er van door, zodat de jager kon neerdalen van zijn ongemakkelijke zitplaats.

De jacht op neushoorns is natuurlijk heel opwindend en gevaarlijk, maar als de jager zijn tegenwoordigheid van geest behoudt, komt hij er gewoonlijk goed af. Een neushoorn heeft de gewoonte recht op zijn aanvaller los te stormen, maar het doel van de neushoorn is niet zozeer om zijn vijand aan te vallen, als wel om zelf te ontkomen, als de jager snel op zij springt, holt de rhinoceros hem voorbij.

Maar het is heel wat moeilijker om een neushoorn levend te vangen. Het vangen van een neushoorn, die jaren geleden in Londens dierentuin aankwam had heel wat voeten in de aarde gehad. Deze neushoorn een reus met twee horens kwam uit Chittagong in Azië. Hij werd ontdekt door inboorlingen, terwijl hij helemaal uitgeput was door zijn pogingen om zich uit drijfzand te bevrijden. De inboorlingen wierpen een paar touwen om den nek van het dier, en met de hulp van twee honderd man slaagden zij er in het uit het drijfzand los te trekken. Daarna bonden zij 't stevig vast aan een boom. De volgende morgen was de neushoorn zo heerlijk uitgerust en deed zulke woedende pogingen om zich te bevrijden, dat de inboorlingen zich tot den burgemeester van Chittagong wendden om hulp. Deze ging met een vriend en acht olifanten op weg om zich van de prijs meester te maken. Na een reis van vele uren kwamen zij aan, en vonden het dier, dat hen vol onwil opwachtte.

Toen de olifanten het reusachtige dier zagen, gingen zij er haastig van door! Zij werden echter gerust gesteld en teruggebracht. Met grote moeite werd een touw aan de achterpoot van de rhinoceros bevestigd, terwijl 't andere eind aan een olifant werd vastgemaakt. Gedurende deze handeling begon de neushoorn zo ontzettend te brullen, dat de dodelijk verschrikte olifant er weer van door ging. Als het touw niet van de poot van de gevangene was afgegleden, zou de poot waarschijnlijk van het lichaam zijn afgescheurd. Tenslotte werd de neushoorn echter met touwen tussen de olifanten vastgemaakt en naar Chittagong geleid.

De reis naar Calcutta, uit welke haven de rhinoceros naar Engeland verscheept werd, leverde ook vele moeilijkheden op. Duizende inboorlingen liepen tesamen om

de buitengewone optocht te zien. De neushoorn gaf er echter de voorkeur aan om 's nachts te reizen. Hij volgde dan gewillig een bewaker, die met een lichten- de lantaarn voor hem uitliep. Maar te Calcutta aange- komen en angstig geworden door de mensen-massa's, die samenstroonden om hem te zien, weigerde hij be- slist verder te gaan en ging op de grond liggen. De straten werden met natte modder glibberig gemaakt, en zo werd hij daarover voortgesleept!

Dank zij de takt van de bewakers, volbracht de neushoorn de tocht van uit zijn reiswagen naar het olifanten verblijf in de dierentuin zonder enig bezwaar, de afstand van een tachtig meter leverde geen enkele moeilijkheid op en al heel gauw voelde de neushoorn zich thuis in zijn nieuwe verblijf. Als jullie nu weer eens in een dierentuin een rhinoceros ziet, moeten jul- lie maar eens denken aan wat ik jullie in dit stukje van deze dieren heb verteld.

HET NEST VAN DE WATERSPIN

In de insecten-wereld treft men vele wondervolle nesten aan, gebouwd door deze kleine schepseltjes, en van die vele soorten is dat van de waterspin zeker wel een der meest merkwaardige.

Zij bouwt het onder de oppervlakte van het water. Ze wordt niet nat, omdat haar lijfje zo dicht met haar bezet is, dat het water er niet kan doordringen. Als ze gereed is om haar nest te bouwen, spint ze een mooi

zijden huisje, in de vorm van een vingerhoed. Als dat gedaan is gaat ze verder voor haar toekomstige babies zorgen. Eerst gaat ze naar de oppervlakte van het water, grijpt tussen haar achterpoten een luchtbel vast duikt daarmee naar beneden naar haar pas gebouwde nest en laat hem daarin los. De luchtbel rijst naar de top van het grappige kleine huisje, en de waterspir brengt meer luchtbellen naar beneden, een voor een totdat het nest vol lucht is.

Dan legt ze haar eieren en broedt een honderdta of meer jonge spinnen uit, die in hun nest blijven to- ze oud genoeg zijn om het te verlaten en nesten voor zichzelf te bouwen.

„WAT DOE JIJ ER MEE?”

Jan en Els en Mies gingen samen naar huis van de Zondagsschool. Ze hadden alle drie een mooi gekleurd tekstje van hun onderwijzeres gekregen.

„Ik ga mijn tekst op een stukje bordpapier plakken en in mijn kamertje ophangen”, zei Els.

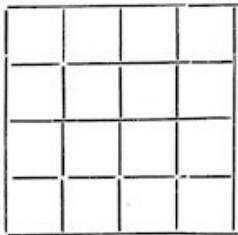
„Ik plak de mijne in mijn plakboek”, zei Jan „En wat doe jij er mee, Mies?”

„Eerst ga ik de tekst van buiten leren, zodat ik de tekst altijd in mijn hoofd heb, en dan steek ik hem tussen het spiegeltje op mijn slaapkamertje en word ik er iedere morgen aan herinnerd, wat er in staat.”

„Jouw plan is 't beste, Mies”, vond Jan. „Ik geloof, dat ik dat ook doe.”

IN- EN UITSPANNING

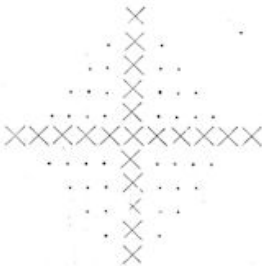
No. 8. Kwadraatraadsel

Vul nevenstaand kwadraat zo in, dat de woorden van boven naar onder en van links naar rechts gelezen dezelfde zijn.

- 1. dient ter versiering van hoeden enz.
- 2. ander woord voor denkbeeld, gedachte.
- 3. ontkenning.
- 4. nemen we mee naar een kamp.

No. 9. Kruisraadsel

Vul nevenstaand figuur zó in,

- dat op de kruisjesrijen de naam komt van een dorp in Nederland.
- 1. medeklinker; 2. groente; 3. hebben we 's nachts;
 - 4. stad in Nederland; 5. stad in N. H.;
 - 6. de bedoelde plaats; 7. soldaat, die naar N. I. gaat;
 - 8. zoete lekkernij; 9. ander woord voor jongen; 10. dier uit de tropen; 11. klinker.

No. 10. Welk spreekwoord?

Als je de puntjes tussen onderstaande medeklinkers vervangt door klinkers, krijg je een bekend spreekwoord. Welk is dat?

. l dr . . gt . . n . . p . . n g . . d . n r . ng , h . . s . n bl . ft . . n l . . l . k d . ng .

No. 11. Ladderraadsel

- × Vul nevenstaand figuur zo in, dat op de
- × kruisjesrij iets komt te staan, dat iedere week
- × verschijnt. 1. Godheid der oude Batavieren;
- × 2. 3. en 4. jongensnamen; 5. onmisbaar voed-
- × sel; 6. meisjesnaam; 7. bloem; 8. stad in
- × Engeland.
- ×
- ×

No. 12. Zes verborgen vissen.

- 1. De kapitein riep: „De storm wordt raak reef ter- stond de zeilen!”
- 2. Maken jullie toch niet zo'n misbaar, schreeuwen hoor je jullie uren ver.
- 3. Hij wilde niet naar rede luisteren en is protes- terend heengegaan.
- 4. Probeer het zelf, toe, je kunt het best.
- 5. Om die lange tocht te maken, zal mij niet mee- vallen.
- 6. Ik heb Otto verboden om te gaan zwemmen, het is te koud.

No. 13. Welk woord?

- Een woord bestaat uit tien letters.
- 1. 6. 7. 4. is om op te zitten.
 - 5. 2. 9. 8. is een hoofdbedekking.
 - 3. 10. ouderwetsche lengtemaat.

No. 14. Letterraadsel.

- Vorm een woord uit onderstaande letters.
- e. e. i. t. n. p. s. r. d.

LECTUUR VOOR DE JEUGD

ANTHEA, EEN GEVANGEN KONINGSDOCHTER

(Vervolg)

Jet onophoudelijk gewirwar van zoveel mensen, overweldigde Anthea. Ze kon echter niet vergeten zelfs met een waaijer van pauweveren in haar hand, waarmede zij moest wuiven, dat zij de dochter eener koningin was, al voelde zij zich ook nog zoo vermoeid. Doch niet alleen dat — plotseling kwam de gedachte bij haar op, dat zij, nu haar moeder overleden was, zelf een koningin was!

„Natuurlijk ben ik nu een koningin”, dacht Anthea, terwijl een grote ontroering zich van haar mee ter maakte, die het haar moeite kostte te beheersen. „Ja, een koningin”, zo dacht zij verder, „maar helaas een koningin zonder onderdanen! Ik ben een Koningin zonder koninkrijk. Het erfdeel mijner moeder is in vreemde handen gekomen”

Zij stond hierover te denken, toen Flavia uit de winkel kwam, gevolgd door een slaaf, die haar in kopen droeg — prachtig gedreven flessen van amber, kleine albasten doosjes en zo meer. Anthea stond terzijde, inwendig in grote opstand, dat zij hiertoe verplicht was, terwijl haar meesteres zich in de draagstoel nedervliede.

„Naar de villa van Antoninus”, klonk Flavia's bevel tot haar dragers, en zij gingen weer op weg.

Eens, terwijl ze een hoek omgingen, struikelde een der dragers en Flavia kreeg een lichte schok. Zij keerde haar hoofd om, zodat zij den man kon zien, die haar inkopen droeg, en die een der opzichters was over de andere slaven en beval op onverschillige toon: „Zorg er voor, dat de man geslagen wordt voor zijn lomphheid”.

Anthea kookte van verontwaardiging.

Zij dacht: „En dit is het soort meesteres, die mijn leven in haar handen houdt”.

De villa van Antoninus was het thuis van Flavia's vriendin Antonia, de jonge dame, die in de tuin was geweest op die eerste dag, toen Anthea zo juist met de andere slaven was aangekomen en vertoond werd. Zij was maar een paar jaar ouder dan Flavia, maar ze leek veel ouder, omdat ze zo kalm en teruggetrokken was. Haar gelaat was niet geveerd, zoals dat van Flavia en haar haren droeg zij altijd eenvoudig in een wrong, vastgehouden door een lint. Flavia's haar was ter eere van haar uitgang, gekapt in een overvloed van zwarte krullen, waar haar kapster een paar uur werk aan had gehad.

Anthea had Anthonia al verscheidene malen gezien, als zij Flavia bezocht, en zij hield van haar, want zij

had haar nog nooit een slaaf of slavin onvriendelijk horen toespreken, en de kleine Clytie, die altijd alles scheen te weten over iedereen, vertelde haar, dat zij zeer bemind was door haar eigen bedienden. Anthea wenste, dat zij gebracht of verkocht was naar Antonia's huis en niet naar het gezin van Caius, waar een strenge meester, een zelfzuchtige vrouw en een eigenzinnige dochter, het leven tot een heel ongelukkig en onzeker iets maakten. Daar ze altijd zoo eenvoudig gekleed was, had Anthea gedacht, dat Antonia slechts een klein huis bewoonde al zou het in alle opzichten welverzorgd zijn. Een huis, zoals het bewoond werd door consuls en de met minder rijkdom bedeelden.

Tot haar verbazing gingen ze door een boog in een grote muur, die het prachtigste paleis omringde, dat ze nog gezien had, behalve dat van den Keizer zelf. Uit alles sprak de enorme rijkdom der bewoners, massief gouden vazen, muren met het edelste marmer ingelegd, en voorhangels van de kostbaarste zijde.

Zij werden naar de tuinen geleid waar zij Antonia aantroffen, die van een bank opstond om haar vriendin te begroeten. Anthea stond terzijde en luisterde naar het gebabbel van het tweetal. Wat een gelukkig, geëllig leven hadden zij! Hun gesprek was vol van feesten, maaltijden en tochten naar buiten, terwijl Flavia allerlei nieuwtjes over hun gemeenschappelijke vele vrienden en kennissen wist te vertellen. Zij spraken ook over de arena

„Heb je het laatste gevecht der gladiatoren gezien?” vroeg Flavia, „t was dit keer wel buitengewoon opwindend”.

„Nee, ik was er niet”, antwoordde Antonia met haar kalme stem.

„En er waren ook verscheidene van die slechte Christenen, die voor de wilde beesten geworpen werden”, babbelde Flavia. „Ik voel daar echter niet veel voor, ze zijn zo hulpeloos, ze moesten ineens gedood worden en daarmee uit.”

Anthea dacht, dat de Christenen waar Flavia van sprak, misschien behoorden tot de een of andere stam, waar zij nooit van gehoord had, en in haar hart had ze medelijden met hen.

Het was de eerste maal, dat zij het woord „Christenen” hoorde uitspreken, en weinig kon zij vermoeden, dat het ook niet de laatste maal zou zijn, en welk een grote rol dit nog in haar leven zou spelen.

Toen ze een beetje uitgepraat raakten, zeide Antonia:

PLINIUS INDICUS

(GEORG EVERHARD RUMPHIUS)

Het pad naar 's mensen bijzondere bestemming is meestal niet gebaad, het is grillig en vreemd; de directe getuigen kunnen er niet wijs uit worden, schudden het hoofd of profeteren: daar komt geen spaan van terecht, zonde van den jongen om zo te mislukken!

Ongetwijfeld zal men dit ook wel van Georg Rumph gezegd hebben. Zijn vader, bouwkundige te Hanau aan de Main, laat den knaap de Latijnse school aldaar doorlopen. En in plaats dat de frisse kop daarna met een academische studie en promotie de kroon op het werk zet, om zich aldus een eerzame positie te verwerven, verlaat hij moedwillig alle gebaande wegen en gaat op avontuur uit. Hij wil wat van de wereld zien, zegt hij, hij is ook al achttien jaar, en schijnt haast te hebben. Hij heeft nu al lang genoeg in Hanau rondgekeken — het leven is kort. Zijn vorstelijke graaf Ludwig von Griefenstein geeft hem een prachtkans om eens wat te beleven; want deze roept jonge mannen op voor dienstneming in het leger van de rijke republiek Venetië. Ah! Venetië — die open deur naar de Levant, de horizont verwijdt reeds. Wat is het vooruitzicht schoon! Dat zegt de graaf ook en als die noble man het zegt, wie twijfelt dan nog?

En de argeloze zoon meldt zich, wordt genoteerd, verlaat het ouderlijk huis, het vertrouwde Hanau, ontvangt handgeld en gaat met anderen op transport naar Venetië. Dat ligt aan de Adriatische zee, maar de graaf zegt, dat de reis daarheen via de Nederlanden de kortste is. Jawel, naar Amsterdam.

Packhuys van Oost en van West, heel Water en heel Straat,
Tweemaal-Venetien, waar 's 'tende van uw' wallen?

Segt meer, segt, Vreemdelingh, Segt liever niet met allen: Roemt Roomen, prijst Parijs, kreayt Caïros heerlijkheid; die schricklixt van my swijght, heeft aller best geseyt.

Nu, George mag dan ook met recht verbijsterd zwijgen, als hem de schellen van de ogen vallen: hij komt namelijk tot de ontdekking, dat hij in de klauwen zit van een schelmachtig stel zielverkoopers, waarvan die lieve graaf de grootste is! Want deze man is niet anders dan een goed-gehonoreerde werfagent der Westindische Compagnie, één dier gieren en kraaien en raven, azend op verdoolde en onnozele jongelieden. Georg komt in Texel op een schip met een zeer gepaste naam terecht: *De Swarte Raef*, bestemd voor het wilde Brasiel, dat lelijk in lij ligt, sedert Johan Maurits niet meer aan het roer staat. Het benarde Recief aldaar verslindt soldaten, de compagnie wil nog een laatste poging doen, het te redden en Georg mag er mee helpen. Gelukkig voor hem, dat de Portugees er een stokje voor steekt. *De Swarte Raef* bereikt niet eens zijn bestemming, maar wordt buitgemaakt en aangezien de Hanause gymnasiast nog levend is, wordt hij als gevangene naar Portugal gebracht.

Daar verblijft hij enkele jaren en hoort er, dat Indië het schoonste oord der wereld is, niet de West — bewaar me! — maar de Oost, die Moluccos bijvoorbeeld bergen wonderen, daar wemen de wateren van rariteiten. En nu hij het van

ooggetuigen hoort, betrouwbare Portugezen, moet hij het wel geloven. Na zijn verlossing zoekt hij toch weer het oude nest op, Hanau.

Ieder verstandig mens zou nu, door scha en schande wijs geworden, zijn bekomst hebben van het avontuur. En dat heeft de jonge Rumph in zekere zin ook. Als hij dan ook in 1652 — hij is dan al 25 jaar — tóch weer naar Amsterdam trekt, gaat hij niet als geronselde gast, maar vrijwillig en bezonnen naar het werfkantoor der Oostindische Compagnie, dat zeer veel prijs stelt op dienstneming van jonge mannen met zekere ontwikkeling en hem als adelborst aanneemt. Het is een eenvoudige, bescheiden rang, maar er zijn wel gouverneurs-generaal, die minder begonnen zijn, als gemeen soldaat of matroos.

Hij verkrijgt zijn wens: de beschikker te Batavia, die bij aankomst van elke vloot het verse volk over alle kantoren der Compagnie spoelt, verwijst adelborst Rumph naar de Moluccos, en wel naar Ambon. Het zal wel niet van lange duur zijn, de mortaliteit is hoog, de kansen op overplaatsing zijn vele, met name onder de gegradueerden. Na twee jaar maakt hij promotie tot vaandrig en fabryck, dat is zoveel als bouwmeester bij de militaire werken, want gouverneur De Vlamingh van Outshoorn merkt al gauw, dat vaandrig Rumph een bekwaam mathematicus is. „Tot de militaire charge is hij niet wel gehumeurd”, zegt de man, die zijn pappenheimers kent. Wat zal men er van zeggen? Het is jammer, maar de gouverneur heeft gelijk. Het is ook een rauw bedrijf, die militaire charge op de specerij-eilanden. Rumph is een brave borst, maar een houwdagen zal hij nooit worden.

Overigens niet te klagen! De man heeft zoveel andere kwaliteiten en gaven, dat de gouverneur ze zeer wel weet te gebruiken en te waardeeren. Daarom plaatst hij hem in de burgerlijke dienst in de rang van onderkoopman en gezaghebber op Lariké, een lief kustplaatsje van het eiland. Rumph trouwt met een Ambons meisje, krijgt kinderen en heeft een zeer gelukkig gezinsleven; hij maakt vrij snel promotie tot koopman en gezaghebber over de kust van Hitoe, wel de belangrijkste afdeling van het eiland Ambon. Bij zijn niet altijd gemakkelijke superieuren staat hij uitstekend aangeschreven, dat blijkt wel uit de rapporten over hem; een man van nuchtere bekwaamheid, die zich heel wel naar de humeuren der Ambonezen weet te schikken, het Arabisch schrift lezende en schrijvende, daarenboven geleerd in allerlei slag van wiskunsten; hij heeft de roem en ook het uiterlijk aanzien te zijn een man van goede kennis en ervaring in deze landen; van een goed en statig leven; van nederige en heuse ommeegang en vooral van een consciëntieus en oprecht gemoed, niet gierig of inhalig.

Een opsomming van eerbiedwaardige deugden en bekwaamheden en toch — hoogst onvolledig, tenzij men zijn bijzondere interessen heeft samengevat in de sobere aanduiding: van goede kennis in deze landen. Want deze man, die de wereld wilde zien, blijft jaar op jaar bezig op dat ene Molukse